

Bà Mai Điểm Sai Bài

Contents

Bà Mai Điểm Sai Bài	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	44
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63

Bà Mai Điểm Sai Bài

Giới thiệu

Nhưng hắn chưa lấy vợ sinh con, vì thế hai cụ chỉ có thể mơ mộng và lo lắng suông. Thấy đứa con tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-mai-diem-sai-bai>

1. Chương 1

Đầu mùa Xuân, thời tiết lạnh lạnh.

Tiết xuân se lạnh như vậy, những nụ hoa chúm chím chắc rằng chưa thể hé nở, thế nhưng trong lầu các của một đại trạch viện nào đó ở phía Tây Nam lại có thể nhìn thấy hoa cỏ nở đầy sân màu sắc rực rỡ đủ màu đủ loại.

Những sắc màu của hoa cỏ đó vô cùng rực rỡ, có khi sắc đậm rực rỡ đến cực hạn, đôi lúc lại lộ ra chút quyền rũ mê hoặc lòng người.

Có một bóng dáng màu trắng cao lớn cứ lảng lảng đứng trong vườn hoa.

Người này ước chừng khoảng hai mươi, hấn sở hữu một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, đường nét nổi bật rõ ràng, mày kiếm khê nhú tựa như đao khắc, tròng mắt đen sáng quắc như mực, đang chuyên tâm điều chế chất thuốc bày trên bàn đá.

Có một con chó đen to đùng yếu ớt nằm bên chân hấn, đang kêu rên ư ử thật đáng thương.

Lạc Thiên Hách ngồi xổm xuống vỗ về xoa đầu con chó.

“Đừng sợ, người sẽ khỏi ngay thôi.” Vừa nhỏ giọng an ủi hấn cũng đồng thời tách miệng chó ra, đổ vào được chất mình vừa mới điều chế xong.

Một lát sau, tiếng rên ư ử của con chó đen dần dần im bật, thân thể cũng không còn co giật nữa.

Thấy nó đã có chuyển biến tốt, thậm chí có thể tự dựa vào sức mình để đứng lên, môi mỏng của Lạc Thiên Hách hơi nhếch lên, nụ cười nhạt này càng khiến cho khuôn mặt hấn thêm tuấn mỹ không ai sánh bằng.

“Chỗ này rất nguy hiểm, từ nay về sau đừng có tùy tiện xông vào nữa.”

Hấn nghĩ, có lẽ là do nô bộc nhất thời sơ ý không khóa kỹ cửa, nên con chó đen này mới xông vào được, đã vậy còn không cẩn thận đụng đổ cái bình ở trên bàn gỗ, bột phấn trong bình vấy trúng người nó, kết quả đã bị trúng độc.

Đây là “Độc viên Lạc gia” tiếng tăm lừng lẫy, hoa cỏ trong sân có vẻ diễm lệ rực rỡ, nhưng đại đa số đều có độc tính rất mạnh.

Hơn một trăm năm trước, tổ tiên của Lạc gia đã cưới được một vị công chúa đến từ Miêu Cương, vị công chúa này rất am hiểu về dùng độc, rất có hứng thú và có thiên phú về các chất độc, mặc dù gả đến Lạc gia nhưng cả đời vẫn đi sâu nghiên cứu con đường này.

Công chúa Miêu tộc này sau khi sinh con nói dối đã truyền thụ lại bản lĩnh dùng độc của mình cho các con, rồi đời đời cứ thế tương truyền cho đến nay, Lạc gia dần dần trở thành một thế gia sử dụng độc nổi tiếng nhất vùng Tây Nam.

Lạc Thiên Hách năm nay hai mươi bốn tuổi, là con trai độc nhất trong nhà.

Nhìn bề ngoài hấn cao lớn tuấn mỹ, lịch sự nho nhã, trầm tĩnh ung dung, tác phong giống như những thiếu gia nhà giàu nhưng kỳ thật hấn là một người thâm tàng bất lộ, không chỉ có kế thừa bản lĩnh dùng độc tuyệt đỉnh, mà từ thuở nhỏ đã rèn luyện võ công, vì thế công phu của bản thân cũng đạt đến trình độ cao nhất.

“Được rồi, độc của người đã giải, đi đi.”

Lạc Thiên Hách vỗ nhẹ lên đầu con chó đen, ý bảo nó có thể đi rồi, mà con chó đen tựa hồ có linh tính, cọ xát vào chân hấn như muốn nói lời cảm ơn, sau đó mới xoay người chạy đi.

Ngay lúc Lạc Thiên Hách đứng dậy thu dọn chai lọ bị con chó đụng đổ thì song thân của hấn cùng nhau đi tới.

“Thiên Hách, đang làm gì đó?” Lam Thái Vân nhìn nhi tử hỏi.

“Vừa rồi có con chó xông vào không cẩn thận bị trúng độc, nhưng giờ đã không sao rồi.” Lạc Thiên Hách đáp.

Sau khi thu dọn xong hấn đi vào trong sân, nhìn khắp vườn đều là hoa độc cỏ độc, trầm ngâm một lát rồi vươn tay ngắt lấy vài bông hoa.

Nhìn vẻ mặt và hành động nghiêm túc đó của hấn, Lạc Bách Thâm và Lam Thái Vân liếc mắt nhìn nhau, sâu trong mắt hai phu thê đều có phần bất đắc dĩ không biết phải làm sao.

“Thiên Hách, con lại đang nghiên cứu thuốc giải độc hả?” Lạc Bách Thâm nói.

Lạc Thiên Hách có vẻ rất chuyên tâm với công việc trong tay, như không nghe thấy câu hỏi của cha mình.

“Haizz, Thiên Hách à, con đừng có ‘lầm đường lỡ bước’ nữa có được không?” Lam Thái Vân thật sự không còn nhìn nổi nữa.

Đứa con trai này của bà rõ ràng rất tài giỏi còn được trời phú cho bản lĩnh dùng độc đứng đầu, lại dồn hết phần lớn tâm tư vào việc nghiên cứu thảo dược và y thuật, khả năng chữa thương chữa bệnh quả thật còn hơn đại phu trong thành!

Thấy con có được y thuật cao siêu như thế, tất nhiên là một chuyện đáng vui mừng, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài thì không dám đảm bảo nhi tử không bỏ độc theo y, thậm chí còn không thể truyền kỹ năng sử dụng độc này cho đời kế tiếp, vậy họ phải làm sao mới không phụ lòng liệt tổ liệt tông đây?

Lạc Thiên Hách nghe thấy lời mẹ nói thì chỉ cười nhạt không lên tiếng.

Hấn sao có thể không hiểu suy nghĩ của song thân, nhưng hấn có lý tưởng của bản thân mình. Thay vì nghiên cứu những chất độc kia, hấn thà đặt hết tâm tư vào việc phải làm thế nào để cứu chữa cho người.

“Thiên Hách, con đừng quên con chính là con trai độc nhất của Lạc gia chúng ta!” Lạc Bách Thâm nói lời sâu xa nhắc nhở hấn.

“Con không quên.” Tuy rằng ngoài miệng Lạc Thiên Hách trả lời như vậy, nhưng tâm tư lại đặt vào những bông hoa trên tay, rũ mắt xuống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hiện giờ có vài loại kịch độc không có thuốc nào chữa được, nhưng hấn tin rằng Thiên Địa Vạn Vật đều tương sinh tương khắc, nhất định sẽ có cách để hóa giải độc tính, chẳng qua lúc này chưa có ai phát hiện ra mà thôi.

Nhưng nếu hấn có thể tìm ra được phương pháp giải độc, và điều chế ra thuốc giải, chắc chắn đó sẽ là phúc của dân chúng.

Thấy nhi tử lại tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ông bà Lạc thật sự cũng không biết làm thế nào.

“Nếu không thì con mau lấy vợ đi!” Lạc Bách Thâm nhún nhường thương lượng một lần nữa.

“Đúng vậy!” Lam Thái Vân lập tức gật đầu phụ họa. “Con năm nay đã 24, nên thành thân rồi.”

Nếu nhi tử sớm ngày lấy vợ sinh con, bọn họ cần phải nhân lúc mình còn minh mẫn khỏe mạnh để cố gắng bồi dưỡng cháu trai cho thật tốt, tiếp tục truyền lại kỹ năng sử dụng độc này cho đời kế tiếp!

Lạc Thiên Hách lơ đãng không quan tâm đáp lại: “Không phải là con không cưới, mà là chưa gặp được người con gái nào con ngưỡng mộ trong lòng.”

Đề tài này cha mẹ đã bắt đầu đề cập tới từ năm ngoái, nhưng nếu chỉ vì sinh con mà lấy vợ, chuyện này hấn không thể nào làm được.

Trước khi chưa gặp được người con gái khiến hấn động lòng, tốt nhất hấn nên chuyên tâm vào việc mình muốn làm trước thì hơn!

“Vậy là, nếu như có một ngày thật sự xuất hiện một cô nương có điều kiện tốt, thì con sẽ cưới người đó sao?” Lam Thái Vân thử dò hỏi.

“Dạ. Có lẽ là vậy.” Lạc Thiên Hách thờ ơ không hề để tâm đáp lời.

Trước đây hẳn chỉ luôn bắt tay vào làm theo phương hướng y được, có lẽ hẳn nên thử biện pháp lấy độc trị độc xem.

Lạc Bách Thâm và Lam Thái Vân trao đổi ánh mắt với nhau, trong mắt lộ vẻ giảo hoạt.

“Được rồi, một khi đã như vậy, thì đợi đến có cô nương nhà nào đó có điều kiện thật tốt, cha mẹ sẽ bàn hôn sự cho các con!”

Ông bà Lạc bỏ lại những lời này rồi sau đó liền xoay người rời đi, còn Lạc Thiên Hách bất thành linh cảm thấy rùng cả người.

Hắn giật mình ngó ra, khó mà giải thích được phần cảm giác quý dị chợt trào dâng trong lòng này, giống như là. Là một dự cảm xấu?

Có lẽ mình suy nghĩ nhiều quá rồi?

Lạc Thiên Hách nhíu mày, nhanh chóng bình tĩnh lại, tiếp tục chìm vào công việc mà hắn đang chuyên tâm nghiên cứu.

Cả một buổi sáng Lạc Thiên Hách đều ở trong “Độc viên Lạc gia” làm bạn với hoa cỏ, ngay cả trong nhà có khách đến cũng hồn nhiên không hay biết.

Vị khách quý này vừa đến, tổng quản lập tức dẫn bà ta đến thư phòng, còn ông bà Lạc đã ngồi chờ ở đó từ lâu.

Vừa nhìn thấy cách ăn mặc đậm chất bà mối của vị phụ nhân trung niên nọ, mặt Lạc Bách Thâm và Lam Thái Vân đều lộ ý cười tươi rói.

“Đỗ đại nương, bệnh của bà đã khỏe chưa?” Lam Thái Vân hỏi thăm thân thiết.

“Đa tạ phu nhân quan tâm, đã ổn rồi.” Đỗ đại nương cố gắng chống đỡ tinh thần, trên mặt bà trét đến mấy lớp bột phấn nhằm che giấu sắc mặt vốn đang tái nhợt.

Bà là ‘Bà mai’ nổi danh nhất trong thành, mấy ngày trước bà đã trải qua một trận bệnh nặng, nằm trên giường cũng hơn một tháng, mà trong khoảng thời gian này những ‘Bà mai’ khác đã đoạt đi không ít việc làm ăn của bà, khiến bà đau lòng không thôi.

Vì muốn giành lại danh hiệu ‘Bà mai’ đệ nhất, bà bất chấp bản thân chưa khỏi bệnh hẳn, liền vội vã bắt tay vào việc làm ăn trở lại.

Dựa vào danh tiếng lừng lẫy và cái miệng khéo kéo của mình, ngay lập tức bà nhận được hai mối hôn sự yêu cầu bà dẫn dắt giúp một tay để thành công tốt đẹp. Một mối là công tử Hà gia ở Thành Nam muốn cưới tiểu thư Tư Đồ gia ở Thành Đông, một mối khác chính là Lạc gia đây.

Dù rằng lúc này đầu vẫn còn hơi choáng váng, đầu óc không được tỉnh táo, nhưng dù sao bà cũng đã làm ‘Bà mai’ hơn mười năm rồi, tuy trong người không thoải mái nhưng cũng có thể dùng sắc mặt tươi cười để che giấu nó.

“Lão gia, phu nhân cứ việc yên tâm, hỉ sự cứ để ta lo chắc chắn sẽ không có vấn đề gì!” Bà vô cùng tự tin bảo đảm, rồi hỏi: “Có điều không biết lão gia, phu nhân vừa ý khuê nữ nhà ai?”

Ông bà Lạc liếc mắt nhìn nhau, Lam Thái Vân mở miệng nói, cười mỉm đáp lời: “Là nhị tiểu thư Diệp Thu Sương của Diệp gia Thành Bắc.”

Phu phụ họ đã âm thầm đi tìm hiểu và lựa chọn được một người rất vừa ý từ trước, sáng nay cũng thử dò xét hỏi nhị tử, mà câu trả lời của nhị tử lại đúng với ý nguyện của bà.

Nếu Lạc Thiên Hách đã nói, chỉ cần có cô nương nhà tốt sẽ cưới, vậy thì họ phải ra mặt giúp con mình chọn lựa một “Cô nương nhà tốt” thôi, đến lúc đó không cho phép nó nuốt lời.

Nhị tiểu thư Diệp gia năm nay mười tám tuổi, không chỉ hiểu biết lễ nghĩa mà còn dịu dàng hiền thực, quan trọng hơn là, mẹ nàng sinh được tổng cộng bốn trai, hai gái.

Nếu Diệp Thu Sương giống mẫu thân mình cũng có thể sinh được như thế, còn sợ gì Lạc gia không có con cháu đầy đàn chứ?

Chỉ mới tưởng tượng hình ảnh rất nhiều con cháu quây quần bên cạnh, ông bà Lạc đã cười không khép miệng nổi.

“Đỗ đại nương, chuyện này chỉ trông cậy vào bà, chỉ cần đối phương lên tiếng đồng ý hôn sự này, phải còn làm phiền bà thuận tiện lan truyền khắp nơi dùm.”

Thấy mặt Đỗ đại nương lộ vẻ hơi nghi ngờ, Lam Thái Vân giải thích: “Thành thân là một chuyện vui, để hàng xóm láng giềng cùng chung vui, chia sẻ không khí vui mừng, vậy không phải rất tốt sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đỗ đại nương vội vàng gật đầu phụ họa. Làm bà mai cũng chỉ để kiếm những thỏi bạc trắng bóng mà thôi, vì vậy dù cho đối phương nói gì bà đều gật đầu nói phải.

Ông bà Lạc hài lòng liếc nhìn nhau, trong lòng họ tính toán – Chỉ cần lan truyền chuyện con mình sắp cưới vợ sợ gì nhĩ tử không ngoan ngoãn “Đi vào khuôn khổ” chứ?

Haizz, chỉ bởi vì con cái không hề quan tâm gì đến chuyện thành thân, phận làm cha mẹ cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn bất bình thường này để đối phó. Dù sao đi nữa đối tượng họ chọn lựa chính là một cô nương rất tốt, bất kể nhìn vào từ phương diện nào cũng không có gì để soi mói, tin rằng con bà thế nào cũng sẽ vừa ý với mối này.

“Ừ, bà nhận tấm ngân phiếu này trước cho, sau khi chuyện thành công nhất định còn có hậu lễ đáp tạ cho bà.” Lạc Bách Thâm rút từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu.

Đỗ đại nương mặt mày hớn hở nhận lấy, cầm ngân phiếu trong tay khiến bà cười tít cả mắt, từng trận vầng đầu kéo tới cũng không làm cho bà cảm thấy phiền lòng.

“Không thành vấn đề, ta nhất định sẽ gặp Tư Đồ gia giúp lão gia, phu nhân bàn hôn sự này!”

Nghe thấy lời này của bà, ông bà Lạc đều sửng sốt.

“Không phải là Tư Đồ gia, mà là Diệp gia!” Lam Thái Vân vội nói.

“Hả?” Đỗ đại nương thất kinh, vội vàng sửa lời nói: “Đúng đúng! Đương nhiên là Diệp gia! Là nhị tiểu thư của Diệp gia, Diệp Thu Sương mà!”

“Đúng vậy, đừng nhầm lẫn.” Lạc Bách Thâm căn dặn.

“Lão gia, phu nhân cứ việc yên tâm, ta làm ‘Bà mai’ nhiều năm như vậy, chưa có hôn sự nào mà ta không lo được cả! Chuyện này cứ để cho ta!” Đỗ đại nương vội vàng bảo đảm.

“Vậy thì mọi chuyện nhờ bà cả, hy vọng mau sớm báo tin tốt cho ta.”

“Nhất định rồi, bây giờ ta phải đi ngay đến Tư Đồ. Á, ta là nói Diệp gia, ha ha ha.” Đỗ đại nương cười có phần chột dạ.

Haiz, bệnh của bà quả thật không nhẹ, bà biết mình nên nghe lời đại phu căn dặn, ở nhà dưỡng bệnh thêm vài ngày nữa mới phải, nhưng bà lại thật sự không cam lòng để những ‘Bà mai’ khác thừa cơ đoạt hết việc làm ăn của mình.

Vì sợ ông bà Lạc sẽ đổi ý tìm ‘Bà mai’ khác, Đỗ đại nương vội vàng tranh thủ cáo từ trước.

Vừa bước ra khỏi cửa Lạc gia bà day day thái dương, muốn suy nghĩ xem sau khi chuyện thành công có thể kiếm được bao nhiêu bạc trắng, nghĩ đến đó quả nhiên tinh thần ngay lập tức phấn chấn hẳn lên.

Tư Đồ Phỉ Nhi của Tư Đồ gia, Diệp Thu Sương của Diệp gia, cũng chỉ có hai cô nương mà thôi, cho dù bà có bệnh đến vầng đầu đi nữa cũng không thể nhầm được.

“Để xem. Trước tiên tới Tư Đồ gia đi!”

Hai ngày sau, có một chiếc xe ngựa từ ngoài Thành chạy về hướng Tư Đồ gia ở Thành Đông.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, thoáng hiện một bóng dáng màu hồng cam tràn đầy sức sống nhảy xuống xe.

Thân hình nàng nhỏ nhắn, gương mặt trái xoan trắng nõn xinh đẹp. Lông mày như lá liễu, ánh mắt lấp lánh sóng nước, sống mũi thanh tú cùng đôi môi như hoa anh đào, tất cả tạo nên dung nhan chim sa cá lặn, mà khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ đó lại đang tươi cười hớn hở hết sức động lòng người.

Từ cách ăn mặc đến trang điểm của nàng, rất dễ nhận thấy đây là một thiên kim tiểu thư, thế nhưng hành động hoạt bát đó của nàng lại không hề có vẻ đoan trang tao nhã của tiểu thư khuê các nên có.

Nàng chính là Tư Đồ Phỉ Nhi, nữ nhi của Tư Đồ gia, đầu tháng trước mới vừa tròn mười tám tuổi.

Ba ngày trước là sinh thần của dì họ tại trấn lân cận, nàng mang lễ vật đến chúc mừng, lại còn được dưỡng họ thịnh tình muốn mời ở lại chơi mấy ngày, vì thế hôm nay mới trở về.

Tâm tình nàng vô cùng tốt rảo bước vào cửa chính, nha hoàn Xuân Bình ở phía sau cũng lập tức theo vào.

Vừa mới vào cửa, có một người đàn ông gần ba mươi tuổi đang nổi giận đùng đùng chỉ tay về phía nàng, vừa mở miệng đã mắng: “Người rốt cuộc cũng chịu về rồi! Người cũng còn mặt mũi mà về sao?”

Tư Đồ Phỉ Nhi sững sốt, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

“Đại ca, có chuyện gì vậy?” Nàng không hiểu ra sao hỏi, khi không bị la hét thật là oan uổng.

Người đàn ông này tên là Tư Đồ Chí Dương, là ca ca cùng cha khác mẹ với nàng, lớn hơn nàng đúng mười tuổi.

Từ thuở nhỏ, đại ca đã đối xử với nàng không hề thân thiện, thậm chí có thể nói là xem nàng như kẻ thù, mà tất cả cũng bởi vì ân oán của đời trước.

Mẫu thân đại ca Giang Huệ Ngọc là chính thất phu nhân của cha, còn mẹ nàng chỉ là một tiểu thiếp, bởi vì đại nương ghen tỵ với dung mạo xinh đẹp của mẹ nàng, càng oán hận hơn nữa chính là cha lúc nào cũng yêu thương nương nàng, vì vậy thỉnh thoảng phải trình diễn tiết mục một khóc hai nháo ba thất cổ, nghĩ cách bức bách cha đuổi mẹ con nàng ra khỏi nhà.

Bởi vì sức khỏe của mẹ suy yếu, năm nàng ba tuổi đã qua đời trong một trận phong hàn nghiêm trọng, nhưng đại nương vẫn không chịu bỏ qua, coi nàng như cái đinh trong mắt.

Cha sợ nàng bị người khác hãm hại, đành phải gửi nàng cho bá phụ Tư Đồ Khải Nam ở phía xa Đông Bắc chăm sóc, mà tiện thể nhắc tới, những ngày sống ở Đông Bắc là khoảng thời gian mà nàng cảm thấy vui sướng nhất.

Bá phụ là một người tương đối thú vị, tính tình cởi mở thoải mái, không câu nệ tiểu tiết, bởi vì vẫn chưa thành gia lập thất cho nên cũng yêu thương nàng như chính con ruột của mình.

Từ nhỏ nàng đã đi theo bá phụ du ngoạn khắp nơi, cũng bởi vì chịu ảnh hưởng tính tình tùy hứng không chịu sự trói buộc của bá phụ, cho nên nàng cũng không hề có chút đáng về gì của một tiểu thư khuê các, không chỉ có tính tình thẳng thắn, mà hỉ nộ ái ố càng phải che giấu không được thể hiện ở trên mặt.

Ở cùng bá phụ trong mấy năm qua, cuộc sống của nàng mỗi ngày đều rất vui vẻ, cho đến năm nàng mười hai tuổi, trong nhà xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Nghe nói, lúc ấy đại nương lại lôi chuyện cũ năm xưa ra để cầu nhàu oán trách cha, cha phiền lòng mà trách cứ đại nương mấy câu, đại nương tức giận nhất thời âm ỉ đòi chết đòi sống, kết quả một lần không cẩn thận làm giả hoá thật tạo nên bi kịch, mà điều này lại khiến đại ca càng thêm căm hận nàng và mẫu thân đã qua đời của nàng, cho rằng đều bởi vì sự có mặt của hai mẹ con mới hại chết mẫu thân hẳn.

Đại nương qua đời ngoài ý muốn, không lâu sau cha liền đón nàng về nhà, cho đến ba năm trước, phụ thân cũng bệnh qua đời, gia nghiệp đều do đại ca chưởng quản.

Có lẽ là vì sợ đuổi nàng ra khỏi nhà sẽ dẫn bị chỉ trích, thậm chí còn ảnh hưởng đến việc mua bán làm ăn đồ cổ trong nhà nên mặc dù đại ca vô cùng căm ghét nàng, nhưng vẫn miễn cưỡng khoan nhượng cho sự tồn tại của nàng, nhưng lúc nào cũng tỏ thái độ, không hề che giấu sự căm hận đối với nàng.

Đối với thái độ oán hận xem nàng như kẻ thù của đại ca, Tư Đồ Phỉ Nhi chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể tránh mặt đại ca, duy trì sự bình an vô sự.

Thế nhưng lúc này đại ca lại nổi giận đùng đùng gào thét với nàng, nàng cũng không nhớ mình không cần thận chọc giận đại ca lúc nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Có chuyện gì? Tướng công chọn cho người còn chưa bái đường đã đào hôn rồi! Điều này đã khiến cho Tư Đồ gia chúng ta trở thành trò cười cho thiên hạ!” Tư Đồ Chí Dương nổi trận lôi đình quát ầm lên.

Tướng công? Đào hôn?

Tư Đồ Phỉ Nhi hoang mang chẳng những không hiểu chuyện gì, ngược lại còn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Nếu như không hiểu đại ca không hề có chút cảm tình nào với nàng, tuyệt đối không thể nói giỡn chơi với nàng, thì nàng nhất định sẽ cho là đây là một câu chuyện đùa hoang đường.

Nhưng, nếu như đây không phải là nói đùa. Thì chuyện này là như thế nào đây?

“Hừ, nếu như không phải bởi vì người không hề có dáng vẻ của con nhà khuê các, giống một nha đầu chợ búa thô bỉ, làm sao đối phương có thể đổi ý vào lúc này, chạy trốn không thấy bóng dáng đâu?” Tư Đồ Chí Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đợi chút, muội bàn về chuyện hôn sự với người khác từ khi nào? Đối phương là ai?” Tư Đồ Phỉ Nhi líu lưỡi hỏi, trước hết nàng cần phải biết chân tướng chuyện này rõ ràng mới được.

“Ngày hôm trước, Lạc gia nhờ ‘Bà mai’ tới cửa đề nghị kết thông gia, mà cái người đổi ý đào hôn kia chính là tướng công của người - Lạc Thiên Hách!”

Hai ngày trước, bà mai Đỗ đại nương đến nhà bàn về chuyện hôn sự, bởi vì hần luôn cảm thấy Tư Đồ Phỉ Nhi này rất chướng mắt, vốn có ý định tìm đại một đối tượng nào đó để gả nàng đi, hiện tại đã có bà mai tới cửa, hần không nói hai lời mà đáp ứng ngay.

Không thể tưởng được, vậy mà vào sáng sớm ngày hôm sau hàng xóm láng giềng ai cũng đều biết chuyện này, đồng thời lại lan truyền tin Lạc Thiên Hách bỏ nhà trốn đi, thậm chí ngay cả cha mẹ hần cũng không biết hần đã đi đâu!

Tư Đồ Phỉ Nhi nghe xong lời đại ca nói, trong lòng vừa khiếp sợ vừa cảm phẫn không thôi.

Nàng không thể ngờ rằng đại ca thậm chí không thèm hỏi nàng một tiếng đã tự tiện quyết định hôn sự cho nàng! Cho dù huynh ấy chướng mắt với nàng ít nhất cũng phải tôn trọng ý nguyện của nàng chứ?

Ngoài chuyện đó ra, điều làm nàng cảm thấy căm tức hơn chính là vị ‘Lạc tướng công’ nàng chưa từng gặp mặt kia lại ‘đào hôn’? Rốt cuộc đang giữ trò quỷ gì?

Nếu không có ý định cưới nàng, tại sao còn nhờ ‘Bà mai’ tới cửa bàn hôn sự? Bàn hôn sự xong lại bỏ trốn mất dạng, chứng tỏ đang muốn đùa bốn người khác! Thật đáng ghét!

Tư Đồ Phỉ Nhi nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nếu như giờ phút này có Lạc Thiên Hách ở trước mặt, có thể nàng sẽ tức giận đến mức muốn bóp chết hần!

“Đều là lỗi tại người, đã phá hoại danh tiếng của Tư Đồ gia chúng ta!” Tư Đồ Chí Dương lại chỉ vào mũi nàng chửi bới, “Chuyện này đã huyền náo xôn xao, thật sự làm mất hết mặt mũi của Tư Đồ gia chúng ta!”

Hần trừng mắt nhìn Tư Đồ Phỉ Nhi, ánh mắt tràn đầy sự hung ác nham hiểm xen lẫn tức giận. Nếu giết người không phạm pháp, hần đã diệt trừ con nha đầu luôn khiến hần căm thù đến tận xương tuỷ này từ lâu rồi!

“Cái gì? Tại sao là muội –”

“Không phải người thì là ai?” Tư Đồ Chí Dương hung hăng ác liệt mà ngắt lời nàng, nói: “Để đền bù cho những thiệt hại này, ta đã quyết định rồi, cuối tháng này người phải gả cho Trương Đại Phong!”

“Cái gì?!” Tư Đồ Phỉ Nhi trợn tròn mắt, kinh ngạc đến thiếu chút nữa nói không ra lời.

Tên Trương Đại phong đó là một tên địa chủ trong Thành, không chỉ trưởng giả thô tục, tuổi cũng đủ để làm cha nàng, thế mà đại ca lại muốn gả nàng cho cái tên đó?

“Không! Muội không muốn gả cho tên Trương Đại Phong đó!” Mặt nàng tỏ rõ sự chán ghét.

“Nhà này do ta làm chủ, không đến lượt người! Nhân cơ hội còn có người đồng ý lấy người, người hãy ngoan ngoãn ngồi chờ lên kiệu hoa đi!” Tư Đồ Chí Dương lườm nàng rồi cất giọng quát lên: “Người đâu!”

Vài tên gia phó lập tức vọt lên phía trước, “Đại thiếu gia có gì phân phó?”

“Mấy người các người hãy trông chừng tiểu thư cẩn thận cho ta, chưa được sự đồng ý của ta không cho phép nó bước ra khỏi Tư Đồ gia một bước!”

Sau khi ném lại những lời đó, Tư Đồ Chí Dương không cho nàng có cơ hội cự tuyệt hay kháng nghị liền xoay người bỏ đi, mà điều này lại làm cho Tư Đồ Phỉ Nhi giận đến mức đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

Rõ ràng chuyện này không phải là lỗi của nàng nhưng đại ca lại kiên quyết trút hết tất cả sai lầm lên đầu nàng, còn ép nàng phải gả cho tên thổ tài chủ kia, thật quá đáng!

Muốn nàng ngoan ngoãn lên kiệu hoa? Hừ, trừ phi mặt trời mọc từ đằng Tây!

Vào thời gian dùng bữa trưa, trong một quán ăn nổi tiếng, hương thơm thức ăn lan tỏa khiến cho ai nấy cũng động lòng chịu không nổi.

Có hai vị cô nương đang ngồi ở gần cửa sổ trên lầu hai đang thưởng thức những món ăn ngon vừa được tiểu nhị mang đưa lên.

“Ngon quá, ngon thật đấy.” Tư Đồ Phỉ Nhi hài lòng cười khen không ngớt miệng, tâm tình vui vẻ khiến cho nàng cười cong tí mắt, dù ăn gì cũng khiến nàng cảm thấy ngon vô cùng.

Hai ngày trước, nàng từ trấn trên trở về nhà, bất ngờ biết được chẳng những mình đã bị quyết định hôn sự, đã vậy vị tướng công kia còn đào hôn, mà nàng thì bị đại ca bức ép phải gả cho tên thổ tài chủ trương giả thô tục!

Những tin tức chấn động truyền đến cùng một lúc giống như hỏa dược có uy lực cường đại oanh tạc nàng đến mức trở tay không kịp. Dù thế nào cũng không tưởng tượng được chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cuộc đời của nàng lại như thủy triều thay nhau dậy sóng.

Hôn sự đã định, Lạc tướng công bỏ trốn, hai chuyện này đều diễn ra vào thời gian nàng đến nhà dì họ làm khách, điều này khiến nàng tức giận không thôi nhưng cũng không thể làm gì được, riêng đối với chuyện đại ca kiên quyết phải nàng gả cho Trương Đại Phong thì nàng tuyệt đối không thể nào thỏa hiệp.

Hừ, vị tướng công của nàng đào hôn, chẳng lẽ nàng không thể bắt chước làm theo hay sao?

Nếu muốn chạy trốn, vậy thì hãy cùng nhau bỏ trốn thôi!

2. Chương 2

Mặc dù đại ca đã phái vài tên thủ hạ thay phiên trông chừng nàng, nhưng nàng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. Nàng chỉ cần bày ra chút mưu kế thì đã lừa được bọn họ, sau đó lập tức dẫn theo nha hoàn Xuân Bình bỏ trốn.

Qua hai ngày, đi qua hai thành trấn, rời nhà cũng khá xa rồi, hẳn là nàng đã thoát khỏi phạm vi thể lực của đại ca. Điều này khiến cho tâm tình nàng như con chim thoát khỏi lồng tre, kích động không thôi.

“Tiểu thư, chúng ta phải đến Đông Bắc thật sao? Đường đến đó xa lắm!” Nha hoàn Xuân Bình hỏi.

“Dĩ nhiên, chúng ta không đến Đông Bắc không được.” Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu vô cùng chắc chắn.

Cha mẹ nàng đều đã qua đời, trong nhà không còn ai có thể làm chỗ dựa cho nàng nữa, nếu nàng không trốn cho thật xa, nhất định sẽ bị đại ca ép lên kiệu hoa, vì vậy nàng chỉ có thể xin cứu viện từ bên ngoài.

Mặc dù nhà dì họ ở gần trấn trên, nhưng bọn họ kinh doanh buôn bán nhỏ thật thà chất phác, nếu để đại ca liên hợp với Trương Đại Phong trưởng giả thô tục đối phó với dượng họ, ảnh hưởng đến kế sinh nhai, vậy chẳng phải là lỗi của nàng sao?

Hiện giờ cũng chỉ có cách đến Đông Bắc nhờ cậy bá phụ Tư Đồ Khải Nam thôi!

Bá phụ luôn luôn thương yêu nàng, tuyệt đối sẽ đứng về phía nàng, mà có bá phụ làm chỗ dựa, đại ca cũng không thể nào ép nàng gả cho tên chủ đất kia nữa.

Nhớ lại những năm tháng sống cùng bá phụ, những ngày tháng sung sướng tự tại, không buồn không lo, trên mặt Tư Đồ Phỉ Nhi liền không nén nổi ý cười rạng rỡ.

Trong lòng nàng đã quyết định, lần này đi sẽ không trở về nữa. Sau này nàng sẽ ở nhà bá phụ, tin rằng bá phụ nhất định sẽ hoan nghênh nàng.

“Ăn nhanh lên đi, ăn xong rồi chúng ta phải đi thuê xe ngựa, sau đó lên đường. Có xe ngựa đi đường cũng thoải mái hơn nhiều.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói.

Để tránh bị đại ca điều tra ra hành tung, nàng không thuê xe ngựa ở gần đó, mà đến một nơi cách nhà một đoạn rồi mới thuê. Tin rằng đại ca có lợi hại hơn nữa cũng không điều tra tới nơi này được.

Vì muốn sớm đến Đông Bắc, hơn nữa tâm tình vui vẻ khiến nàng ăn ngon miệng hơn, vì vậy nàng và Xuân Bình giải quyết hết đồng thức ăn trên bàn nhanh chóng.

Đang lúc Tư Đồ Phỉ Nhi uống một hớp trà để thông thuận cổ họng thì nghe thấy trên đường vang thoảng qua tiếng xôn xao, nàng tò mò quay đầu ngó xuống lầu.

Vừa nhìn xuống, sắc mặt nàng không chỉ thay đổi còn suýt chút nữa bị sắc nước trà trong miệng.

“Nguy rồi!”

Nàng nhận ra bốn nam tử trắng kiện kia, bọn họ chính là tay sai lúc trước đại ca phái tới trông chừng nàng. Nhất định là đại ca phái mấy người bọn họ ra ngoài bắt nàng về.

Hình như vừa rồi có người không cẩn thận đụng phải người bán lê trên lề đường, những quả lê lăn lông lốc đầy mặt đất, mọi người đang vội nhặt giúp.

“Hả? Đó không phải là thủ hạ của Đại Thiếu Gia sao?” Xuân Bình cũng nhận ra thân phận của mấy người kia.” Sao bọn họ tìm được tới đây? Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Nên làm gì? Tư Đồ Phỉ Nhi cũng sốt ruột không yên.

Nếu như bị thủ hạ của đại ca bắt về, chắc chắn sẽ bị tiếp tục giam lỏng, cho đến khi ép nàng lên kiệu hoa thành thân cùng tên chủ đất kia mới thôi.

Không được! Nàng không muốn rơi vào kết cục bi thảm như vậy đâu!

“Xem ra đại ca đã đoán ra ta sẽ đến chỗ bá phụ, mới sai bọn thủ hạ tìm theo đường này, ta phải tìm cách né tránh bọn họ mới được.” Nàng nóng lòng đau đầu nghĩ biện pháp.

“Hay là thế này.” Xuân Bình mở miệng nói: “Tiểu thư cứ đợi ở đây đừng đi ra, để Xuân Bình đi xuống lầu đánh lạc hướng bọn họ.”

“Hả? Nhưng mà như vậy. Lỡ như em bị tóm thì sao đây?” Tư Đồ Phỉ Nhi nhú mày, trong lòng không muốn làm liên lụy đến nha hoàn nhà mình.

“Tiểu thư yên tâm đi, Xuân Bình sẽ cẩn thận, huống chi em bị họ bắt vẫn tốt hơn tiểu thư bị họ bắt được. Ngộ nhỡ Xuân Bình bị bắt thật sẽ cố ý chỉ sai đường cho bọn họ, lừa bọn họ đi đến chỗ khác, như vậy không phải tiểu thư an toàn hơn rồi sao? Dù thế nào đi nữa thì mục tiêu của bọn họ cũng không phải Xuân Bình, đến lúc đó Xuân Bình nghĩ cách chạy trốn là được.”

“Vây.” Tư Đồ Phỉ Nhi cắn môi, trong lòng cực kỳ do dự.

Nàng không muốn nha hoàn vì mình mà mạo hiểm, ngộ nhỡ những thủ hạ kia vì đánh Xuân Bình để tra ra tung tích của nàng thì sao?

Nhưng mà những người đó đang ở ngay dưới lầu, bất cứ lúc nào cũng có thể vào quán cơm này tra xét. Trong lòng thấp thỏm sốt ruột khiến cho suy nghĩ của nàng rối loạn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

“Cứ làm như thế đi, tiểu thư, chần chờ chỉ sợ không kịp nữa.” Xuân Bình nói.

“VẬY. Được rồi, em nhất định phải cẩn thận đấy.” Tư Đồ Phỉ Nhi không yên tâm dặn dò.

“Tiểu thư yên tâm, Xuân Bình sẽ linh hoạt cẩn thận hơn, tiểu thư an tâm chờ ở đây! Xuân Bình dụ bọn họ xong sẽ lập tức trở về gặp tiểu thư.” Xuân Bình nói xong, lập tức đi xuống lầu.

Tư Đồ Phỉ Nhi cẩn thận ghé đầu nhìn xuống từ lầu hai, trông thấy Xuân Bình cố ý xuất hiện dẫn dụ mấy người kia, bọn họ quả nhiên lập tức đuổi theo.

Cảm giác tội lỗi xua đuổi mãi không đi nín chặt lấy lòng Tư Đồ Phỉ Nhi, nàng chỉ có thể cầu nguyện từ tận đáy lòng rằng Xuân Bình sẽ không bị thủ hạ của đại ca bắt được.

Cho đến khi bóng dáng của Xuân Bình cùng mấy người kia biến mất ở ngoài tầm mắt, Tư Đồ Phỉ Nhi nghĩ thầm, thật sự ở lại đây chờ cũng không phải là cách hay, nếu bọn họ quay lại hơn nữa lên lầu tìm người chẳng phải là bất rùa trong hũ sao? Chắc không ép nàng nhảy từ lầu hai xuống chứ? Nàng cũng không biết khinh công!

“Mình thấy. Hay là tìm một chỗ trốn trước, có vẻ hợp lý hơn.”

Tư Đồ Phỉ Nhi thanh toán bạc xong, vừa mới đi ra quán cơm, đang suy nghĩ nên núp ở chỗ nào chờ Xuân Bình đã thấy bốn thủ hạ của đại ca từ xa quay về.

“Không xong rồi, sao quay lại nhanh vậy chứ?”

Chẳng lẽ Xuân Bình bị bắt sao? Không, không đúng, bốn người này đều ở đây nhưng không thấy bọn họ dẫn theo Xuân Bình, hiển nhiên Xuân Bình rất thông minh đã chạy mất rồi.

Nhưng mấy người này cũng không phải là đồ ngốc, bọn họ chắc đã phát hiện Xuân Bình chỉ cố ý muốn dẫn bọn họ đi, cho nên lập tức quay trở về muốn tìm tung tích của nàng.

“Mình phải mau trốn thôi, không thể để bọn họ phát hiện được ”

Tư Đồ Phỉ Nhi hoảng hốt tìm nơi có thể ẩn nấp, vừa khéo bên cạnh quán cơm là nơi đỗ xe ngựa dành cho khách nhân, mà nàng nhìn thấy có một chiếc xe ngựa đang đỗ ở đó.

Nàng do dự chốc lát, nghĩ thầm chủ nhân xe ngựa hiện đang dùng bữa trong quán ăn, nàng mượn xe ngựa để trốn chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Tình huống cấp bách, không để Tư Đồ Phỉ Nhi có thời gian suy nghĩ, nàng vội trốn vào đóng cửa xe, trong lòng không ngừng cầu nguyện những người đó sẽ không tìm được nơi này.

Aizzz, sớm biết hôm nay gặp phải chuyện này thì nàng đã học chút võ công từ bá phụ, như vậy cơ hội thoát thân của nàng có lẽ sẽ lớn hơn.

Hiện tại thì hay rồi, nếu bị bọn thủ hạ của đại ca phát hiện, sợ rằng nàng sẽ bị ép về lấy chồng.

“Không được, mình không muốn gả cho Trương Đại Phong, mình tuyệt đối không thể khoan tay chịu trời!”

Tư Đồ Phỉ Nhi rút cây ngọc trâm, nắm chặt trong tay, nghĩ thầm bất đắc dĩ thì nàng cũng phải vì mình mà ra sức đánh một trận mới được.

Trong lòng nàng đang thấp thỏm lo lắng, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ từ đến gần, nàng hoảng hốt suýt ngừng thở.

Thảm rồi! Nhất định là thủ hạ của đại ca tìm tới, hy vọng bọn họ không lục soát xe ngựa ở đây.

Tư Đồ Phỉ Nhi nín thở yên lặng chú ý động tĩnh bên ngoài, mà tiếng bước chân kia lại ngừng lại bên cạnh xe ngựa, khiến nàng lo sợ đến mức lòng bàn tay cũng đầm đìa mồ hôi.

Không. Tuyệt đối đừng mở cửa xe. Đừng phát hiện ra nàng.

Ông trời hiển nhiên không nghe thấy lời cầu xin của nàng, ngay sau đó, cửa xe ngựa bỗng dưng bị mở ra!

Nàng cắn răng, nắm chặt trâm cài tóc trong tay đâm về phía trước! Thật ra thì nàng cũng không phải thật lòng muốn làm người khác bị thương, càng không muốn lấy mạng người ta, chỉ hy vọng có thể tranh thủ thêm chút thời gian để chạy trốn thôi.

Nhưng quá đáng tiếc là đến vạt áo của đối phương nàng còn chưa chạm vào được thì đôi tay mảnh khảnh đã bị một bàn tay mạnh mẽ bắt được. Sau đó đau đớn truyền đến, ép nàng buông lỏng tay, trâm cài tóc kia lập tức rơi xuống sàn xe gỗ.

Nàng chưa kịp nhìn rõ thì đã bị sức mạnh khủng khiếp kia áp chế, thân thể mảnh khảnh ngã xuống ghé ngồi trong xe ngựa.

Tư Đồ Phỉ Nhi chưa hoàn hồn ngẩng lên đầu, lại lập tức giật mình.

Nam tử mặc áo trắng xa lạ trước mắt không phải là thủ hạ của đại ca. Hắn khoảng chừng hai mươi, có dung nhan tuấn mỹ vô trù, giống công tử nho nhã nhưng thân thủ nhanh nhẹn và sức mạnh của hắn thì không giống thư sinh tay trái gà không chặt.

“Người. . . . Là chủ nhân xe ngựa này à?” Tư Đồ Phỉ Nhi suy đoán, đồng thời cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Đều do nàng vừa rồi quá hốt hoảng, trong đầu đều là chuyện thủ hạ của đại ca muốn tới bắt nàng nên đã quên còn có thể là chủ nhân xe ngựa dùng xong bữa muốn rời đi.

Khi nàng thở phào nhẹ nhõm thì Lạc Thiên Hách cũng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ mà nhìn chằm chằm vào cô nương trước mắt.

Vừa rồi hắn dùng cơm xong đang định rời đi, lại nhạy cảm phát hiện trong xe ngựa có người.

Hắn bảo tùy tùng đứng im lặng chờ bên cạnh, còn mình thì mở cửa tra xét, chỉ thấy tay nàng cầm “Ám khí” định đâm hắn.

Nàng là ai? Tại sao lại làm như vậy? Hơn nữa nhìn nàng ra tay hiển nhiên là không biết chút võ công nào.

Lạc Thiên Hách nghi ngờ híp mắt cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt, nhận thấy nàng có dung nhan hết như hoa sen mới nở, đôi mắt trắng đen rõ ràng trong suốt sáng ngời nhìn rất vô tội.

Nhưng cô nương nhìn có vẻ lương thiện vô hại này lại định ám sát hắn.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Xem ra, hắn cần tìm hiểu rõ ràng một chút rồi.

“Cô là ai? Tại sao muốn ám sát ta?”

Lạc Thiên Hách nhìn chằm chằm cô nương trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt, vừa trầm giọng chất vấn, vừa âm thầm suy đoán lai lịch cùng ý đồ của nàng.

Hắn chưa từng gặp cô nương này, mà từ vẻ mặt kinh ngạc của nàng vừa rồi thì hình như cũng không biết thân phận của hắn. Huống chi, hắn chỉ vừa ra cửa lễ ra sẽ không có ai biết hành tung của hắn mới đúng.

Bốn ngày trước, hắn quyết định muốn thay đổi phương pháp lấy độc trị độc, giải thử một loại kịch độc hiện chưa có thuốc giải, sau đó lấy các loại cỏ hoa độc độc trong nhà ra thử nghiệm.

Bận rộn hơn nửa ngày, hắn mừng rỡ phát hiện kịch độc kia mặc dù không thể hoàn toàn hóa giải, nhưng độc tính rõ ràng đã có dấu hiệu suy yếu, điều này khiến hắn tin rằng hướng đi của mình là chính xác.

Hắn vô cùng kích động, thử nghiệm lại một lần nữa, cũng cẩn thận nghiên cứu mấy quyển “Vô Kinh” tổ tiên lưu lại, cuối cùng nghĩ ra một phương thuốc, tin rằng có thể hóa giải được những loại kịch độc đó.

Để điều chế ra thuốc, hắn phải hái được một loại hoa độc tên là “Xà Thiệt Liên” (sen lưỡi rắn) rất hiếm thấy, mà đó là đặc sản trên một dãy núi cao trùng điệp tại vùng Đông Bắc, hắn phải đích thân đi một chuyến đến đó.

Nhưng nếu cha mẹ hắn biết được kế hoạch này, nhất định sẽ cực lực phản đối, thậm chí còn có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để ngăn cản hắn, giống như nửa năm trước vậy.

Nửa năm trước, hắn cũng chỉ đồng ý lời mời của mấy người bạn, muốn đến Giang Nam tỷ thí y thuật với mấy vị đại phu nổi tiếng mà thôi. Vậy mà trước khi đi mấy ngày cha mẹ hắn liền thay nhau ra trận khuyên hắn bỏ ý định, thậm chí còn tìm hai vị cô cô ra làm thuyết khách, mỗi ngày quần lầy hắn khuyên can, quả thực là những chuỗi ngày ác mộng.

Hắn không muốn lại phải trải qua tình hình như vậy nữa, nên dứt khoát trốn đi, chỉ để lại bức thư nói rõ mình muốn đi ra ngoài một chuyến, ước chừng hai tháng sau sẽ trở về, sau đó dẫn theo tùy tùng Chu Nghĩa lên đường.

Rời nhà đến nay đã bốn ngày, chắc hẳn cha mẹ đã tức giận đến dậm chân rồi, nói không chừng còn phái người tới tìm hắn. Mà hắn vì phòng ngừa tình huống này nên đã cố ý không báo nơi hắn đến, thậm chí ngay cả bên ngoài cũng cố gắng khiếm tốn không phô trương thân phận của mình.

Trong tình huống này sao còn có cô nương xa lạ định đến ám sát hắn?

“Thật ra thì, ta là ——” Tư Đồ Phỉ Nhi đang định mở miệng trả lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Sắc mặt của nàng bỗng chốc thay đổi, lập tức ngậm miệng không nói.

Lần này, nàng rất chắc chắn đó là thủ hạ của đại ca, vì nàng thoáng nghe thấy bọn họ đàm luận với nhau không tìm được người ở trong quán cơm, muốn ra xung quanh tìm cẩn thận một lượt.

Thấy không còn kịp giải thích với vị công tử áo trắng này nữa, Tư Đồ Phỉ Nhi hốt hoảng kéo hắn vốn đang đứng tại cửa xe chui tọt vào trong.

Phịch một tiếng đóng cửa lại, sau đó nàng căng thẳng lập tức nín thở, rất sợ những người đó sẽ tìm được nơi này.

Bởi vì quá mức chú ý động tĩnh bên ngoài nên nàng không phát hiện cơ thể mình đang kề sát vào lồng ngực rộng rãi rắn chắc của hắn.

Lạc Thiên Hách ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ nàng lại đột nhiên có hành động này.

Cô gái “Lao vào vòng tay” trước ngực hắn mềm mại nhỏ nhắn, hương thơm thoang thoảng quanh quần trong hơi thở khiến hắn thất thần một lúc, nhưng hắn đã nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hắn đương nhiên cũng nghe thấy đối thoại của những người bên ngoài, lập tức đoán ra là có người muốn bắt nàng.

Như vậy thì vừa rồi nàng tấn công hiển nhiên không phải nhằm vào hắn, mà nhằm hắn thành mấy người muốn bắt nàng.

Dù không biết quan hệ của nàng với mấy kẻ bên ngoài kia, thậm chí ngay cả thân phận lai lịch của nàng cũng không biết, nhưng thấy nàng là cô gái yếu đuối không hề biết võ công, hắn tin nàng là người bị hại.

Lạc Thiên Hách lặng lẽ kéo dài khoảng cách với cơ thể mềm mại trong ngực, cùng lúc mở miệng phân phó với tùy tùng Chu Nghĩa ở bên ngoài: “Lên đường thôi, mau rời khỏi chỗ này.”

Chuyện gì cũng phải có chừng mực, hắn không vội hỏi thân phận của vị cô nương này, trước mắt chờ bọn họ rời khỏi nơi này rồi tìm hiểu rõ tình huống cũng không muộn.

“Dạ.” Chu Nghĩa lập tức nghe lệnh nhảy lên đánh xe.

Tư Đồ Phỉ Nhi thở phào nhẹ nhõm, đang định lên tiếng nói cảm ơn thì xe ngựa vừa đi được vài bước lại đột nhiên dừng lại, khiến cho nàng vừa thả lỏng được một chút lại bắt đầu lo lắng.

Lạc Thiên Hách liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, cất giọng hỏi Chu Nghĩa: “Sao vậy?”

“Bẩm thiếu gia, có mấy tên cản đường xe ngựa chúng ta lại.”

Chu Nghĩa vừa mới nói xong, theo sau đó là một giọng nam khác truyền đến ——

“Thật không phải, chúng tôi đang tìm một vị cô nương, cô ta trộm đồ trang sức châu báu giá trị liên thành của chủ tử, chúng ta dù thế nào cũng phải bắt được cô ta về.”

Nghe giọng nói khàn đục này, Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức nhận ra hần là tên gia phó Vương Thủ, hần không chỉ có vóc người cao lớn, lưng hổ eo gấu, còn tương đối dũng mãnh, là thủ hạ trung thành nhất của đại ca.

Nghe Vương Thủ nói vậy, Tư Đồ Phỉ Nhi tức giận trừng lớn mắt.

Thật là quá ghê tởm! Để tìm nàng, mấy người này lại có thể bịa đặt vu tội cho nàng như vậy!

Nàng cực kỳ tức giận, nhưng dù trong lòng nổi trận lôi đình, nàng vẫn không đại độ gì mà xông ra đòi công đạo, bởi vì đây chẳng qua là tự chui đầu vào lưới thôi.

Hiện giờ nàng chỉ có thể nóng lòng mãnh liệt lắc đầu với vị công tử xa lạ bên cạnh, ý bảo nàng không ăn cắp bất kỳ vật gì, đồng thời cũng ra hiệu van xin hần đừng giao nàng ra.

Lạc Thiên Hách nhìn nàng, đôi mắt nàng đầy vẻ khẩn cầu khiến cho hần quyết định tin tưởng nàng.

Trong nháy mắt sau đó, hần ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn trước ngực hơn, đồng thời vén lên áo choàng trên người, chiếc áo choàng dày rộng lập tức che phủ hết cả người nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi bị hành động của hần làm cho khiếp sợ, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Cẩn thận một chút, đừng nhúc nhích, cũng đừng lên tiếng.”

Nghe thấy tiếng cười của hần, Tư Đồ Phỉ Nhi kinh ngạc ngẩn người.

Hần. Định giúp nàng sao?

Thật tốt quá!

3. Chương 3

Tư Đồ Phỉ Nhi thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, tận đáy lòng dâng lên cảm giác thật may mắn cùng sự cảm kích, đồng thời cũng không thể nào không để ý đến việc mình đang bị hần ôm vào lòng.

Một luồng hơi thở thơm mát bao quanh lấy nàng khiến cho lòng nàng dâng lên chút cảm xúc xao động khác thường, gương mặt nàng cũng vừa khéo dán sát vào lồng ngực rộng lớn của hần, tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn của hần truyền vào tai nàng nó dường như cũng đang chạm đến tận đáy lòng nàng.

Hai gò má nàng chợt nóng lên, trong lòng bỗng dưng cũng nổi lên từng trận sóng lẫn tẩn, suy nghĩ có phần hỗn loạn, gần như đã quên mất việc giờ phút này mình đang bị nguy hiểm có thể bị thủ hạ của đại ca bắt về bất cứ lúc nào.

Lạc Thiên Hách cẩn thận che giấu nàng ra phía sau, đưa tay nhắc nhẹ rèm cửa sổ xe lên, nhìn thấy bên ngoài có bốn gã nam tử tráng kiện.

“Trong xe ngựa chỉ có một mình ta, không có vị cô nương mà các người muốn tìm.” Hần trầm giọng nói, hơn nữa cố ý vén rèm để người bên ngoài loáng thoáng có thể nhìn thấy rõ buồng xe.

Bởi vì dáng người vị cô nương trong ngực rất nhỏ nhắn, lại có áo choàng che phủ nên người bên ngoài nhất định không nhìn thấy.

Quả nhiên như Lạc Thiên Hách dự liệu, Vương Thủ nhân cơ hội đó nhìn quanh trong xe ngựa không thấy có bóng dáng Tư Đồ Phỉ Nhi liền quay đầu lại lắc đầu với đồng bọn bên cạnh.

“Nàng ta không có ở đây, nhanh đi tìm tiếp, chắc chắn nàng ta vẫn còn quanh quẩn ở đâu đây thôi!”

Sau khi mấy nam tử rời đi, xe ngựa lần nữa được Chu Nghĩa đánh chạy đi tiếp, Lạc Thiên Hách cũng buông rèm xuống, đồng thời cũng lỏng người ở trong ngực ra.

“Thất lễ rồi.” Hấn nhỏ giọng nói xin lỗi.

Mặc dù động cơ của hấn chính đáng, chỉ vì muốn giúp cho nàng, nhưng mặc kệ nói thế nào đi nữa thì nam nữ thụ thụ bất thân, hấn đúng là đã vượt quá điều lễ.

“Không, ta còn phải tạ công tử đã cứu giúp!” Tư Đồ Phỉ Nhi đỏ mặt nói cảm ơn.

Mặc dù hai người chỉ “Ôm” nhau trong một lúc ngắn ngủi, nhưng nhịp tim đập điên cuồng của nàng đến giờ vẫn chưa khôi phục lại bình thường, thậm chí nàng còn cảm thấy buồng xe vốn rộng rãi hình như đã bất chợt nhỏ hấn đi, mà hai gò má nàng càng thêm nóng ran không hề giảm chút nào.

“Người thiếu lễ độ là ta, vừa rồi suýt chút nữa đã ngộ thương công tử rồi, ta nên nói xin lỗi công tử mới đúng.” Tư Đồ Phỉ Nhi nhặt chiếc trâm cài tóc rơi trong khoang xe lên, thật may là vừa rồi nàng không đâm hấn bị thương, nếu không quả thật nàng rất có lỗi với hấn rồi.

“Không có gì, chỉ là một chút chuyện nhỏ, cô nương cũng đừng để ở trong lòng.” Lạc Thiên Hách không để bụng nói, một chút cũng không hề trách tội nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi lần nữa cảm thấy may mắn vì mình gặp được người tốt, nếu không sợ rằng vừa rồi nàng đã rơi vào trong tay đám người Vương Thủ.

“Tiểu nữ tên là Tư Đồ Phỉ Nhi, tuyệt đối không có ăn cắp bất cứ thứ gì của người nào cả.” Nàng lên tiếng thanh minh: “Những kẻ vừa rồi là thủ hạ của đại ca ta, bọn họ làm theo lệnh của đại ca muốn bắt ta về.”

Nhìn đôi mắt đẹp của hấn ẩn chứa sự nghi ngờ, Tư Đồ Phỉ Nhi thở dài, trên mặt hiện lên nụ cười khổ.

“Cha mẹ ta qua đời đã nhiều năm, mà đại ca cùng cha khác mẹ từ thuở nhỏ tình cảm đã không được hòa thuận. Mấy ngày trước, đại ca ép ta phải gả ột đối tượng mà ta không muốn gả. Vì không muốn bị ép lên kiệu hoa, ta chỉ còn cách bỏ trốn, dự định muốn đến chỗ bá phụ ta.”

“Thì ra là như vậy.” Lạc Thiên Hách hiểu rõ gặt đầu, trong lòng cực kỳ đồng tình đối với hoàn cảnh của nàng.

Thành thân là chuyện cả đời, nếu phải gả cho người mình không muốn vậy nửa đời sau sẽ đau khổ chẳng khác gì bị giam trong ngục.

Hấn vẫn luôn tin rằng chỉ có nam nữ thật lòng yêu nhau kết thành phu thê mới có thể hạnh phúc bạc đầu đến già, nếu bất kỳ bên nào có chút không tình nguyện, chẳng phải trở thành một đôi phu thê bất hoà sao?

“Đừng lo lắng, chỉ cần rời khỏi nơi này là cô nương được an toàn rồi.” Lạc Thiên Hách mở miệng an ủi.

Tư Đồ Phỉ Nhi dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì liền hô nhỏ một tiếng. “Ày da, ta không thể đi được, ta đã hẹn với nha hoàn gặp nhau ở quán cơm vừa rồi!”

Lạc Thiên Hách vừa nghe vậy, lập tức lệnh cho Chu Nghĩa dừng xe ngựa ở sát bên đường.

Hấn nhíu lại đôi mày rậm, nghĩ thầm nếu nàng quay trở lại quán cơm lúc này, rất có thể sẽ gặp phải mấy kẻ đang truy bắt nàng ở quanh đây, vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Nghĩ ngợi trong chốc lát, hấn mở miệng hỏi: “Nha hoàn cô tên là gì? Bề ngoài như thế nào?”

“Cô ấy tên là Xuân Bình, mặc một bộ xiêm áo màu xanh nhạt, có gương mặt tròn trịa, cao khoảng bằng ta, còn nữa, ở má phải nàng có hai nốt ruồi nổi rất rõ.” Tư Đồ Phỉ Nhi đáp.

“Có những đặc điểm này là được rồi, để ta bảo Chu Nghĩa quay lại dẫn cô ấy đến đây!” Lạc Thiên Hách nói lại những đặc điểm của Xuân Bình cho Chu Nghĩa nghe.

“Vậy làm phiền rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi giao trâm cài tóc vừa rồi cho Chu Nghĩa, nói: “Mang theo cái này, Xuân Bình sẽ nhận ra, chỉ cần thấy trâm cài tóc này cô ấy sẽ tới đây gặp ta.”

Chưa đầy hai khắc sau, Chu Nghĩa đã dẫn Xuân Bình đi tới.

“Tiểu thư thật sự ở đây ư! Thật cảm ơn trời đất!” Về mặt Xuân Bình rất kích động, xem ra đã lo đến sắp khóc rồi.

“Xuân Bình, em không sao chứ? Vừa rồi có gặp phiền toái gì hay không?” Tư Đồ Phỉ Nhi quan tâm hỏi.

“Không có, những người đó vốn đuổi theo em, sau đó hình như nhận ra có gì đó không đúng nên tất cả bọn họ đều quay trở lại, Xuân Bình thật lo lắng, may mắn tiểu thư không có làm sao.”

“Thật ra thì vừa rồi suýt chút nữa đã bị họ bắt được, nhờ có vị công tử này đã cứu ta.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói xong, cảm kích nhìn thoáng qua nam nhân bên cạnh.

Lạc Thiên Hách nhìn chủ tớ hai người họ, nghĩ thầm hai cô gái yếu đuối này nếu bị mấy tráng hán vừa rồi đuổi theo, nhất định sẽ không chạy thoát. Mà hẳn thật lòng hy vọng nàng không bị ép gả cho người mà nàng không muốn gả.

“Không bằng như vậy đi, hai vị cứ đi chung xe ngựa của ta, để ta đưa hai người một đoạn đường đến trấn bên, như vậy cũng tương đối an toàn hơn, được không?”

“Đương nhiên là được, vậy thì tốt quá, đa tạ công tử, công tử thật là ân nhân của Phỉ Nhi.” Tư Đồ Phỉ Nhi tự đáy lòng cảm thấy may mắn vì mình gặp được người tốt.

“Không dám nhận, hai chữ ‘ân nhân’ này thực sự quá nặng lời rồi, tại hạ họ Lạc, có lẽ lớn hơn cô nương mấy tuổi, không bằng cô nương gọi ta là Lạc đại ca đi!” Lạc Thiên Hách cười nói.

Nụ cười nhợt nhạt này, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn càng thêm mê người, Tư Đồ Phỉ Nhi chỉ cảm thấy tim mình càng đập loạn nhịp hơn.

“Được, cảm ơn Lạc đại ca.” Tư Đồ Phỉ Nhi nhẹ gọi một tiếng, gò má cũng hơi ửng hồng.

Hai gò má nàng ửng đỏ khiến dung nhan xinh đẹp tú lệ càng tăng thêm mấy phần kiều mỹ, Lạc Thiên Hách bất giác nhìn không chớp mắt, cũng không nhận được nhớ đến vừa rồi ôm mỹ nhân mềm mại vào trong ngực, cùng với hương thơm nhàn nhạt trên người nàng.

Hắn có thể cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc rung động khác thường, nhưng giờ phút này không phải thời điểm để tìm hiểu xem loại cảm giác này vì sao mà có.

“Đừng khách khí, chúng ta mau lên đường thôi! Nếu để những tên kia đuổi theo lần nữa thì sẽ rất phiền phức.”

“Ừ.”

Tư Đồ Phỉ Nhi và Xuân Bình ngồi vào xe ngựa, Lạc Thiên Hách và Chu Nghĩa ngồi ở đằng trước.

Xe ngựa được Chu Nghĩa điều khiển, đi khoảng hơn nửa canh giờ, bọn họ tới được trấn nhỏ bên cạnh. Xe dừng lại bên ngoài một quán trà, sau đó để Tư Đồ Phỉ Nhi và Xuân Bình xuống xe ngựa.

“Nơi này có lẽ an toàn rồi.” Lạc Thiên Hách lên tiếng nói. “Thủ hạ của đại ca cô nương chắc vẫn còn đang tìm kiếm xung quanh quán cơm vừa nãy, không thể đuổi tới nhanh như vậy được.”

“Đa tạ Lạc đại ca, vậy. Chúng ta cũng nên cáo từ rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói xong, bất chợt có cảm xúc luyến tiếc khó hiểu dâng lên.

Nhìn dung nhan xinh đẹp cùng với đôi mắt mơ hồ ẩn hiện sự thương cảm ly biệt của nàng, Lạc Thiên Hách cảm thấy lòng mình giống như bị cái gì đó buộc chặt, có loại kích động không muốn rời khỏi nàng.

Nhưng hắn phải đến vùng núi cao trùng điệp ở Đông Bắc, tìm kiếm loài hoa độc hiếm thấy để điều chế thuốc giải, mà nàng phải đi đến chỗ người thân của nàng.

Bọn họ rõ ràng là không cùng đường, hôm nay gặp nhau chẳng qua cũng chỉ là một lần ngoài ý muốn vô tình gặp gỡ trên đường mà thôi.

“Vậy. Cô nương hãy bảo trọng.” Lạc Thiên Hách mở miệng trước, cố gắng xóa bỏ đi sự rối rắm mờ hồ thoáng qua đáy lòng.

Tư Đồ Phỉ Nhi gật gật đầu một, mặc dù trong lòng có chút không nở, nhưng là nàng vẫn phải chấn chỉnh lại tinh thần, cong khóe miệng dành cho hắn một nụ cười xinh đẹp nhất.

“Ta biết rồi, đa tạ Lạc đại ca, huynh cũng hãy tự bảo trọng.” Cáo biệt xong Tư Đồ Phỉ Nhi dẫn theo Xuân Bình xoay người rời đi.

Lạc Thiên Hách nhìn theo bóng dáng của các nàng, cho đến khi bóng các nàng đã đi xa, hắn mới thu hồi tầm mắt.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!” Hắn mở miệng nói với Chu Nghĩa.

Ngồi vào xe ngựa, Lạc Thiên Hách không tự chủ được hồi tưởng lại những sự việc mới xảy ra vừa rồi, nghĩ tới đôi mắt hoảng hốt khẩn cầu của nàng, nghĩ tới sự bất đắc dĩ của nàng lúc nhắc tới việc bị đại ca bức hôn, nghĩ tới nụ cười xinh đẹp như hoa trước khi nàng rời đi.

Đây là lần đầu trong cuộc đời, có một người con gái chiếm cứ tâm tư của hắn, nhưng bọn họ ngay cả biết lai lịch của đối phương cũng không kịp biết, tương lai chỉ sợ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Sức ép khó chịu tích tụ trong ngực khiến Lạc Thiên Hách thở ra một hơi dài.

Hắn nhắm mắt lại, muốn chớp mắt ngủ một lát nhưng trong đầu lại bỗng hiện lên dung nhan xinh đẹp trong sáng vừa rồi.

Thấy suýt chút nữa đã bị thủ hạ của đại ca bắt được, Tư Đồ Phỉ Nhi vì muốn sớm tới được Đông Bắc, lập tức thuê một chiếc xe ngựa để tiếp tục lên đường.

Nàng nghĩ thầm, thủ hạ của đại ca chắc chắn sẽ tìm theo hướng này, nhất định họ cũng đoán ra được nàng đang muốn đến nhờ cậy bá phụ. Nhưng dù mục đích của nàng đã bại lộ nàng vẫn không có ý định muốn thay đổi kế hoạch, bởi vì ngoài dựa vào bá phụ thì thật ra nàng cũng đã sắp đặt nhiều chỗ đi khác tốt hơn rồi.

Vì để tránh cho những tên thủ hạ kia đuổi theo lần nữa, Tư Đồ Phỉ Nhi cố ý muốn phu xe đi đánh vòng, để khỏi phải bị tóm gậy.

Thật may là trước lúc ra khỏi nhà, nàng đã không quên chuẩn bị tính toán lộ phí cho cả lộ trình đi đường vòng, hơn nữa nàng đi lần này không có ý định trở về, cho nên mang theo hết tất cả số châu báu đồ trang sức mà cha và nương cùng di dưỡng họ cho nàng trong mấy năm qua.

Có đầy đủ bạc cùng đồ trang sức châu báu, thì dù tốn thời gian đi đường vòng nàng cũng không cần phải lo lắng bởi vì đi đường vòng dùng hết tiền phải ăn nằm đầu đường xó chợ.

Quyết định đi đường vòng hiển nhiên là đúng, bởi vì hai ngày liên tục kế tiếp đều tương đối gió êm sóng lặng, trên đường không gặp thêm bất cứ phiền phức nào.

Tư Đồ Phỉ Nhi mong đợi sớm ngày đến Đông Bắc, chỉ cần có bá phụ che chở, nàng hoàn toàn có thể thoát khỏi bàn tay của đại ca. Mà suốt đường đi tâm tư của nàng ngoại trừ nghĩ tới chuyện này thì còn có một bóng trắng thường xuyên lơ đãng hiện lên trong đầu nàng.

Kể từ hôm cáo biệt đó, cũng chỉ mới qua có hai ngày, nhưng bóng dáng cao lớn tuấn dật ấy lại vẫn hiện lên vô cùng rõ ràng, giống như nàng đã cẩn thận khắc sâu bộ dáng hắn vào trong lòng vậy.

Trước đây nàng chưa bao giờ nhớ tới một người nào như vậy cả, lại càng chưa từng động lòng với bất kỳ một tên nam tử nào, cái này. Đây có phải là vừa gặp đã yêu như người ta hay nói sao?

Chỉ tiếc là, nàng không biết gì về lai lịch thân phận của hắn, có lẽ sau này bọn họ cũng không còn gặp lại nữa!

Cảm giác tiếc nuối nhấp nhô quanh quẩn trong lòng nàng không xua đi được, khiến chân mày Tư Đồ Phỉ Nhi bất giác nhíu chặt lại, thậm chí còn không tự chủ khẽ thở dài.

“Tiểu thư, sắp giữa trưa rồi, đằng trước có một khách điểm, hay là chúng ta đến chỗ đó dùng bữa nha?”

“Tiểu thư?” Xuân Bình không thấy nàng trả lời, không thể làm gì khác hơn đành lại hỏi lại lần nữa.

“Hả? À được, vậy thì dừng bữa ở khách điểm phía trước đi!” Giọng nói của Xuân Bình đã cắt đứt suy nghĩ của Tư Đồ Phỉ Nhi, mà lúc này nàng mới phát hiện ra mình lại nghĩ tới Lạc đại ca mà mất hồn.

Phu xe nghe phân phó, liền dừng xe ngựa ở phía ngoài khách điểm, chờ cho chủ tớ hai người các nàng đi xuống xe trước, hẳn mới xuống xe buộc ngựa lại.

4. Chương 4

Tư Đồ Phỉ Nhi đang định đi vào khách điểm, nhưng khóe mắt bỗng thoáng nhìn thấy một bóng trắng cao lớn ở lối rẽ bên con phố đối diện.

Nàng hơi ngẩn ra, bước chân bất giác dừng lại.

Là huynh ấy sao? Là Lạc đại ca sao?

Ý nghĩ này thoáng hiện lên trong đầu khiến trái tim Tư Đồ Phỉ Nhi không kìm chế được đập nhanh hơn, nhưng nàng nhanh chóng tự giấu mà lắc đầu.

Sao có thể là Lạc đại ca được cơ chứ? Khả năng hai người vô tình gặp lại ở nơi đất khách thật sự là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng dù tự nhủ là không thể nào, nhưng Tư Đồ Phỉ Nhi vẫn quay đầu lại nhìn. Bóng dáng cao lớn đó, thật sự rất giống bóng hình như in trong đầu kia!

Aizz, chẳng lẽ vì mình luôn nghĩ tới huynh ấy nên theo bản năng xem người khác thành huynh ấy như vậy sao?

Tư Đồ Phỉ Nhi thở dài trong lòng, đang định thu lại ánh mắt thì công tử áo trắng đang đưa lưng về phía nàng bỗng xoay người lại.

Vừa nhìn thấy rõ ràng gò má đó, đôi mắt xinh đẹp của Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức tỏa sáng vui mừng.

Là huynh ấy! Thật sự là huynh ấy!

Khuôn mặt tuần mỹ không tỳ vết, đã sớm in sâu trong đầu nàng giống như chạm khắc, tuyệt đối không thể nhận sai, huống chi vào lúc này nàng cũng nhìn thấy tùy tùng Chu Nghĩa của huynh ấy đang đứng bên cạnh.

Không ngờ, bọn họ lại không hẹn mà gặp! Không ước định mà vô tình gặp gỡ, quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Đây. Chính là duyên phận sao?

Bởi vì họ rất có duyên, cho nên dù xa cách cuối cùng vẫn gặp lại?

Khi ý nghĩ này chợt lóe qua đầu, trái tim của Tư Đồ Phỉ Nhi càng đập loạn nhịp.

“Tiểu thư?”

Xuân Bình không hiểu tại sao tiểu thư mình đột nhiên dừng lại, lên tiếng khẽ gọi. Nhưng thấy nàng không có bất kỳ phản ứng nào, Xuân Bình nghi ngờ nhìn theo tầm mắt của nàng.

“Á? Hình như là Lạc công tử mấy ngày trước đã giúp chúng ta?”

“Đúng vậy, không ngờ có duyên gặp lại.” Giọng nói của Tư Đồ Phỉ Nhi khó nén sự vui mừng, ánh mắt không thể dời khỏi hắn.

Huynh ấy đang làm gì?

Tư Đồ Phỉ Nhi tò mò quan sát một lát, trông thấy huynh ấy hình như đang giúp một ông già tóc bạc trắng. “Xuân Bình, chúng ta qua xem có giúp được gì không!” Tư Đồ Phỉ Nhi nói xong, vội vàng đi tới phổ đôi diện.

Lạc Thiên Hách đang nghiêm túc kiểm tra chân cho ông lão, khuôn mặt tuần tú tràn đầy vẻ quan tâm.

Kể từ sau hôm cứu Tư Đồ Phỉ Nhi, hắn lại tiếp tục lên đường đi về Đông Bắc. Mà dọc đường đi, nếu hắn biết được rừng núi vùng lân cận có được thảo gì đặc biệt thì sẽ đi hái trước, vì vậy có lúc bị chậm trễ, thậm chí phải đi vòng qua thành trấn lân cận vốn không có trong dự tính.

Giống như hôm nay, vì hắn muốn hái được thảo trong núi ngoại thành, mới cất công tới đây.

Vừa rồi, hắn định vào khách điểm dùng bữa, lại nhìn thấy ông lão này đi đứng không ổn lắm.

Hắn để ý quan sát một lát, xác định chân ông lão có vấn đề liền định tới quan tâm hỏi han một chút, không ngờ ông lão suốt chút nữa thì ngã xuống, thật may là hắn đỡ được kịp thời. Nếu không sợ rằng sẽ ngã bị thương không nhẹ.

“Lão bá, bá có sao không? Có phải xương đùi còn đau đúng không?”

“Đúng vậy, aizzz. Là bệnh cũ.”

“Văn bói hiểu sơ chút y thuật, nếu lão bá không chê, để văn bói giúp người kiểm tra xem thử thể nào!” Lạc Thiên Hách khuyên can hỏi thăm.

“Được, vậy thì làm phiền rồi.”

Lạc Thiên Hách vừa khám bệnh ông lão, vừa cẩn thận hỏi thăm triệu chứng, cũng đồng thời đưa tay ấn vào vài chỗ, xoa bóp với lực vừa phải.

“Bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Ừm. Thật đúng là đỡ hơn nhiều rồi, vừa rồi suốt chút nữa là không đi nổi nữa, lúc này đã thoải mái hơn nhiều! Nhờ có cậu, thật là may mắn.”

“Chuyện đơn giản ý mà, lão bá chớ để ở trong lòng. Theo văn bói, huyết mạch của bá không thông, cộng thêm xương đùi thoái hóa, về sau phải cẩn thận nhiều, chú ý đến cơ thể.” Lạc Thiên Hách mở miệng dặn dò những điều cần lưu ý.

Sau khi ông lão rời đi, Lạc Thiên Hách đang định cùng Chu Nghĩa đi vào khách điểm, nhưng khi quay người lại thì trông thấy một bóng dáng ngoài dự đoán của hắn.

“Tư Đồ cô nương?” Hắn kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên hoài nghi mình hoa mắt mất rồi.

Vừa rồi hắn chuyên tâm khám bệnh cho lão bá, không phát hiện họ đã đứng phía sau hắn.

“Lạc đại ca!” Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn hắn cười cười.

Mới vừa rồi nàng nghe hắn và ông lão nói chuyện, biết hắn đang giúp ông lão trị liệu vết thương. Với việc hắn giúp người làm niềm vui, nàng vừa tán thưởng vừa bội phục, thiện cảm trong lòng với hắn cũng càng tăng.

Kinh ngạc một lát, khuôn mặt tuần tú của Lạc Thiên Hách cũng lộ ý cười.

“Thật không ngờ có thể gặp lại.”

Kể từ sau hôm chia tay với chủ tớ hai người họ, khuôn mặt xinh đẹp kia thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu hắn.

Trong lòng hắn nhớ nàng, không chỉ nghĩ nàng lên đường có bình an không, mà còn lo lắng nàng có gặp phải thủ hạ của đại ca nàng hay không, đồng thời cũng sâu lo hai cô gái yếu đuối như họ có gặp phải phiền toái hay không, có biết cách tự bảo vệ mình không?

Giờ phút này thấy nàng bình yên vô sự, thấp thỏm mấy ngày nay trong lòng hắn cuối cùng cũng nguôi bớt.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp, thì ra Lạc đại ca là một đại phu y thuật inh?” Tư Đồ Phỉ Nhi mở miệng hỏi, không khỏi muốn biết về hắn nhiều hơn.

“Cao minh không dám nhận, chỉ có chút tài mọn mà thôi.” Lạc Thiên Hách cười nói. Mặc dù y thuật hắn hơn hẳn những đại phu bình thường, nhưng hắn cũng không vì vậy mà tự mãn.

Trăm năm qua, Lạc gia vẫn là thế gia dụng độc, mà họ làm việc chính phái lỗi lạc, cũng không lấy độc hại người, nhưng nếu trong lòng có ý đồ xấu xa mà dùng độc thuật để hại người, vậy thì hậu hoạn vô cùng.

Chính vì hắn hiểu rất rõ các loại độc, hiểu các loại kịch độc xảo trá hung hiểm, vì vậy hắn càng hy vọng có thể không ngừng nâng cao y thuật của mình, đi cứu giúp những dân chúng vô ý trúng độc.

“Hai vị cô nương đã dùng bữa trưa rồi sao? Nếu chưa, không bằng cùng đến khách điểm kia đi?” Hắn mở miệng mời.

“Được, thật ra thì bọn muội vốn định đến chỗ kia dùng bữa.” Tư Đồ Phỉ Nhi trả lời thẳng thắn, khoe mắt đuôi mày đều chứa ý cười.

Nàng luôn là người thẳng thắn không giấu được tâm tình, vui vẻ cao hứng lúc này càng không thể che giấu được!

Bởi vì đang giờ ăn trưa, bảy tám cái bàn trong khách điểm gần như đã chật kín.

Tư Đồ Phỉ Nhi mới bước vào cửa khách điểm, chợt hô nhỏ một tiếng, lập tức lùi về phía sau một bước dài, đụng phải lồng ngực Lạc Thiên Hách.

“Sao vậy?” Lạc Thiên Hách quan tâm hỏi, phản ứng của nàng có vẻ khác thường.

Tư Đồ Phỉ Nhi bỗng đứng xoay người, trên mặt khó nén kinh ngạc cùng khẩn trương.

“Bên trong có thủ hạ của đại ca!”

Nàng quả thật không thể ngờ được đám người Vương Thủ lại ngồi trong khách điểm dùng bữa! Rõ ràng nàng đã cố ý đi đường vòng, không ngờ vẫn gặp phải bọn họ!

Chẳng lẽ lúc nàng thương lượng đường đi với xa phu đã bị người ta nghe thấy. Mà đám người Vương Thủ dò xét được đầu mối nên đuổi theo được?

“Cái gì?” Lạc Thiên Hách kinh ngạc nhướn đuôi mày, không ngờ những tên kia chẳng những đuổi tới, còn vừa khéo ở trong gian khách điểm này.

Xuân Bình nghe vậy, cũng nói với vẻ căng thẳng: “Tiểu thư, nếu đã như vậy, chúng ta nhanh chóng đi thôi! Nếu như bị bọn họ nhìn thấy, coi như công dã tràng rồi!”

“Ừ, Lạc đại ca, muội phải đi rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói ra lời này trong lòng cực kỳ thất vọng.

Khó có khi không hẹn mà gặp, nàng lại phải vội vàng chạy trốn. Về sau khả năng gặp lại huynh ấy quả thật như mò kim đáy biển!

Lạc Thiên Hách đang định mở miệng, Xuân Bình vội vã xoay người lại không cẩn thận va vào một vị đại thúc trung niên định đi vào.

Đối phương ngã ngửa xuống, đau thét lên thành tiếng, “Ai ui! Sao vậy? Tiểu cô nương này không có mắt à? Đau chết ta rồi!”

“Xin lỗi, xin lỗi!” Xuân Bình vội vàng nói xin lỗi, đưa tay đỡ đối phương dậy.

Náo loạn như vậy, tất cả người trong khách điểm đều nhìn sang, dĩ nhiên bao gồm cả đám người Vương Thủ. Mà bọn họ vừa nhìn thấy Tư Đồ Phỉ Nhi và Xuân Bình, lập tức đứng lên, định chạy tới bắt người.

Thôi xong! Bị phát hiện rồi!

Trong lòng Tư Đồ Phỉ Nhi lạnh ngắt, định kéo Xuân Bình chạy trốn thì Lạc Thiên Hách kéo lại.

“Chu Nghĩa, bảo vệ Xuân Bình cô nương, sau nửa canh giờ chúng ta gặp lại ở ngoài cửa thành phía Đông.” Lạc Thiên Hách nhỏ giọng phân phó.

“Dạ, tiểu nhân biết rồi.”

Lạc Thiên Hách dẫn theo Tư Đồ Phỉ Nhi, Chu Nghĩa kéo Xuân Bình, nhanh chóng rời khỏi khách điểm, hơn nữa rất ăn ý chạy theo hai đường khác nhau.

Mục tiêu của đám người Vương Thủ là Tư Đồ Phỉ Nhi, vì vậy tất cả bọn họ đều không chút do dự đuổi theo phía Lạc Thiên Hách và Tư Đồ Phỉ Nhi.

Lạc Thiên Hách nắm tay Tư Đồ Phỉ Nhi chạy trên đường, sau mấy khúc cua hần nhỏ giọng hỏi: “Cô sợ độ sao không?”

“Hả? Cái gì?” Tư Đồ Phỉ Nhi không hiểu hỏi.

Sợ độ cao? Vấn đề này có liên quan gì đến việc họ chạy trốn?

Lạc Thiên Hách dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, “Cô tin tưởng ta không?”

“Tin.” Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu trả lời không hề do dự.

Mặc dù nàng không hiểu tại sao huynh ấy hỏi như thế, nhưng nàng tin huynh ấy, tuyệt đối tin tưởng.

5. Chương 5

Trong mắt nàng biểu lộ ra sự vô vàn tin tưởng đã làm lòng Lạc Thiên Hách xúc động, khiến ngực hần càng thêm ấm áp vì cảm động, ý nghĩ muốn bảo vệ nàng càng thêm kiên định.

“Được rồi, nắm chặt vào.”

Sau khi hần nhỏ giọng dặn dò, một tay chợt ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực. Tư Đồ Phỉ Nhi ngẩn ra, còn chưa có phản ứng gì, cả người bỗng nhiên “vù”, bay vọt lên không. Nàng hoảng hốt thét lên, đưa tay ôm chặt cơ thể săn chắc của hần theo phản xạ.

Lạc Thiên Hách ôm nàng thì triển khinh công vượt nóc băng tường.

Từ nhỏ hần đã tập võ, khinh công cũng không tệ lắm, chỉ tốn một chút công phu hần đã đưa nàng lên núp ở cành cây đại thụ um tùm trong ngõ hẻm khác.

Một lát sau, đám người Vương Thủ đuổi theo tới dừng đứng dưới tàng cây dáng dác nhìn quanh.

Tư Đồ Phỉ Nhi nín thở, không tự chủ mà áp sát vào trong ngực Lạc Thiên Hách, chỉ sợ đám người Vương Thủ bất thành linh ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng họ.

Nhận ra sự lo lắng của nàng, Lạc Thiên Hách nhẹ giọng an ủi bên tai nàng: “Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì.”

Giờ phút này hần mang nàng trốn tạm ở đây, không phải sợ thủ hạ của đại ca nàng, mà là không muốn nàng liều mình hao hơi tổn sức chạy trốn.

Cho dù như đám người Vương Thủ có phát hiện họ núp ở trên cây này, bằng bản lĩnh của hần chắc chắn có thể mang nàng thoát an toàn.

Hần nói mấy câu trấn an, nhưng kỳ lạ thay lại xoa tan được sự lo lắng trong lòng Tư Đồ Phỉ Nhi.

Nói cũng lạ, từ đáy lòng nàng tin hần, tin tưởng mà không hề đề phòng, khiến nàng cũng không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Không còn căng thẳng nữa, nàng rốt cuộc ý thức được mình đang ôm chặt hần khiến hai gò má nàng ửng hồng, xấu hổ đến muốn lập tức buông ra, rồi lại sợ không cẩn thận ngã xuống.

Nàng thật không biết phải giấu mặt đi ở đâu, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp càng lúc càng nóng, nhịp tim đập càng lúc càng loạn, thậm chí nàng còn nghĩ không biết huynh ấy có thể nghe thấy tiếng tim đập dữ dội của mình không nữa?

Lạc Thiên Hách thật sự không thể nào nghe thấy tiếng tim nàng đập được, nhưng bởi vì liếc thấy dáng vẻ ngượng ngùng đỏ mặt của nàng mà hơi mất hồn, ánh mắt càng không có cách nào rời khỏi gương mặt xinh đẹp của nàng.

Mang nàng trốn ở trên cây, chỉ là vì tránh thủ hạ của đại ca nàng, như mấy ngày trước trong xe ngựa, hẳn để nàng trốn ngay dưới áo choàng mình, không phải cố ý sàm sỡ nàng, thế nhưng ôm người đẹp mềm mại ở trong lòng, tiếng lòng hẳn cũng đã loạn hết lên theo.

Nghĩ tới nàng bị rơi vào phiền phức, nghĩ tới tình cảnh nàng phải đối mặt, lòng hẳn dâng lên một cảm xúc trước nay chưa từng có, muốn hết lòng bảo vệ nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhận ra ánh mắt hẳn, không nhịn được ngẩng đầu lên, mà hành động này lại khiến bờ môi hai người suýt chút nữa đã chạm vào nhau, chỉ cần bất cứ người nào hơi dịch về phía trước một chút thôi, môi và hơi thở sẽ hòa lẫn vào nhau.

Bầu không khí ám muội thoáng chốc vây quanh họ, Tư Đồ Phỉ Nhi có cảm giác tim mình nhảy cuồng loạn hơn nữa, mà dù mặt nàng đỏ tim đập loạn, ngượng ngùng không thôi, nàng lại giống như bị đầu độc, chỉ có thể vừa muốn mà cũng không muốn bốn mắt nhìn nhau với hẳn.

Sóng mắt hai người trao nhau, trong đồng tử của bên kia nhìn thấy bóng dáng của chính mình, đồng thời cũng cảm thấy được như có một tia sang nắng ban mai sáng rực xuyên suốt vào trong lồng ngực mình.

Vào giờ khắc này, họ gần như quên mất đám Vương Thủ vẫn đang tồn tại, Lạc Thiên Hách không tự chủ thu hẹp cánh tay, ôm người trong ngực càng chặt hơn, thậm chí còn có cảm giác kích động quuyền luyện không muốn buông tay.

Bọn người Vương Thủ dưới tàng cây nhìn xung quanh, không thấy bóng Tư Đồ Phỉ Nhi, khiến chúng không khỏi tức giận mắng chửi liên tục, mà những lời mắng chửi tức giận này cũng đã cắt đứt ánh mắt đang nhìn nhau chăm chú của hai người đang ở trên cây.

“Đáng chết! Lại để chạy mất!”

“Mau chia nhau ra tìm, đừng để nó chuồn mất nữa! Nhớ kỹ, chủ tử nói rồi, nếu có cơ hội, không làm thì thôi đã làm thì phải diệt nó cho đến cùng, khi về chủ tử trọng thưởng xứng đáng!”

Đám người Vương Thủ tản ra tìm người, chỉ chốc lát sau cũng chạy mất bóng, mà trên cây còn lại Tư Đồ Phỉ Nhi trợn to hai mắt, quả thật không thể tin được vào tai mình, ý loạn tình mê ngăn ngủi mới vừa rồi cũng đều bị sự kinh ngạc xua tan hết.

Mặc dù nàng rất rõ đại ca đổ tội cái chết của đại nương lên người nàng và mẹ, mà rất cảm hận nàng nhưng dù thế nào nàng cũng không ngờ đại ca lại muốn nàng chết, chuyện này. Không phải là quá tuyệt tình sao!

Lạc Thiên Hách nghe được mấy lời kia, lửa giận trong lòng không chỉ điên cuồng thiêu đốt, còn thấy đau lòng thay cho nàng hơn.

Cho dù đại ca nàng mang hận lớn với nàng, cũng không nên có ý đồ lấy tính mạng con người ta, lòng dạ độc ác như thế, quả thật là kẻ mất hết nhân tính!

Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt vì bị đả kích, lòng Lạc Thiên Hách bất chợt cảm thấy đau nhói, sự thương tiếc cuộn cuộn mãnh liệt trong ngực hẳn, khiến hẳn không nhịn được ôm chặt nàng hơn nữa.

“Tư Đồ cô nương.” Hẳn muốn nói lời an ủi nàng nhưng trong khoảnh khắc ngăn ngủi không biết nên nói gì cho phải.

Tư Đồ Phỉ Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự thương tiếc trong mắt hẳn, khiến lòng nàng vô cùng ấm áp, cảm xúc đau thương thoáng chốc nguôi bớt đi nhiều.

Vốn là nàng cũng không muốn yêu để tâm lao vào vòng xoáy đó, tự oán thấy xót xa cho lòng dạ con người, cảm xúc mê thật sự không hợp với nàng.

Nàng hít sâu một hơi, bắt mình tỉnh táo lại, cũng cố gắng nở nụ cười gượng.

“Ta không sao, Lạc đại ca đừng lo lắng.”

Nụ cười bất đắc dĩ ấy khiến Lạc Thiên Hách càng thêm đau lòng, nhưng nếu nàng không muốn nói nhiều, hẳn cũng không muốn nói làm nàng càng thêm khó chịu.

“Chúng ta đến cửa thành phía Đông để gặp Chu Nghĩa đi! Thủ hạ của đại ca cô đã tìm đến đây rồi, rời đi sớm hơn tránh cho lại xảy ra thêm nhiều phiền toái.”

“Ừ.” Tư Đồ Phỉ Nhi tán thành gật đầu, hy vọng có thể thoát khỏi bóng ma của đại ca nhanh hơn.

Khi Lạc Thiên Hách đưa Tư Đồ Phỉ Nhi đến cửa thành phía Đông thì còn nửa khắc nữa mới đến giờ hẳn hẹn với Chu Nghĩa.

Hắn tìm gốc cây đại thụ xanh um nhiều tán, để nàng ngồi trên tảng đá lớn dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Tư Đồ Phỉ Nhi mặc dù vẫn không có cách nào không quan tâm đến tin tức mà Vương Thủ vừa tiết lộ, nhưng nàng rất cố gắng tỉnh táo lại.

Song, mặc dù nàng có thể tự nói với mình đừng bận tâm đến thù hận của đại ca với nàng nữa, nhưng không khỏi nghĩ đến dọc theo con đường này, nàng và Xuân Bình mỗi ngày đều sợ sẽ bị đám người Vương Thủ bắt về mà suy nghĩ, Tư Đồ Phỉ Nhi sẽ không xóa bỏ cảm giác căm giận bất mãn với cái tên “Đầu sỏ gây nên” tình cảnh này cho nàng.

“Aizzz, đều là do tên Lạc Thiên Hách làm hại, cái tên ghê tởm đó!” Tư Đồ Phỉ Nhi bực bội nắm chặt quyền, hận không thể thay mình đòi lại chút công bằng nào từ tên kia.

Lạc Thiên Hách ngẩn ra, tuần nhan tràn đầy kinh ngạc.

Nàng vừa mới. Nói tên hắn?

Liếc thấy mặt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, Tư Đồ Phỉ Nhi lúc này mới ý thức được mình bật thốt lên nói những gì, mà trực giác của nàng cho rằng hẳn vì nghe nàng mắng người khác mà cảm thấy kinh ngạc, khiến lòng nàng có chút ảo não.

Aizzz, hi vọng huynh ấy đừng nghĩ nàng là loại đàn bà chanh chua miệng nói lời ác.

Tư Đồ Phỉ Nhi lúng túng mở miệng nói: “Lúc trước không phải muội đã từng nói đại ca muội ép gả muội ột người muội không muốn sao?”

Lạc Thiên Hách gật đầu, cũng không hiểu chuyện này có liên quan gì đến hắn?

“Đại ca muội ép gả muội vì trách muội làm bại hoại danh tiếng gia tộc, mà hết thấy đều do một người tên Lạc Thiên Hách ban tặng.”

“. Chuyện thế nào?” Lạc Thiên Hách hỏi, nghi ngờ trong lòng không giảm mà lại tăng.

“Aizzz, cũng không biết người đó tại sao lại vậy, nhờ ‘Bà mai’ tới cửa cầu hôn, sau khi bàn tính định ngày hôn sự xong lại bỏ trốn mất dạng.”

“Cái gì?” Lạc Thiên Hách vô cùng ngạc nhiên.

Cầu hôn? Đào hôn? Việc này là sao? Cái người “Lạc Thiên Hách” trong miệng nàng thật sự là hắn ư? Không phải là trùng tên trùng họ với nam nhân khác chứ?

Tư Đồ Phỉ Nhi lại nói tiếp: “Rõ ràng hôn sự này là đại ca muội thừa dịp muội đến nhà bá phụ làm khách mấy ngày rồi tự tiện quyết định, nhưng đại ca lại cố tình đổ tội chuyện ‘tướng công’ bỏ trốn lên đầu muội, còn nói vì muốn cứu vãn danh tiếng gia tộc bị muội làm cho tai tiếng, kiên quyết ép gả muội ột địa chủ bằng tuổi cha muội! Huynh nói xem việc này có quá đáng không chứ?”

“Đúng là rất quá đáng.” Lạc Thiên Hách ngoài miệng ủng hộ nhưng từ khi biết được sự thật này mà trong lòng chấn động lạnh run vẫn chưa hồi phục lại như cũ.

“Đúng thế!” Tư Đồ Phỉ Nhi như thể tìm được tri âm, lòng đầy cảm phẫn tiếp tục nói: “Không chỉ đại ca muội quá đáng mà tên Lạc Thiên Hách đó cũng thật rất quá đáng! Nếu hắn không định lấy muội, tại sao lại nhờ ‘Bà mai’ tới cầu hôn? Hôn sự đều đã tính xong hết rồi thế mà hắn lại trốn đi không thấy tung tích, rõ ràng là lừa dối người ta mà! Hai muội biến thành trò cười khắp thành chưa tính, còn bị ép gả ột tên địa chủ lớn tuổi nữa chứ. Thật sự mà nói, bây giờ muội gặp phải tất cả những chuyện này là đều do tên Lạc Thiên Hách đó ban tặng. Nghe nói Lạc gia là thế gia dùng độc, nam nhân kia quả nhiên có lòng dạ độc ác!”

Thế gia dụng độc?

Nghe đến đây, Lạc Thiên Hách có thể khẳng định “Tướng công” mà nàng nói đào hôn mất dạng quả thật đúng là hắn rồi, chứ không phải là một người nào khác giống tên họ với hắn.

Nhưng, hắn vẫn không nghĩ ra tại sao lại xảy ra chuyện này?

Lúc trước hắn và nàng vốn không quen nhau, hoàn toàn không hề biết sự tồn tại của nàng, sao có thể sẽ mời ‘Bà mai’ đến Tư Đồ gia cầu hôn đây?

Chuyện này rõ ràng thực sự quá lạ, quả thật đã. Ah? Đợi đã nào...!

Lạc Thiên Hách chợt nhớ tới một ngày trước khi hắn rời khỏi nhà, cha mẹ đến thúc giục hắn sớm ngày lấy vợ sinh con, thái độ và phản ứng của họ quả thật có chút khả nghi.

Khi đó, bọn họ từng hỏi nếu như ngày nào đó có một cô nương có điều kiện tốt xuất hiện thật, hắn có lấy làm vợ không, lúc ấy hắn chỉ thuận miệng đáp lại, mà cha mẹ không tiếp tục tận tình cố gắng khuyên nhủ hănggiống thường ngày, mà nói —— ‘Đã như vậy, thì đợi khi nào có cô nương có điều kiện rất tốt xuất hiện, thì cha mẹ sẽ tới bàn hôn sự cho hai con!’

Thì ra cha mẹ thấy hắn không kiên quyết phản đối, đã tự ý đi thăm dò “Cô nương có điều kiện tốt”, thậm chí còn nhờ ‘Bà mai’ đi cầu hôn thay hắn, tính kế để hắn vào chuyện đã rồi ép hắn không thể không cưới?

Lạc Thiên Hách nhú mày, thật sự không ngờ cha mẹ lại làm chuyện như vậy!

Nhưng nếu khi đó hắn tạm thời không quyết định muốn lên đường tìm hoa độc, thì vào lúc này, nói không chừng hắn đã bị ép buộc thu xếp hôn sự, chuẩn bị cưới tân nương rồi.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, khiến lòng Lạc Thiên Hách dâng lên cảm giác kỳ diệu.

Theo lý mà nói, với việc cha mẹ tự tiện quyết định chuyện lớn cả đời hắn, hắn nên chống đối quyết liệt mới phải, vậy mà nhìn người bên cạnh lúc này, lòng hắn không khó chịu chút nào, chỉ tràn đầy day dứt với nàng.

Mặc dù chuyện này không phải chủ ý của hắn, nhưng quả thật nàng phải chịu không ít uất ức vì hắn, chẳng những bị bắt lập gia đình, bị ép rời khỏi Tư Đồ gia, còn bị thủ hạ của đại ca nàng truy bắt dọc đường, thậm chí bây giờ còn nguy hiểm đến tính mạng!

Sự day dứt kì lạ cứ quanh quẩn trong lòng khiến Lạc Thiên Hách tự trách mình không thôi.

Hắn đang muốn mở miệng nói rõ thân phận mình, nhận lỗi với nàng thì Tư Đồ Phỉ Nhi đã mở miệng trước một bước: “Cùng là họ Lạc, hai người khác nhau một trời một vực, Lạc đại ca lấy việc giúp người làm niềm vui, nhưng Lạc Thiên Hách kia là cái đồ xấu xa hết sức ghê tởm. Nếu để muội gặp hắn, dù thế nào muội cũng phải đá vào hai chân hắn đến mức không thể đi được nữa!”

“ ”

Cổ họng Lạc Thiên Hách chợt nghẹn lại, không thốt nên lời.

Nàng tin tưởng và thích “Lạc đại ca” như thế, nhưng lại cực kỳ tức giận và không thể lượng thứ cho “Lạc Thiên Hách”.

Nhưng nếu nàng biết thật ra hắn chính là Lạc Thiên Hách, không biết sẽ có phản ứng gì đây? Đôi mắt đẹp đầy tin tưởng kia, có thể chỉ còn lại nỗi khiếp sợ, thất vọng và phẫn nộ hay không?

Nghĩ như vậy, ngực Lạc Thiên Hách bỗng thấy một nỗi uất ức ngọt ngào, trong lòng cũng dâng lên sự thất vọng mất mát.

Aizzz, hắn không ngờ sẽ gặp phải chuyện này, nhưng nếu mình đã biết rồi, dù sao hắn cũng không muốn nàng có điều bất mãn với hắn.

6. Chương 6

Nhưng nếu có thể khiến lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút, đừng nói là để nàng đá mạnh vào chân hắn, dù nàng muốn đá thêm mấy cái nữa, thậm chí dâng tặng vài quả đấm, hắn tuyệt đối không hề nhủu mày.

“Tư Đồ cô nương, thật ra thì ta ——”

Hắn đang muốn mở miệng nói thật thân phận mình, thì thấy một chiếc xe ngựa đang ra khỏi cổng thành, chạy nhanh tới hướng bọn họ.

“Đó là Chu Nghĩa? Xuân Bình cũng trên xe chứ?” Tư Đồ Phỉ Nhi đứng lên nói.

Chu Nghĩa dừng xe ngựa trước mặt họ, ngay sau đó Xuân Bình mở cửa nhảy xuống xe ngựa.

“Tiểu thư! Thật may là cô không bị mấy tên đó bắt đi, Xuân Bình vừa rồi lo lắng gần chết!”

“Đừng lo, ta không sao. Còn em, vừa rồi không gặp phiền toái gì chứ?” Tư Đồ Phỉ Nhi quan tâm hỏi.

“Không có, Xuân Bình không có gặp phải rắc rối gì.”

Chu Nghĩa lên tiếng báo cáo với Lạc Thiên Hách: “Vừa rồi tất cả những người đó đuổi theo thiếu gia và Tư Đồ tiểu thư, vì cẩn thận để đạt được mục đích, trước hết tiểu nhân để cô nương Xuân Bình trốn ở một phòng trong quán trà, một mình về khách điểm lấy xe. Vì tiểu nhân nghĩ lát nữa sẽ không có cách nào dùng bữa trong khách điểm, nên đã tự ý bảo tiểu nhị chuẩn bị ít bánh bao thịt và điểm tâm mang theo, để thiếu gia và Tư Đồ tiểu thư có thể lấp bụng trên đường. Thu xếp những thứ này xong, tiểu nhân cũng đánh xe đến đón Xuân Bình cô nương, trở lại nơi hẹn với thiếu gia, dọc theo đường đi đến đây cũn không còn gặp những tên đó nữa.”

“Được, người làm tốt lắm.” Lạc Thiên Hách gật đầu khen thưởng.

“Tiểu thư, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này thôi! Tránh cho người của Đại Thiếu Gia lại đuổi theo tới đây.” Xuân Bình khẩn trương thúc giục.

“A” Tư Đồ Phỉ Nhi căng thẳng, trong lòng vừa do dự lại vừa đấu tranh.

Nàng gần như có thể xác định mình với Lạc đại ca là nhất kiến chung tình, tái kiến ái mộ* rõ ràng như vậy. Nàng thật sự quyến luyến không nỡ xa huynh ấy! (vừa gặp đã yêu, gặp lại càng say lòng)

Lạc Thiên Hách nhìn nàng, cũng không định để nàng và nha hoàn đi như vậy nữa.

Trước khi biết “hôn ước” của họ, hắn đã nghĩ dù sao cũng chỉ gặp nàng có một lần, sự quan tâm và để ý đến nàng ngay cả bản thân hắn cũng thấy bất ngờ.

Hôm nay, sau khi hắn biết nàng phải chấp nhận oan ức và phải đối mặt với nguy hiểm, càng thấy phải có trách nhiệm bảo vệ an nguy cho nàng.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lạc Thiên Hách lên tiếng hỏi: “Tư Đồ cô nương, không biết nhà bá phụ cô ở nơi nào?”

So với việc tìm hoa độc điều chế thuốc giải, an toàn của Tư Đồ Phỉ Nhi quan trọng hơn, vì vậy hắn tạm thời quyết định bỏ lại chuyện của mình, hộ tống nàng đến chỗ an toàn trước đã.

“Bá phụ muội sống ở thành Cát Liên vùng Đông Bắc.” Tư Đồ Phỉ Nhi đáp.

Nghe câu trả lời của nàng, Lạc Thiên Hách kinh ngạc ngẩn ra, ngay sau đó khẽ mỉm cười.

“Thật trùng hợp, nơi ta muốn đi cũng là hướng đó, không bằng ngồi xe ngựa của ta đi, để ta hộ tống các cô dọc đường luôn!”

“Thật sao?” Mắt Tư Đồ Phỉ Nhi liền sáng lên, trên mặt niềm vui khó che giấu.

Thì ra bọn họ đều đi về phía Đông Bắc, khó trách có cơ hội tình cờ gặp lại lần nữa. Xem ra, hai người họ thật sự có duyên!

Vừa nghĩ những ngày tiếp cùng đồng hành với Lạc đại ca, trong lòng Tư Đồ Phỉ Nhi vừa kích động lại đầy mong đợi, nàng cũng không còn sợ hãi với sự bám riết không tha của đám người Vương Thủ nữa.

“Vậy làm phiền Lạc đại ca rồi, nhưng phu xe của muội vẫn còn ở trong khách điểm, phải đi thông báo cho ông ta một tiếng, còn phải mang tiền tới trả!”

Lạc Thiên Hách gật đầu đồng ý, dặn dò: “Chu Nghĩa, người đi thêm chuyến nữa đi.” Hắn phải ở lại để bảo vệ Tư Đồ Phỉ Nhi và Xuân Bình.

“Vâng.” Chu Nghĩa lập tức lên đường.

Sau khi sắp xếp xong chuyện phu xe, Chu Nghĩa đã về nơi hẹn nhanh chóng.

“Lạc công tử, tiểu thư, mấy thủ hạ kia của đại thiếu gia có thể đuổi tới bất cứ lúc nào, chúng ta nên xuất phát sớm đi!” Xuân Bình nói, vẻ mặt vẫn còn chút không được tự nhiên, xem ra trong lòng vẫn lo sẽ bị đuổi theo.

Tư Đồ Phỉ Nhi cười cười, an ủi: “Xuân Bình đừng sợ, chỉ cần có Lạc đại ca ở đây, cho dù bọn Vương Thủ có đuổi theo nữa, chúng ta cũng không cần phải lo đâu.”

Vẻ mặt và giọng nàng tràn đầy tín nhiệm khiến lòng Lạc Thiên Hách căng thẳng. Mặc dù hắn không hy vọng sự tin tưởng trong đôi mắt xinh đẹp kia bị thay thế bằng sự phẫn nộ, nhưng. . . . Chỉ sợ là không thể tránh được rồi.

Hắn bắt đầu dī thờ dài, nghĩ thầm chờ bọn họ thoát được khỏi đám Vương Thủ, hắn sẽ nói về thân phận mình cho nàng biết! Hắn cũng không mong đang nói được một nửa, lại gián đoạn vì bị mấy tên kia đuổi theo.

“Lên xe đi! Chúng ta lên đường.” Chờ Tư Đồ Phỉ Nhi và Xuân Bình lên xe xong, Lạc Thiên Hách và Chu Nghĩa ngồi ở phía trước, “Chúng ta đi một đoạn về phía Đông trước, rồi hãy đi tiếp về hướng Bắc!”

Mặc dù đi như thế, có thể mất nhiều thời gian hơn so với đi thẳng đến Đông Bắc, nhưng còn hơn là dọc đường bị mấy tên đáng ghét kia quấy rầy.

Dưới sự bảo vệ và đồng hành của Lạc Thiên Hách, đến tối đoàn người đã tới một thành nhỏ nhộn nhịp, hơn nữa còn tìm được khách điểm ngủ lại.

Mặc dù suốt đường đi bình yên suôn sẻ, không xảy ra chuyện gì, nhưng Tư Đồ Phỉ Nhi lại có phần áy náy với việc Lạc đại ca phải đi đường vòng, hơn nữa Xuân Bình luôn căng thẳng lo lắng đám người Vương Thủ sẽ xuất hiện, nàng cũng thấy mình nên khiêm nhường thận trọng hơn, tránh gây thêm phiền phức ọi người.

Vì thế, suốt đường đi nàng đợi trong xe ngựa một tác cũng không rời, ngay cả khi đã tới khách điểm, cũng không dùng bữa dưới lầu với mọi người, mà sai tiểu nhị đưa cơm lên phòng, dùng bữa với Xuân Bình.

Bóng đêm dần dần tối, một mình Tư Đồ Phỉ Nhi nằm nghỉ trong phòng, mà cũng không biết tại sao, đêm nay dòng suy nghĩ của nàng lại đảo lộn, ngực còn hơi hậm hực khó chịu.

“Mình không nên cả ngày ngồi đợi trong xe ngựa với ở trong phòng, buồn bực muốn chết rồi!” Nàng tự trách.

Nếu lúc này đã vào đêm, ra ngoài một chút chắc là không có chuyện gì đâu?

Tư Đồ Phỉ Nhi choàng thêm áo khoác đi xuống lầu, vào đình viện nhỏ trong khách điểm hóng mát.

Một mình nàng đứng lặng dưới tàng cây, nhìn về phía chân trời.

Đêm nay bóng đêm mờ ảo, trăng khuyết trôi lơ lửng nửa ẩn nửa hiện sau đám mây, bầu trời bao la rộng lớn vô hạn nhưng lại không có một ánh sao. Nhìn màn đêm như vậy, lòng nàng không khỏi cảm thấy thê lương.

Năm mẹ ngã bệnh qua đời, nàng mới chỉ là một bé gái ba tuổi, vì vậy nàng gần như không nhớ gì về mẹ mình, chỉ nhớ rõ cha đã từng sàu sảo nói, đêm nường bệnh qua đời, là một đêm không sao mờ mịt, tựa như đêm nay.

Nàng nghĩ mình từ nhỏ đã mất mẫu thân, nhớ lại sau đấy cha đưa mình tới nhà bá phụ, một năm chỉ có thể cố gắng tới thăm nàng vài lần, nghĩ lại mình cho tới tận bây giờ chưa từng được hưởng thụ niềm vui hạnh phúc của một gia đình sum vầy với nhau, trong lòng liền tràn đầy tiếc nuối.

Nhớ đi nhớ lại, buồn bực đau thương trong lòng càng thêm mãnh liệt, khiến mi tâm nàng cũng không khỏi nổi lên đường gân xanh.

“Aizzz, đa sầu đa cảm như vậy thật sự không hợp với mình!”

Nàng luôn lạc quan vui cười, đêm nay lại đa sầu đa cảm khác thường, khiến cơ thể nàng cũng không thích ứng được.

Tư Đồ Phỉ Nhi xoa xoa chỗ ngực hơi nhói đau, giọng điệu than dài, hy vọng có thể để mình thoải mái hơn.

“Tư Đồ cô nương?”

Nghe giọng nói quen thuộc, nàng lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng tuần mã khiến nàng động lòng.

“Lạc đại ca.” Nàng lên tiếng gọi khẽ.

“Sao lại ở đây một mình?” Lạc Thiên Hách hỏi.

Vừa rồi hần thẫm nghĩ, lúc này chính là cơ hội tốt để nói chuyện riêng với nàng, vì vậy nên muốn đi tìm nàng, không ngờ nàng không ngủ ở trong phòng.

Vốn hần hơi lo lắng, thì ra là nàng chạy tới đây.

“Chỉ ra ngoài hóng mát thôi.” Tư Đồ Phỉ Nhi cố gắng cong khóe miệng, không muốn làm hần lo lắng.

Thế nhưng, nàng luôn là người không giấu được tâm trạng của mình, mặc dù đã rất cố gắng nở nụ cười, nhưng vẻ mặt buồn bực không vui này lại rơi hết vào sâu trong đáy mắt Lạc Thiên Hách.

Hần nhíu mày quan tâm, hỏi: “Sao thế? Có tâm sự sao?”

“Không có gì, muội chỉ Nhớ tới cha mẹ muội mà thôi.”

Tư Đồ Phỉ Nhi không muốn nói nhiều tới chuyện cũ của mình, song nghĩ lại, nếu lúc này trong lòng mình buồn phiền khổ sở như vậy, có lẽ nên tìm một người để sẻ chia nỗi lòng, sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều!

Nàng ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời đêm, kể chuyện cũ.

“Năm đó, mẹ muội mặc dù chỉ là một tiểu thiếp, nhưng rất được cha muội yêu thương, còn đại nương —— Cũng chính là mẫu thân của đại ca cảm hận muội đến không cam lòng kia, dùng mọi cách muốn đuổi mẹ con muội đi. Năm muội ba tuổi thì mẹ qua đời, nhưng đại nương vẫn xem muội như cái đinh trong mắt, có một lần thậm chí còn giả vờ không cẩn thận nhốt muội trong phòng củi, vì chút sơ ý đó mà nhốt muội suốt cả đêm. Sau này cha muội sợ muội bị đại nương và đại ca ức hiếp, cho nên mới đưa muội đến chỗ bá phụ.”

Lạc Thiên Hách lắng lắng nghe, ngực nổi lên nỗi đau khó nói nên lời.

Hần quả thật không tưởng tượng được, tại sao có thể có người không thương tiếc làm hại một người con gái hiền lành và vô tội như nàng? Huống chi lúc ấy nàng vẫn chỉ là một đứa bé! Mặc dù giọng nàng kể lại thật bình tĩnh, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ cùng đau thương sâu thẳm tận trong đáy lòng nàng, điều này khiến cho hần gần như không kiềm được muốn ôm nàng vào trong ngực.

“Mặc dù những năm qua bá phụ đối với muội rất tốt, nhưng mỗi khi muội nhìn gia đình nhà người ta hoà thuận vui vẻ, trong lòng không khỏi khao khát. Mặc dù sau này khi đại nương mất, cha đưa muội về, nhưng mấy năm trước cha cũng bệnh qua đời, trong nhà vẫn còn đại ca lúc nào cũng cảm hận muội. Mà bây giờ, đại ca thậm chí còn hận không thể giết chết muội.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói xong, ấn đường tình tế cũng cau chặt.

Vốn nghĩ sau khi nói ra hết tâm sự, nàng sẽ thấy thoải mái hơn, nhưng sao tình hình lại càng lúc càng có vẻ nghiêm trọng thế này? Nàng cảm giác như có một nỗi uất ức khuấy đảo mãnh liệt trong ngực nàng.

Lạc Thiên Hách thấy nàng nhíu hàng mày chặt, vẻ mặt cũng không được thoải mái, nỗi thương tiếc trong lòng càng sâu hơn, thật sự không nỡ nhìn nàng khổ sở như vậy.

Hắn không nhịn được nắm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng, an ủi: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, muội cũng đã rời khỏi căn nhà đó, không còn quan hệ gì với tên đại ca máu lạnh vô tình ấy nữa. Ta sẽ bảo vệ muội, sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương muội.”

Tận đáy lòng hắn nghĩ phải bảo vệ nàng, hơn nữa không riêng chỉ con đường này để nàng không bị bọn Vương Thủ làm hại, mà những chuỗi ngày sau này, hắn cũng không muốn để nàng phải chịu bất cứ uất ức nào nữa.

Mấy ngày trước, nàng phải trốn vào xe ngựa hắn vì muốn tránh thuộc hạ của đại ca, thời gian hai người ở cạnh nhau cũng không nhiều thì đã chia xa, nhưng lòng hắn lại không khỏi nhớ và bận tâm về nàng.

Vốn tưởng rằng giữa họ chỉ có duyên gặp một lần vào mấy ngày trước, không ngờ vô tình gặp lại lần nữa, mà hắn càng không ngờ rằng, nàng chính là nương tử mà cha mẹ đã chọn ình!

Đây, chính là duyên phận sao?

Thật ra hắn không tính là cả đời cứ độc thân không lấy vợ, mà hy vọng có thể gặp được một người hắn thật sự yêu thương, từ trong nội tâm muốn cưng chiều, bảo vệ cho người con gái đó cả đời. Mà bây giờ, hắn biết mình đã tìm được rồi.

Tư Đồ Phỉ Nhi không ngờ hắn sẽ nắm tay nàng, cử chỉ thân mật này khiến tim nàng đập liên hồi, vừa vui vừa xấu hổ, nhưng nghe được lời an ủi của huynh ấy, nàng càng cảm động hơn.

Có lẽ do cảm xúc quá mức mãnh liệt khiến ngực nàng càng loạn hơn, gần như khiến nàng thở không nổi. Cảm giác ấy thật rất kỳ lạ, giống như nàng đột nhiên bị ngã bệnh.

Tư Đồ Phỉ Nhi hít sâu một hơi, cố gắng xua tan sự khó chịu lúc này. Lạc đại ca đang an ủi nàng! Nàng cũng không muốn lộ ra vẻ mặt khó coi nữa.

7. Chương 7

Nàng nhếch miệng cười gượng nói: “Cám ơn Lạc đại ca đã an ủi, suốt dọc đường này ít nhiều cũng nhờ có Lạc đại ca giúp đỡ, Lạc đại ca thật đúng là quý nhân của muội.”

Quý nhân? Gương mặt tuấn dật của Lạc Thiên Hách hiện nụ cười khổ. Nếu nàng biết hắn chính là vị tướng công ‘đào hôn’ kia của nàng, có lẽ nàng sẽ không nghĩ như vậy nữa!

Về mặt nghiêm nghị, hắn nói: “Tư Đồ cô nương, có một sự thật ta phải nói rõ với muội.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Tư Đồ Phỉ Nhi cũng thấy nghi ngờ muốn hỏi hắn là chuyện gì, nhưng nàng đang định mở miệng, chưa kịp nói lời nào thì cảm giác buồn nôn bỗng trào lên cổ họng.

Nàng vuốt vuốt ngực mình, cố dè xuống sự khó chịu kia.

Lạc Thiên Hách cũng nhận thấy nàng có gì đó khác thường, lo lắng hỏi: “Tư Đồ cô nương? Muội không khỏe sao?” Do bóng đêm quá tối, hắn không thể phát hiện ra sự khác lạ của nàng.

“Muội không ——”

Tư Đồ Phỉ Nhi đang muốn nói nàng không sao, nhưng ngực đang khó chịu bỗng chuyển sang đau nhức, mà nàng vốn muốn mở miệng nói chuyện, nhưng không ngờ lại phun ra một ngụm máu tươi, cơn choáng váng hoa mắt bỗng ập tới khiến nàng thậm chí không còn sức để đứng vững.

“Phỉ Nhi!” Lạc Thiên Hách kinh hãi thốt ra tên nàng.

Hắn sốt ruột nhìn cơ thể mềm nhũn của nàng, nóng lòng hỏi: “Phỉ Nhi, rốt cuộc muội bị làm sao vậy?”

“Muội. Muội cũng không biết. Vừa rồi ở trong phòng đã cảm thấy cơ thể có chút khó chịu.”

Lạc Thiên Hách lập tức vươn tay bắt mạch cho nàng, đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh ngạc, tiếp theo hắn cẩn thận xem thần sắc và tình trạng của nàng, trong lòng càng kinh ngạc hơn.

“Phỉ Nhi, muội trúng độc.” Hắn nói với giọng nặng nề.

Mặc dù độc nàng trúng cũng không phải là loại khó giải, nhưng loại độc này cũng có thể lấy mạng người, hiển nhiên người xuống tay nhất định muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Nghe lời hắn nói, Tư Đồ Phỉ Nhi vô cùng kinh ngạc.

“Sao. Sao có thể được. Chẳng lẽ. Là. Vương Thủ.”

Có lẽ là do đám người Vương Thủ đuổi theo ra tay, vì thấy cạnh nàng có người bảo vệ không thể bắt người cho nên quyết định hạ độc giết nàng luôn sao? Nhưng. Bọn họ có cơ hội ra tay ư?

Lạc Thiên Hách dù rất muốn bắt được bọn hạ độc khốn kiếp kia, nhưng việc cấp bách trước tiên là phải cứu nàng.

“Đừng sợ, Phỉ Nhi, ta sẽ không để muội có chuyện đâu.” Hắn bế ngang cơ thể suy yếu của nàng lên, ôm nàng về phòng.

Tư Đồ Phỉ Nhi rúc vào trong ngực hắn, đau đớn khiến nàng nhu nhược hơn thường ngày.

Lúc này nàng trúng độc, cũng không biết có thể chết hay không, nhưng được huynh ấy ôm vào lòng như vậy, nàng lại có cảm giác an tâm khác thường, giống như tìm được bến đỗ để nàng dừng chân cả đời, cũng giống như chỉ cần có huynh ấy bên cạnh, nàng không còn sợ gì nữa.

Lạc Thiên Hách đưa Tư Đồ Phỉ Nhi trở về phòng ngủ của nàng, sau khi cẩn thận ôm nàng đặt lên giường, lập tức lấy ra một bình sứ nhỏ trên người, đổ ra một viên thuốc màu đỏ.

“Phỉ Nhi, uống nó vào trước đi.”

Tư Đồ Phỉ Nhi cũng không hỏi đó là cái gì, tin tưởng ngoan ngoãn nuốt vào với nước.

“Nó có thể giảm bớt sự đau đớn uội và tạm thời sẽ kiềm chế độc tính phát tác.” Lạc Thiên Hách nói.

Đây là Giải Độc Đan hắn tự điều chế mang theo bên người mọi lúc, có tác dụng khống chế nhiều loại độc tính, mặc dù chưa thể giải độc trên người nàng, nhưng có thể ngăn cản độc tính phát tán, đồng thời bảo vệ tạng phủ của nàng, không để nàng chịu nhiều đau đớn.

Sau đó hắn kê một phương thuốc, sai Chu Nghĩa đi đến cửa hiệu hốt thuốc, cũng bảo Chu Nghĩa hỏi mượn khách điểm nhà bếp để sắc một chén thuốc trước.

Xuân Bình vốn đã ngủ, nhưng bị tiếng chạy qua chạy lại của Chu Nghĩa đánh thức. Nàng nghi ngờ đi tới tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nhìn thấy dáng Tư Đồ Phỉ Nhi đang suy yếu nằm trên giường.

“Trời ạ! Tiểu thư. Tiểu thư làm sao vậy? Tiểu thư.” Xuân Bình lo lắng chạy vội tới bên giường, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ.

“Đừng lo. Xuân Bình, ta không sao.” Tư Đồ Phỉ Nhi lên tiếng an ủi nàng.

Giọng nàng dù yếu, nhưng sau khi uống viên thuốc Lạc Thiên Hách đưa cho, cơn đau nhức ở ngực đã dịu đi rất nhiều.

Nhưng dù nàng có nói vậy, Xuân Bình vẫn lo lắng đến độ sắp khóc.

“Nhưng tiểu thư trúng độc, chuyện này không đùa được đâu! Làm thế nào đây? Tiểu thư có thể xảy ra chuyện không may gì không? Tiểu thư, xin cô đừng bỏ lại em!” Xuân Bình kích động đến mức giọng nói cũng nghẹn ngào.

Nghe cô ta luôn miệng nói không may, rồi còn nói đến việc chết chóc, khiến mày rậm của Lạc Thiên Hách hơi nhú lại.

“Yên tâm, ta sẽ không để Phỉ Nhi xảy ra chuyện gì. Xuân Bình, người ở đây cũng không giúp được gì, không bằng đến phòng bếp xem Chu Nghĩ sắc thuốc xong chưa.”

“Nhưng mà tiểu thư.”

“Đi đi, Xuân Bình. Hãy nghe lời Lạc đại ca nói.” Tư Đồ Phỉ Nhi cũng mở miệng nói: “Em ở đây. Cũng chỉ là lo lắng vợ vẫn mà thôi.”

“Dạ, Xuân Bình biết rồi. Lạc công tử, vậy tiểu thư xin nhờ công tử chăm sóc.”

Sau khi Xuân Bình đi ra, Lạc Thiên Hách lại cẩn thận bắt mạch cho Tư Đồ Phỉ Nhi, xác định viên thuốc mình cho nàng uống đã tạm thời kiềm chế được độc tính, ngăn chặn không để tình trạng của nàng tiếp tục chuyển biến xấu.

Thời gian lại trôi qua thêm chừng một khắc nữa, Chu Nghĩ đã sắc thuốc xong, cùng Xuân Bình mang thuốc vào phòng.

“Chu Nghĩ, chén thuốc này từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi tầm mắt của người chứ?” Lạc Thiên Hách cẩn thận hỏi, chỉ sợ lại để cho người khác nhân cơ hội động tay động chân vào chén thuốc.

“Tuyệt đối không có sơ xuất, xin thiếu gia yên tâm.”

“Vậy thì tốt, giao chén thuốc cho ta là được rồi, hai người lui ra nghỉ đi.” Lạc Thiên Hách nhận lấy chén thuốc.

Chu Nghĩ nghe lệnh lập tức lui ra, nhưng Xuân Bình lại do dự đứng im tại chỗ, lo âu nhìn tới giường Tư Đồ Phỉ Nhi nằm.

“Xuân Bình cũng muốn giúp chăm sóc cho tiểu thư!”

“Không cần, Xuân Bình.” Lạc Thiên Hách nhìn nàng nói: “Sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải tiếp tục lên đường, tiểu thư nhà người còn phải cần người chăm sóc, nếu tinh thần người không tốt như vậy sao được?”

“Nhưng tiểu thư.”

“Đừng lo, nàng sẽ không có việc gì.”

“Thật không? Tiểu thư thật sự không có việc gì sao?” Xuân Bình không yên tâm hỏi lại.

“Đương nhiên là thật.” Giọng Lạc Thiên Hách chắc chắn.

“Xuân Bình. Em đừng lo cho ta, nghe lời Lạc đại ca nói, trở về phòng nghỉ đi.” Tư Đồ Phỉ Nhi mở miệng nói.

“Vậy. Được rồi, Xuân Bình lui xuống trước.”

Sau khi Xuân Bình rời đi, Lạc Thiên Hách bưng thuốc đi tới bên giường.

Thấy chén thuốc vẫn còn bốc khói, hắn cẩn thận thổi thổi trước, muốn cho nó nguội hơn chút, tránh lát nữa làm phỏng miệng nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn hành động đó, ngực như nhóm lên một dòng nước ấm. Nàng đồng thời cũng không khỏi nhớ lại mới vừa rồi hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, nói lời an ủi nàng, khiến tận sâu trong lòng nàng ngọt ngào xao động, gần như quên mất cơ thể mình lúc này đang không khỏe.

“Lạc đại ca chẳng những biết trị trật chân cho người lớn tuổi, còn hiểu biết về giải độc nữa, thật tài giỏi.” Nàng nhẹ giọng khen ngợi.

“Công phu giải độc của ta còn tốt hơn khả năng chữa bệnh, nên muội cứ việc yên tâm, chén thuốc này tuyệt đối có thể giải được độc trên người muội.” Lạc Thiên Hách nói.

Hắn nói lời này, không phải muốn biểu dương bản lĩnh của mình inh đến cỡ nào, mà chỉ hy vọng nàng đừng sợ hãi lo lắng vì trúng độc.

“Thật sao?”

Lạc Thiên Hách gật đầu chắc chắn. Thấy hắn tràn đầy tự tin như thế, Tư Đồ Phỉ Nhi khỏi sùng bái và bội phục từ tận đáy lòng.

“Tại sao Lạc đại ca lại có thể am hiểu về chất độc như vậy. Chỉ vừa bắt mạch. đã có thể biết muội trúng loại độc gì. Còn biết giải độc như thế nào. Thật sự rất lợi hại.”

Lạc Thiên Hách đang muốn thử chén thuốc đã nguội chưa, nhưng khi nghe nàng nói như thế, động tác của hắn liền dừng lại, ánh mắt chuyển sang mặt nàng.

Hắn nhìn nàng, trả lời nghiêm túc: “Bởi vì, ta chính là Lạc Thiên Hách.”

Hắn vốn không cố ý giấu nàng, nhưng nhiều lần muốn nói thật thân phận với nàng thì toàn đúng lúc bị mấy chuyện khác ngăn cản. Nếu hiện tại nàng nhắc đến, hắn đương nhiên sẽ nói sự thật.

“Hả?”

Tư Đồ Phỉ Nhi ngó ra, trong lúc nhất thời còn tưởng mình nghe lầm.

“Lạc đại ca. Huynh. Huynh nói cái gì?”

“Ta nói, ta chính là Lạc Thiên Hách.” Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt áy náy, nói: “Cho nên ta mới nói, công phu giải độc của ta còn tốt hơn chữa bệnh, vì ta hiểu rất rõ và thông suốt về độc.” Dù sao, Lạc gia hắn được đời đời tương truyền là thế gia dụng độc.

“Huynh. Thật sự là Lạc Thiên Hách? Huynh. Huynh còn là.”

Sau khi khiếp sợ, Tư Đồ Phỉ Nhi bị sự việc bất ngờ này khiến cho tức giận mà trở nên kích động, điều này lại làm cho ngực nàng càng thêm đau đớn, cũng làm nàng khó chịu mà nhíu mày.

“Phỉ Nhi, muội đừng kích động.” Lạc Thiên Hách đau lòng cố gắng trấn an cảm xúc của nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn hắn, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khiếp sợ còn có sự bi thương và đau lòng.

“Đừng kích động? Huynh bảo muội sao có thể không kích động. Huynh là người bảo ‘Bà mai’ tới cửa cầu hôn trước. Sau khi bàn xong hôn sự lại bỏ trốn không thấy bóng dáng. Bây giờ. Bây giờ còn muốn giấu luôn thân phận mình. Trêu đùa người khác như vậy, rất thú vị sao?”

Nàng càng nói càng kích động, ngực càng đau hơn, nhưng nàng không biết là do độc tính, hay bởi vì đau lòng?

Từ lần đầu tiên họ gặp nhau, nàng mấy lần nói tên họ của mình, lúc ấy hắn đã biết thân phận của nàng, nhưng cũng không nói gì để chế giễu nàng sao?

Không ngờ, lần đầu tiên trong đời nàng động lòng, kết quả đối tượng cũng là nam nhân vừa mới bắt đầu đã cố ý đùa bỡn nàng!

“Phỉ Nhi, ta không cố ý muốn lừa muội, lại càng không phải là muốn.”

“Ta không muốn nghe. Không muốn nghe. Ta chỉ muốn hỏi. Rốt cuộc ta đã chọc ghẹo gì huynh. Huynh nhất định. Nhất định phải chơi ta như vậy?”

Lạc Thiên Hách thở dài bất đắc dĩ, nói: “Phỉ Nhi, ta nhất định sẽ nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện để muội hiểu, nhưng muội hãy uống chén thuốc này trước được không?”

Mặc dù vừa rồi đã cho nàng uống thuốc, nhưng lúc này nàng kích động như thế, nếu chất độc đột nhiên bộc phát, sẽ chỉ khiến nàng càng khó chịu thêm thôi!

8. Chương 8

Tư Đồ Phỉ Nhi cắn chặt môi, giận dữ quay mặt đi.

“Ta không uống. Ta không muốn uống.”

“Phỉ Nhi, đừng lấy cơ thể mình ra đùa.” Giọng Lạc Thiên Hách nặng nề.

Đùa? Đùa! Lời này tựa như đổ thêm dầu vào lửa, khiến nàng không khỏi nghĩ hấn đùa với nàng tồi tệ đến mức nào!

“Ta suýt nữa bị ép gả cho địa chủ. Suýt bị bắt về nhà. Suýt bị hạ độc chết. Mà tất cả những thứ này. Tất cả đều là vì người cầu hôn rồi đào hôn đùa giỡn ác liệt.”

Lạc Thiên Hách biết cần phải giải thích rõ, nàng mới bằng lòng uống thuốc, hấn đành phải nhanh chóng nói rõ: “Không phải như thế, Phỉ Nhi, là cha mẹ ta tự tiện đi mời ‘Bà mai’ đến cầu hôn, ta hoàn toàn không biết chuyện này!”

Hấn hoàn toàn không biết? Tư Đồ Phỉ Nhi hơi sững sốt. Vậy mà, dù nàng không ngờ chuyện là thế này, nhưng cũng không đủ để nàng quên được.

“Cho dù như thế Dù người không muốn cưới ta. Cũng có thể nói chuyện rõ ràng, hủy bỏ hôn ước là được rồi mà.”

Nhưng hấn lại trốn tránh, biến mất không dấu vết, để lại tàn cuộc cho nàng đối mặt!

“Không phải như thế, ta muốn đi Đông Bắc hái thuốc, tạm thời quyết định rời nhà đi, trước đó cũng không báo cho cha mẹ ta biết, mà họ cũng không biết ta muốn đi. Cho nên, về hôn ước giữa chúng ta, ta nghe muội nhắc tới nên mới biết được chuyện này.”

Tư Đồ Phỉ Nhi nghe vậy ngẩn ra, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Thì ra là, hấn hoàn toàn không biết gì cả? Thật sao? Là thật sao?

“Tin ta đi, Phỉ Nhi, ta tuyệt đối không có nửa câu dối trá, chẳng lẽ muội thật sự cho rằng ta là kẻ khốn kiếp đùa giỡn ác ý đến mức đó ư?” Lạc Thiên Hách cau mày hỏi.

“Việc này.” Tư Đồ Phỉ Nhi chợt im bặt.

Nàng chợt nhớ tới lúc đó hấn vẫn còn chưa biết tên họ của nàng thì đã ra tay tương trợ, giúp nàng trốn khỏi sự đuổi bắt của bọn Vương Thủ.

Còn nữa, trên đường đi hấn còn chữa cho ông lão bị bệnh vốn không hề quen biết, còn dặn dò tỉ mỉ ông lão nên chú ý việc nặng, không đòi hỏi chút báo đáp nào.

Hấn như vậy, có thể là người đùa giỡn và ác ý với người khác sao? Khi vấn đề này vừa hiện lên trong đầu, lập tức bị Tư Đồ Phỉ Nhi gạt bỏ ngay.

Một người trong lòng tràn đầy ý tốt, người vui vẻ vươn tay giúp đỡ người khác, làm sao có thể cố ý vu oan cho một cô nương với tình cảnh khó khăn?

“Phỉ Nhi, nếu muội không tin, đến lúc về cùng ta đối chất với cha mẹ hoặc ‘Bà mai’ cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ hãy uống thuốc trước đi! Uống thuốc rồi, độc trong cơ thể muội mới có thể hóa giải. Chờ giải độc xong, đừng nói là đá hai chân ta, bắt luận muội muốn xả giận thế nào, ta tuyệt không oán hận nửa câu.”

Thấy thái độ thân thiện của hấn, vẻ mặt giọng nói cũng tràn đầy quan tâm với nàng, ngực Tư Đồ Phỉ Nhi nóng lên, một chút nghi ngờ cuối cùng còn sót lại được sự cảm động ấm áp xua tan hết.

Kích động qua đi, nàng tỉnh táo lại, suy nghĩ cũng từ từ rõ ràng hơn.

Nghĩ lại lúc ấy lần đầu tiên nàng nhắc tới ba chữ “Lạc Thiên Hách” trước mặt hắn thì hắn lộ vẻ kinh ngạc, lúc ấy nàng nghĩ rằng hắn kinh ngạc vì nghe nàng mắng người khác, hoàn toàn không liên tưởng hắn với vị “Tướng công” kia của nàng.

Huống chi, nếu hắn thật sự có ý muốn lừa gạt, lúc này cần gì phải thừa nhận thân phận với nàng?

Nhìn gương mặt chân thành quan tâm đó, lòng Tư Đồ Phỉ Nhi không còn chút tức giận nào, chỉ còn lại nỗi day dứt kì lạ.

“Thật xin lỗi. Muội kích động quá. Lạc đại ca thật ra thì cũng là người bị hại.” Trong tình huống không biết gì cả, không duyên cớ gì lại phải gánh lấy tội danh đào hôn, cũng thật sự rất vô tội.

Thấy nàng rút cuộc đã tin mình, tâm trạng không còn kích động nữa, Lạc Thiên Hách lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Dù nói thế nào đi nữa, vì ta mà muội mới phải chịu những uất ức và tổn thương đó, những thứ này và cả chuyện tương lai để nói sau nhé, hiện tại quan trọng nhất là giải độc.”

Hắn nhìn chén thuốc trong tay đã không còn nóng mấy nữa, tuấn nhan chợt hiện vẻ lo lắng.

“Phỉ Nhi, thuốc này rất đắng. Muội phải cố gắng một chút.”

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, lông mày lập tức nhíu lại, mắt đẹp cũng hiện vẻ sợ hãi và kháng cự.

Từ nhỏ nàng sợ nhất là đắng, chỉ cần bất kỳ thứ gì hơi cay đắng, nàng đều không nuốt xuống được. Ngày trước mỗi lần uống thuốc, nàng đều thừa dịp bá phụ không để ý nhanh tay đổ chén thuốc đi, thà bị bệnh thêm vài ngày cũng không muốn uống những chén thuốc đắng miệng kia.

Mà bây giờ, hắn nói chén thuốc này rất đắng, không khó tưởng tượng ra mùi vị đó nhất định cực kỳ ghê rợn, nhưng lần này nàng lại không có cơ hội để đổ chén thuốc đi, dù sao nếu không uống nó, độc trên người nàng sẽ không có cách nào giải được, vậy chẳng phải là muốn chờ độc phát ra rồi mất mạng sao?

“Được rồi. Muội sẽ cố chịu.”

Từ vẻ cứng ngắc lo sợ trên mặt nàng, Lạc Thiên Hách không khó nhận ra nàng rất sợ đắng, khiến trong lòng hắn không khỏi thầm kêu hồng bét.

Chén thuốc này thêm nhiều loại thảo dược có vị rất đắng, người bình thường coi như không sợ đắng thế nào, sợ rằng uống xong chân mày cũng không khỏi nhíu lại, nàng có thể chịu được sao?

“Phỉ Nhi, vì giải độc, có đắng muội cũng phải cố chịu, được không?” Hắn nói với ý vị sâu xa.

“Ừ, muội biết rồi.”

Tư Đồ Phỉ Nhi lấy dũng khí, tự nói với mình chỉ cần cắn răng nuốt xuống, uống xong chén thuốc đó thì sẽ không sao nữa rồi, song khi nước thuốc vừa mới dính vào đầu lưỡi, nàng liền quay đầu qua chỗ khác theo phản xạ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, ánh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào chén thuốc.

Ôi trời! Nàng quả thật không thể nào tưởng tượng được cõi đời này có có thứ đắng như vậy! Nàng làm sao có thể uống trôi nó đây?

“Không. Muội. Muội không thể nào.” Nàng nhăn nhó lắc đầu.

“Phỉ Nhi, nếu không uống hết, độc trong cơ thể muội sẽ không giải được đâu! Dù thế nào cũng ráng kiên nhẫn một chút, uống hết được không?” Lạc Thiên Hách nhẹ giọng dỗ ngọt.

Về mặt Tư Đồ Phỉ Nhi sợ hãi cùng khó xử, vậy mà thấy cái nhìn tràn đầy lo lắng và đau lòng kia của hắn, nàng lại tự nói với mình, nhất định phải uống hết mới được.

“Được rồi. Muội. Muội thử lại xem.”

Nàng cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, nhắm mắt lại uống vào một hớp.

Mặc dù chính nàng không ngừng nói ở trong lòng rằng cần phải nhẫn nại, thế nhưng khi nước thuốc kia vừa vào đến miệng, nàng không chịu nổi lập tức nôn ra, không thể nào nuốt xuống được.

Hết sức thất bại và khó chịu, khiến Tư Đồ Phỉ Nhi nước mắt rùng rùng, cực kỳ bất lực.

Nhìn dáng vẻ đó của nàng, Lạc Thiên Hách cũng không đành lòng. Xem ra nàng không chịu nổi vị của chén thuốc này, nhưng nàng không thể không uống! Phải làm thế nào mới tốt đây.

Lạc Thiên Hách cau mày ngẫm nghĩ một lát, trong lòng đã có chủ ý.

“Phỉ Nhi, thất lễ.”

“Gì cơ?”

Tư Đồ Phỉ Nhi không hiểu sao hần đột nhiên nhận lỗi với nàng, thì Lạc Thiên Hách đã uống vào một hộp thuốc lớn trong chén rồi cúi đầu phủ lên môi nàng!

Nàng bị hành động của hắn dọa cho khiếp sợ, kinh ngạc mở miệng hô lên theo phản xạ, mà nước thuốc trong miệng hắn cứ như thế mà rót vào miệng nàng.

Vị đắng khó nhin lập tức tràn đầy trong miệng, nàng khó chịu giãy giụa, muốn khạc chất nước đắng đắng sợ kia ra, thế nhưng Lạc Thiên Hách đã giữ chặt gáy nàng, bờ môi dày bao phủ cả miệng nàng lại, không cho nàng có cơ hội tránh né.

Cho đến khi nàng nuốt xuống hết nước thuốc trong miệng, Lạc Thiên Hách mới thả môi nàng ra.

Thấy hắn lại uống thêm một hộp lớn thuốc nữa, Tư Đồ Phỉ Nhi hoảng sợ lắc đầu quầy quậy.

“Đừng. Đừng mà.”

Lạc Thiên Hách không cho nàng cự tuyệt, lập lại chiêu cũ lần nữa, cường thế phủ lấy môi nàng.

Dù nàng có cố gắng giãy giụa, né tránh thế nào, hắn có cách không để một giọt thuốc nào rơi ra khỏi miệng nàng, một lần tiếp một lần, cho đến khi chén thuốc kia đã thấy đáy.

Khi nàng nuốt xuống hết hộp nước thuốc cuối cùng thì khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã sẫm phủ đầy nước mắt.

Lạc Thiên Hách đau lòng lau nước mắt cho nàng, thương tiếc nói: “Thật xin lỗi, Phỉ Nhi, nếu như có cách khác, ta sẽ không để muội uống chén thuốc này.”

Tư Đồ Phỉ Nhi lắc lắc đầu, nàng biết huynh ấy là vì muốn tốt cho nàng, cũng biết nếu huynh ấy không làm vậy, nàng không thể uống hết chén thuốc đắng kia.

Chẳng qua. Vị đắng trong miệng lúc này dần dần không còn nữa, nhớ lại cách hắn mớm thuốc cho nàng lúc nãy, cho dù hắn đã lui ra, nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ bờ môi ấm áp đó.

Tim nàng bỗng dưng đập mạnh hơn, gò má cũng ửng hồng, khiến sắc mặt vốn tái nhợt của nàng xem ra rất dễ nhìn.

Lạc Thiên Hách quan tâm nhìn nàng, nói: “Uống thuốc rồi, độc tính trong cơ thể muội trong vòng một canh giờ sẽ giải được hết. Việc bây giờ muội phải làm là ngủ một giấc thật ngon, chờ sáng mai thức dậy, muội muốn đá ta, hay đánh ta để trút giận thế nào cũng được, ta tuyệt đối không né tránh.”

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, lập tức lắc đầu.

“Nếu Lạc đại ca đã không biết trước sự việc đó, sao muội có thể trách huynh đây? Nếu muội còn cố ý muốn đòi công bằng ở chỗ huynh, chẳng phải là không hiểu lý lẽ rồi sao?”

Nghe nàng tin tưởng mình, hơn nữa không giận hắn, trách hắn nữa, Lạc Thiên Hách thở phào nhẹ nhõm, nhưng dù như thế, day dứt trong lòng hắn với nàng cũng không vì thế mà giảm bớt.

“Dù nói thế nào, chuyện này vẫn liên quan đến ta, muội giận ta, trách ta cũng là việc nên làm. Nếu như không phải vì cha mẹ lừa ta nhờ ‘Bà mai’ đến cầu hôn, mà ta lại tạm thời quyết định rời nhà đi hái thuốc,

hôm nay muội cũng không cần chịu đựng những thứ này.” Hấn ngấm nhìn nàng, giọng nghiêm túc nói: “Nhưng muội đừng lo, về sau ta sẽ bảo vệ muội, sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương muội nữa.”

Hấn hứa hẹn nghiêm túc, ánh mắt chân thành khiến Tư Đồ Phỉ Nhi đột nhiên động lòng, nét mặt cũng hiện lên sự thẹn thùng ngọt ngào.

“Lạc đại ca, cảm ơn huynh. Suốt dọc đường, huynh luôn giúp đỡ muội, cứu muội. Mà muội. Lại luôn gây thêm phiền toái cho huynh.” Nàng nói xong, trong lòng chợt có chút lo lắng, chỉ sợ hấn sẽ cảm thấy nàng là gánh nặng, ảnh hưởng đến hành trình của hấn.

Lạc Thiên Hách lắc đầu, nói: “Muội đừng nói vậy, ta không hề cảm thấy muội phiền chút nào, ngược lại ta còn phải thấy rất may mắn khi muội cần được giúp đỡ, ta đều ở cạnh muội.”

Lời nói này khiến Tư Đồ Phỉ Nhi vô cùng cảm động, sự thẹn thùng trên mặt lúc này cũng bị quét sạch, mà người không bao giờ giấu được cảm xúc như nàng, vào lúc này bao nhiêu tình ý chôn giấu đều bị đôi mắt đẹp của nàng bán đứng.

Đối mặt với ẩn tình đang sôi trào đỏ của nàng, ngực Lạc Thiên Hách cuộn lên sự kích động mãnh liệt.

Hấn không kìm lòng được vươn tay ra vén vài sợi tóc hơi rối của nàng ra sau tai, cử chỉ thân mật này khiến hai gò má của Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức đỏ bừng vì ngượng.

Ánh mắt của hai người quán chặt lấy nhau, trong mắt chỉ có hình bóng của đối phương, cho dù lúc này không ai lên tiếng nói gì nhưng cũng có thể cảm giác được tình ý mệnh mông mãnh liệt trong lòng đối phương.

Lạc Thiên Hách kiềm chế xúc động muốn cúi xuống hôn nàng, nhưng hấn cũng không quên bây giờ nàng rất cần nghỉ ngơi.

“Không còn sớm nữa, muội ngủ một giấc đi! Về chuyện ai hạ độc, ta sẽ nghĩ cách điều tra ra rõ, sẽ không để kẻ đó núp trong bóng tối, có cơ hội làm hại muội nữa.”

Nếu không bắt được tên hạ độc khốn kiếp kia, ai biết tiếp theo đối phương còn có thể dùng thủ đoạn nào nữa để hại nàng? Hấn không mong muốn nàng có thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

“Cảm ơn Lạc đại ca, khiến huynh lo lắng rồi.”

“Không phải đã nói là đừng nói cảm tạ nữa sao? Muội cũng đừng suy nghĩ gì, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi! Những chuyện khác, hãy giao cho ta xử lý là được.”

Tư Đồ Phỉ Nhi gật mạnh đầu, trong lòng rất cảm động, tự đáy lòng thấy rất may mắn khi bên cạnh mình có một người đàn ông xứng đáng bảo vệ nàng.

“Vậy Lạc đại ca cũng về phòng nghỉ sớm đi!” Nàng khẽ nói, đêm nay vì cứu chữa cho nàng, hấn cũng hao phí không ít tâm lực.

“Ừ, sau khi ta đi, muội nhớ cài cửa cẩn thận.”

“Muội biết rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, sự cẩn dặn cẩn thận tỉ mỉ khiến lòng nàng càng thêm cảm động.

Chờ Lạc Thiên Hách rời đi, Tư Đồ Phỉ Nhi cài chặt cửa, ngoan ngoãn nằm xuống giường.

9. Chương 9

Nàng nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiên Hách, còn cả đôi mắt đầy quan tâm, khiến ngực nàng nóng lên, khóe miệng cũng không kìm chế được mà cong lên.

Nàng nghĩ, đêm nay nàng nhất định sẽ có một giấc mộng thật đẹp và ngọt ngào!

Bóng đêm dần tối hơn.

Đã qua nửa giờ Tý, Tư Đồ Phỉ Nhi vẫn không sao ngủ được.

Uống thuốc giải xong, đau đớn trong cơ thể nàng từ từ giảm hẳn, lúc này không còn cảm thấy chút khó chịu nào nữa.

Nàng nằm trên giường, trong căn phòng tối tăm, nhưng bóng dáng Lạc Thiên Hách vẫn hiện rõ trong đầu, ngực vẫn không ngừng tản ra những hương phấn ngọt ngào, khiến nàng không thể nào ngủ được.

Nàng không nhịn được sờ nhẹ lên môi mình, nhớ lại hần mớm thuốc cho nàng một cách mạnh mẽ, mà giờ khắc này nàng chỉ nhớ đến bờ môi ấm áp kia, về phần thuốc đắng đáng sợ gì đó, nàng không còn nhớ đến nó nữa.

Lúc nàng đang đắm chìm trong tâm trạng vừa thẹn vừa vui, cửa phòng đột nhiên vang lên mấy tiếng gõ nhẹ. Tiếng động kia tuy nhỏ, nhưng lại như nện mạnh vào tim nàng.

“Ai đó?” Nàng lên tiếng hỏi, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Chẳng lẽ Lạc đại ca lo lắng tình trạng của mình, nên đến thăm nàng sao?

“Là Xuân Bình, tiểu thư đã ngủ chưa?” Giọng Xuân Bình vọng vào từ ngoài cửa.

Vẻ thất vọng xẹt qua đáy mắt Tư Đồ Phỉ Nhi, nhưng nàng vẫn đứng dậy rất nhanh, đốt nến xong, choàng thêm cái áo khoác rồi đi ra mở cửa.

“Xuân Bình, đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?”

“Xuân Bình thật sự không yên lòng, lo lắng không ngủ được!” Xuân Bình quan tâm nhìn nàng, hỏi: “Tiểu thư bây giờ thế nào rồi? Vẫn ổn chứ?”

“Ta không sao, Lạc đại ca đã cho ta uống thuốc, độc tính cũng đã giải rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi đáp, đồng thời lại nhớ lại cảnh hần mớm thuốc cho nàng, hai gò má liền ửng hồng.

“Vậy thì tốt rồi, tiểu thư xem ra thật sự khỏe hơn nhiều, Xuân Bình cuối cùng có thể yên tâm rồi.” Xuân Bình thở phào nhẹ nhõm nói: “Không ngờ Lạc công tử thật tài giỏi, hiển nhiên có thể giải được độc!”

“Đúng vậy, còn có chuyện người nhất định không tưởng tượng nổi đâu.” Giọng Tư Đồ Phỉ Nhi không che giấu được sự vui sướng.

“Là chuyện gì?”

“Lạc đại ca. Huynh ấy chính là Lạc Thiên Hách người đã bàn hôn sự với ta.” Tư Đồ Phỉ Nhi nói xong, trên mặt tràn đầy vui sướng thẹn thùng.

“Cái gì? Sao lại trùng hợp như thế!” Xuân Bình kinh ngạc hô nhỏ lên.

“Đúng vậy, thật ra hôn sự này là cha mẹ huynh ấy tự tiện nhờ ‘Bà mai’ đến nhà cầu hôn, huynh ấy hoàn toàn không biết gì cả, cũng không phải cố ý muốn đào hôn, cho nên chuyện này không thể trách huynh ấy được.”

Xuân Bình cười nói: “Nhìn tiểu thư không ngừng kể về chuyện Lạc công tử, không phải là đã thích công tử ấy rồi chứ? Thật tốt quá, xem ra tiểu thư và Lạc công tử thật có duyên với nhau!”

Đúng vậy! Nàng cũng cho rằng bọn họ rất có duyên, nhưng. Cũng không biết trong lòng huynh ấy nghĩ thế nào? Có dự định gì hay không?

Mặc dù nàng có thể cảm giác được Lạc Thiên Hách quan tâm và để ý đến nàng, nhưng lại sợ đây chẳng qua là vì day dứt với nàng, dù sao huynh ấy không chỉ một lần tự trách nhắc tới chuyện nàng vì huynh ấy mà phải trốn khỏi nhà.

Xuân Bình như nhìn thấu phiền não của nàng, cười nói: “Ày da, Lạc công tử quan tâm tiểu thư thế, chắc chắn là thích tiểu thư rồi.”

“Có thật không?” Nghe Xuân Bình nói vậy, ánh mắt Tư Đồ Phỉ Nhi liền sáng lên, ý nghĩ trong lòng đều hiện hết lên mặt.

“Đương nhiên là thật. Lúc này nghe tiểu thư kể lại mọi chuyện, Xuân Bình cuối cùng có thể yên tâm rồi. Xem kia, môi của tiểu thư hơi khô rồi, Xuân Bình rót ít nước cho tiểu thư uống!”

“Ừ, được.”

“Cơ thể tiểu thư vừa mới khỏe, hay là đến giường ngồi đi!”

Xuân Bình đỡ Tư Đồ Phỉ Nhi đi đến mép giường ngồi xuống, rồi mới xoay người đi rót nước.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn bóng lưng Xuân Bình, khóe môi hơi nhếch lên thoáng mỉm cười.

Thật tốt, nàng có một nha hoàn tri kỷ như thế này, còn có Lạc đại ca quan tâm đến nàng, nàng cảm thấy mình thật sự là một người rất hạnh phúc.

“Tiểu thư, nước trà đến đây.”

Xuân Bình bưng chén nước trở lại giường.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhận lấy, còn chưa kịp uống thì bỗng nhiên vang lên giọng cảnh cáo ——

“Đợi chút, không được uống....!”

Nghe giọng nói đột nhiên vang lên, hai chủ tớ kinh ngạc quay đầu lại.

Nháy mắt sau đó, một bóng dáng cao lớn thoáng chốc nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

“Lạc đại ca?” Tư Đồ Phỉ Nhi kinh ngạc nhìn Lạc Thiên Hách.

“Lạc. Lạc công tử?” Xuân Bình cũng vô cùng kinh ngạc.

Lạc Thiên Hách đưa tay lấy đi chén nước trong tay Tư Đồ Phỉ Nhi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Xuân Bình.

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Hắn trầm giọng chất vấn.

“Cái Cái gì? Xuân Bình làm gì? Xuân Bình không hiểu ý của Lạc công tử.” Về mặt Xuân Bình vô tội, nhưng ánh mắt đã có phần lo lắng.

“Lúc trước là ngươi hạ độc vào đồ ăn của Phỉ Nhi? Tại sao ngươi muốn hại nàng?” Giọng Lạc Thiên Hách đầy tức giận, mặc dù Xuân Bình giả ngu, nhưng hắn không dễ lừa như vậy.

Tuy hắn chắc chắn có thể giải được độc trên người Phỉ Nhi, cũng đã bắt nàng uống xong thuốc giải, nhưng hắn cũng không vì thế mà buông lỏng đề phòng.

Căn cứ vào sự hiểu biết của hắn đối với chất độc, hắn biết nàng trúng loại độc bình thường được hòa trong nước trà, vô sắc vô vị, không dễ phát hiện, mà chắc chắn nàng có thể không hay không biết uống hết chén nước độc kia.

Mới đầu, nghi ngờ trong lòng hắn dĩ nhiên là mấy tên thủ hạ của đại ca nàng, nhưng khi hắn cẩn thận nghĩ lại, dọc theo đường đi hắn và Chu Nghĩa ở trước đánh xe, trên đường để ý động tĩnh quanh mình, cũng không phát hiện bất kỳ nhân sĩ khả nghi nào theo dõi.

Còn nữa, suốt dọc đường, bọn họ chỉ dùng bánh bao thịt và điểm tâm Chu Nghĩa mua ở thành trấn trước, rồi đến bữa tối nay.

Tư Đồ Phỉ Nhi cùng Xuân Bình ở trong phòng dùng bữa tối, mà người có cơ hội có thể tẩy máy tay chân vào nước trà, trừ phòng bếp và tiểu nhị ra, chỉ còn lại Xuân Bình.

Mới đầu đối tượng hắn nghi ngờ là người của khách điểm, đoán rằng có lẽ người nào đó đã bị mua chuộc hạ độc, nhưng không ngờ Xuân Bình không cẩn thận mà tự để lộ mình.

Khi nghe Xuân Bình nghe thấy tiếng động tới thăm Tư Đồ Phỉ Nhi, lúc đó hắn chưa nói với nàng ta là Tư Đồ Phỉ Nhi trúng độc, nhưng nàng lại hét lên ——Tiểu thư trúng độc, chuyện này cũng không thể đoán bừa được!

Khi đó hắn đã thấy khác thường, hắn trầm nghĩ, sau khi Xuân Bình biết được hắn chắc chắn có thể trị hết độc cho Tư Đồ Phỉ Nhi, rất có thể sẽ xuống tay lần nữa, vì vậy vừa rồi hắn nói rời khỏi phòng Tư Đồ Phỉ Nhi để về nghỉ ngơi, nhưng thật sự hắn không về phòng mà nhanh chóng ẩn núp trên cây ngoài cửa sổ phòng nàng, quan sát động tĩnh trong phòng.

Quả nhiên, khoảng hơn nửa canh giờ sau, Xuân Bình lại đi đến phòng nàng.

Vừa rồi ở ngoài cửa sổ hắn nhìn thấy rất rõ ràng, Xuân Bình thừa dịp đưa lưng về phía Tư Đồ Phỉ Nhi nhanh chóng động tay động chân vào nước trà.

Sắc mặt Xuân Bình trắng bệch, giọng nói kích động phủ nhận, “Lạc công tử đang nói bậy bạ gì đó? Xuân Bình sao có thể hạ độc tiểu thư chứ?”

“Đúng vậy, Lạc đại ca, huynh hiểu lầm rồi phải không?” Về mặt Tư Đồ Phỉ Nhi cũng tràn đầy kinh ngạc.

Dù nàng tin Lạc Thiên Hách sẽ không gạt người, nhưng. Xuân Bình hạ độc hại nàng? Điều này sao có thể?

“Ta cũng hy vọng là hiểu lầm, chỉ tiếc.” Đôi mắt đen sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào Xuân Bình.

Xuân Bình bị ánh mắt như nhìn thấu rõ tất cả của hắn làm lạnh cả sống lưng, nhưng vẫn cố phủ nhận: “Xuân Bình thật sự không hiểu, Lạc công tử sao có thể hiểu lầm thái quá như vậy?”

“Không hiểu? Vậy thì đơn giản thôi, người uống hết chén nước này đi!”

Nếu hắn đoán đúng, độc mà Xuân Bình vừa đổ vào nước, tám phần là dự định cho Tư Đồ Phỉ Nhi ngủ trong phòng một mình mà trúng độc mà mất mạng!

Mưu kế độc ác như thế, sao hắn có thể tha thứ được?

Lạc Thiên Hách đưa chén nước tới trước mặt Xuân Bình, đáy mắt Xuân Bình lóe lên vẻ sợ hãi, còn cái cổ: “Xuân Bình không khát, vừa rồi trước khi tới đây đã uống nước ở phòng rồi.”

“Không sao cả, người chỉ cần uống một chút là được.”

Hắn lại đưa chén gần thêm chút nữa, bức bách đến cùng.

“Không cần!” Xuân Bình vùng tay hất cái chén đi theo phản xạ, vỡ thành từng mảnh vụn trên mặt đất.

“Xuân Bình?” Tư Đồ Phỉ Nhi kinh ngạc nhìn hành động này của nàng.

Về mặt và phản ứng khác thường này của Xuân Bình, nàng đã nhìn ra có gì đó không đúng, chẳng lẽ. Chẳng lẽ.

“Chén bị vỡ cũng không sao, chỗ này vẫn còn một ít.” Lạc Thiên Hách lấy cái chén khác rót đầy nước lần nữa, rồi đưa tới trước mặt Xuân Bình.

Nhận thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, cô ta biết dù mình không ngoan uống hết, hắn cũng sẽ kiên quyết ra tay ép mình uống, sắc mặt Xuân Bình trắng bệch, tay chân luống cuống.

“Đừng! Đừng! Tôi không có thuốc giải!” Xuân Bình hoảng sợ la hét ầm lên, mà lời nói chẳng khác gì thừa nhận cô ta đã hạ độc trong nước trà.

Lòng Tư Đồ Phỉ Nhi run lên, vừa khổ sở lại không hiểu.

“Xuân Bình, thật sự là người hạ độc? Tại sao?”

Tuy Xuân Bình được cha nàng nhận vào sau khi trở về từ Đông Bắc, rồi mới phái tới làm nha hoàn hầu hạ bên nàng, theo nàng chỉ mấy năm nhưng nàng luôn đối xử thật tình với cô ta, không ngờ Xuân Bình lại.

“Tại sao người phải làm như vậy?” Nàng đau lòng hỏi.

“Tôi. Tôi.” Trên mặt Xuân Bình hiện lên sự day dứt tấy náy, cô ta thậm chí không có dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt bi thương của tư Đồ Phỉ Nhi: “Xin tiểu thư tha thứ cho Xuân Bình. Xuân Bình cũng không thật sự muốn hại chết tiểu thư.”

“Nhưng cuối cùng ngươi vẫn làm vậy! Rốt cuộc là tại sao?” Tư Đồ Phỉ Nhi kiên quyết hỏi.

“Đó là bởi vì. Bởi vì. Thật ra. Xuân Bình đã sớm là người của Đại thiếu gia.”

“Cái gì?” Tư Đồ Phỉ Nhi kinh ngạc sửng sốt.

Nàng biết đại ca yêu thích nữ sắc, trước đã từng nghe có mấy tỷ nữ trong nhà có quan hệ với đại ca, chỉ là không ngờ Xuân Bình cũng vậy.

“Nhưng. . . .Cho dù như vậy. . . .Tại sao ngươi lại đối xử với ta như thế. . . .”

10. Chương 10

Xuân Bình cúi đầu, vẻ mặt đau lòng: “Ngày hôm đó, Xuân Bình đi xuống lầu đánh lạc hướng đám người Vương Thủ, kết quả lại bị bọn họ bắt lại. Bọn họ nói với em, Đại Thiếu Gia muốn em âm thầm trợ giúp cho bọn hắn, dù là mang tiểu thư về, hoặc là tạo cơ hội cho bọn Vương Thủ sát hại tiểu thư, chỉ cần sau khi chuyện thành công, Đại Thiếu Gia sẽ nạp em làm thiếp. Em yêu cầu họ đừng giết hại tiểu thư, em đồng ý cung cấp manh mối cho bọn họ để bắt tiểu thư về.”

“Thì ra là vậy. . . .Thảo nào. . . .”

Thảo nào nàng đã cố ý đi vòng đường xa, bọn Vương Thủ vẫn tìm ra được!

Hóa ra sau khi nàng kinh hãi thấy bọn Vương Thủ chờ trong khách điểm, đang lúc lo lắng muốn xoay người bỏ chạy thì Xuân Bình đã cố ý chạm vào người khách vừa bước vào cửa, gây ra tiếng động để cho bọn Vương Thủ chú ý?

“Vậy. Tại sao. Lại quyết định hạ độc ta?” Tư Đồ Phỉ Nhi hỏi, đây cũng là chuyện khiến nàng rất đau lòng.

“Xuân Bình vốn không hề muốn làm vậy, nhưng. Hôm nay, thừa dịp Chu Nghĩa về khách điểm đi lấy đồ ăn và xe ngựa không có ở đây, Xuân Bình có gặp một thủ hạ của đại thiếu gia. Hắn đưa em một gói thuốc độc, nói là đại thiếu gia căn dặn, chỉ cần có cơ hội thì phải độc chết tiểu thư, còn nói nếu mà chuyện này em làm không xong, thì sẽ đuổi mẹ em ra khỏi nhà.” Xuân Bình nước mắt rưng rưng, nói.

Xuân Bình từ nhỏ đã mất cha, hai mẹ con đều làm công ở Tư Đồ gia, nếu họ bị đuổi khỏi Tư Đồ gia, chỉ sợ cũng không sống nổi.

Nghe lời nàng xong, Tư Đồ Phỉ Nhi không biết nên nói gì cho phải, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Dù nàng có thể hiểu Xuân Bình bị đại ca uy hiếp, không thể không làm như vậy, nhưng không có nghĩa là nàng không quan tâm đến việc Xuân Bình có ý định độc chết nàng.

Lạc Thiên Hách không đành lòng nhìn thấy nàng khổ sở, càng khó tha thứ cho hành động của Xuân Bình.

“Phỉ Nhi, cô ta đã nhiều lần có ý đồ muốn hạ độc muội, một người độc ác như thế, hay là ta giao cho quan phủ xử lý!”

Xuân Bình vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng bệch, hai gối quỳ sụp xuống, ra sức dập đầu cầu xin tha thứ.

“Đừng. Tiểu thư tha mạng. Xuân Bình biết sai rồi. Xuân Bình biết sai rồi. Cầu xin tiểu thư tha cho Xuân Bình. Xuân Bình không dám nữa.”

Tư Đồ Phỉ Nhi vốn thiện lương mềm lòng, nhìn bộ dạng này của Xuân Bình, nàng thật không đành lòng.

Nàng do dự căn môi nhìn Lạc Thiên Hách, không biết mình có nên mở miệng xin tha thứ cho nàng hay không.

Lạc Thiên Hách nhận ra lòng nàng đang dao động, thừa hiểu nếu cố ý đưa Xuân Bình cho quan phủ xét xử, chỉ sợ lòng của nàng càng khổ sở hơn thôi.

Với hấn mà nói, hấn tất nhiên không muốn bỏ qua cho Xuân Bình đáng giận này, nhưng càng không muốn khiến Phỉ Nhi đã rất đau lòng lại thêm khó chịu.

“Phỉ Nhi, muội không đành lòng giao cô ta cho quan phủ thì không giao cũng được! Nhưng một nha hoàn cố ý độc sát hại muội như vậy, không thích hợp mang theo bên mình nữa, nên để cô ta đi đi!” Lạc Thiên Hách nói.

Tư Đồ Phỉ Nhi đau lòng gật đầu, mở miệng nói: “Xuân Bình, người đi đi.”

Xuân Bình nín khóc, biết thế này đã là sự tha thứ lớn với mình rồi, nàng cũng chỉ có thể xoa người rồi đi, mà sau khi nàng đi, nước mắt Tư Đồ Phỉ Nhi cũng không thể kìm nén được nữa mà rơi xuống.

“Phỉ Nhi.” Lạc Thiên Hách mở miệng khẽ gọi, thật sự không đành lòng nhìn nàng đau khổ như thế.

Tư Đồ Phỉ Nhi ngẩng đầu nhìn hấn, từng giọt nước mắt to như hạt đậu lăn dài trên hai gò má nàng.

“Có phải muội. Đời này nhất định phải cô độc một mình? Cha mẹ muội đều mất hết rồi. Bây giờ. Ngay cả nha hoàn muội vô cùng tin tưởng cũng đối xử với muội như vậy. Muội.”

Lạc Thiên Hách thấy lòng đau xót, đưa tay lau nước mắt cho nàng.

“Không đâu, Phỉ Nhi, muội không cô đơn một mình, còn có ta ở đây! Ta sẽ luôn ở bên cạnh muội.” Lời hấn nói rất chân thành tha thiết.

Hấn nói lời này, khiến Tư Đồ Phỉ Nhi cảm động không thôi, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

Lạc Thiên Hách cũng không kìm được nữa, dang tay ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Đau lòng thì cứ khóc đi! Khóc cho đã một trận.” Hấn cũng không muốn nàng ép mình đè nén khổ sở trong lòng, thế sẽ càng làm nàng khó chịu.” Ta sẽ ở chỗ này với muội, muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Hấn ôm nàng vào trong lồng ngực ấm áp, yêu thương dồi dào, khiến cảm xúc của Tư Đồ Phỉ Nhi như vỡ òa, bật khóc nức nở trong ngực hấn giống một đứa trẻ.

Khóc một hồi lâu, khiến nàng như mất hết sức lực, đầu mơ mơ màng màng, trong chớp nhoáng đã ngủ thiếp đi.

Lạc Thiên Hách nhẹ nhàng để nàng nằm lên giường, cẩn thận kéo chăn đắp cho nàng, rồi nghiêng người hôn lên nước mắt còn chưa khô trên má nàng.

Nghĩ nàng uất ức và tổn thương, hấn liền cảm thấy muôn vàn thương tiếc.

“Về sau có ta ở cạnh bảo vệ muội, ta tuyệt đối không để muội chịu khổ.” Hấn ngắm nhìn khuôn mặt nàng khi ngủ, nhỏ giọng hứa hẹn.

.

Sáng sớm hôm sau, nắng sớm dịu dàng chiếu vào cửa sổ trong phòng.

Tư Đồ Phỉ Nhi từ từ mở mắt ra, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mắt nhắm nhèm buồn ngủ thì nhìn thấy bóng dáng của một người khác ở trong phòng.

Là Lạc Thiên Hách?

Nàng kinh ngạc ngơ ngẩn, sau đó lập tức tỉnh táo hẳn, nhưng lại không thể tin vào hai mắt mình — Huynh ấy đang trong phòng nàng, nằm cạnh bàn ngủ thiếp đi!

Ngoài ngạc nhiên ra, Tư Đồ Phỉ Nhi bỗng nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua. Huynh ấy lo lắng sẽ còn có người cố ý hại nàng, cho nên vẫn canh giữ bên cạnh bảo vệ nàng sao?

Nhìn dáng huynh ấy ngủ say, ngực Tư Đồ Phỉ Nhi nóng nóng ấm áp, trong lòng càng thêm cảm động.

Nàng khẽ đứng dậy, choàng áo khoác lên mình, rồi cầm lên một cái áo choàng, rón rén đi tới chỗ hắt.

Vì sợ làm hắt tỉnh, động tác của nàng đã hết sức nhẹ rồi, thế nhưng khi choàng đắp lên người Lạc Thiên Hách, hắt lập tức tỉnh lại.

Vừa mở ra mắt, nhìn thấy nàng, hắt liền mỉm cười.

“Muội tỉnh rồi? Bây giờ còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Tư Đồ Phỉ Nhi cong khoe miệng, đáp: “Muội rất khỏe, cảm ơn Lạc đại ca đã quan tâm.” Chuyện đầu tiên khi hắt tỉnh lại chính là quan tâm đến thân thể nàng, bảo nàng sao có thể không cảm động được?

“Để ta xem mạch uội, nên cẩn thận chút!” Hắt vươn những ngón tay thon dài ra đặt trên cổ tay nàng, cẩn thận bắt mạch cho nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn gò má hắt, thần thái nghiêm túc chuyên chú tràn đầy sức quyến rũ, khiến nàng vốn bình tâm nhưng giờ lại động lòng, không tự chủ mà nhìn đến sững sờ.

Nàng không nhịn được nghĩ đến duyên phận kỳ diệu, vốn hai người không quen nhau đột nhiên có hôn ước, rồi đi khỏi nhà đến cùng một nơi.

Nhưng. Hôn ước của họ không phải là ý muốn của huynh ấy, bây giờ huynh ấy biết rồi, trong lòng sẽ có suy nghĩ gì? Mà huynh ấy đối xử tốt với nàng, có thể chỉ là day dứt với nàng không? Có thể khi huynh ấy đưa nàng đến nhà bá phụ xong, chính là lúc mỗi người đi một ngã không.

Rất nhiều vấn đề trào dâng trong lòng, khiến lòng mảy Tư Đồ Phỉ Nhi bất giác nhúu lại.

Lạc Thiên Hách bắt mạch cho nàng xong, vốn cảm thấy yên tâm, nhưng vừa giương mắt nhìn thấy gương mặt nàng, lập tức lại nhúu mảy.

“Sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu không?” Hắt quan tâm hỏi, giọng nói hơi mang theo nghi ngờ.

Xem mạch nàng, độc trong cơ thể nàng đã được giải hết rồi, lúc này tình trạng cơ thể ổn định, hắt không thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn!

“Không, muội không sao.” Tư Đồ Phỉ Nhi vội vàng lắc đầu.

“Vậy bị làm sao?” Hắt không yên tâm hỏi tới.

“Hả. Muội.”

Tư Đồ Phỉ Nhi vốn không tiện nói ra tâm sự này với hắt, thế nhưng khi đối mặt ánh mắt ân cần đó, nàng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói.

“Muội chỉ đang suy nghĩ, suốt dọc đường được Lạc đại ca bảo vệ chăm sóc, nhưng Lạc đại ca thật sự không cần vì day dứt, mà giúp đỡ muội nhiều như vậy.”

“Ai nói ta chỉ vì day dứt?” Lạc Thiên Hách hỏi ngược lại, tròng mắt đen nhìn nàng không chớp mắt.

Bị hắt nhìn chăm chú, khiến hơi thở Tư Đồ Phỉ Nhi bỗng dưng rối loạn, trong lòng càng dâng lên sự chờ đợi không thể đè nén được.

“Vậy. Vậy không phải thế thì còn gì nữa? Hôn sự của chúng ta. Cũng không phải là ý muốn của Lạc đại ca.” Nàng có chút xấu hổ lại mong đợi.

“Trước khi gặp nàng, ta quả thật không biết tí gì về hôn sự giữa chúng ta, nhưng không có nghĩa là ta không muốn tiếp nhận nó.”

Nghe lời hắt nói, đôi mắt đẹp của Tư Đồ Phỉ Nhi sáng lên, trong mắt vui mừng rạng rỡ.

Lạc Thiên Hách nắm tay nàng, nói với giọng nghiêm túc mà dịu dàng: “Phỉ Nhi, đừng dựa vào bá phụ nàng nữa! Cùng đi với ta, sau khi ta tìm được thảo dược, chúng ta trở về thành thân! Để ta bảo vệ nàng, chăm sóc nàng cả đời, được không?”

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn hấn, trong mắt phủ đầy hơi nước, cảm động không nói nên lời, chỉ có thể cười mà rơi nước mắt gập đầu.

Ông trời ơi, nàng rất rất vui! Còn có gì đáng mừng hơn lương tình tương duyệt*? (đôi bên có tình cảm và đẽ như ý nguyện)

Nàng gập đầu đồng ý, khiến lòng Lạc Thiên Hách thoáng chốc tuôn trào nhiệt huyết. Hấn không nhịn được ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu hôn môi nàng.

Lần này, không phải vì mớ thuốc, cũng không phải khổ sở uống chất thuốc đắng ngắt đó, hấn rất cuộc đã thưởng thức được đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng rồi.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhắm nghiền hai mắt, đón nhận nụ hôn dịu dàng của hấn, môi bị hấn mút nhẹ có cảm giác như đang được vuốt ve, sau đó chiếc lưỡi nóng rực lại tiến sâu vào trong miệng nàng.

Lòng nàng vui sướng chân thành hé miệng đón nhận vị ngọt ngào từ hấn, khi lưỡi hai người sắp quấn quýt lấy nhau, nàng cảm thấy cả người mình như quay cuồng theo trời đất.

Thân thể nàng cũng nhũn ra, không tự chủ đưa tay ôm lấy gáy hấn, mà hấn cũng siết cánh tay lại, ôm cơ thể mềm mại của nàng càng chặt hơn.

Cái hôn càng lúc càng sâu, thân thể hai người cũng càng lúc càng nóng, bản năng dục vọng thúc đẩy khiến họ khát vọng chuyện tiến thêm một bước nữa để thỏa mãn lẫn nhau.

Lạc Thiên Hách vừa hôn nàng, bàn tay to lớn cũng vừa thăm dò đường cong xinh đẹp dọc theo cơ thể cách lớp áo của nàng, vào lúc nàng đang bị ý loạn tình mê mà rên nhẹ thì hấn đưa tay nhẹ nhàng cởi quần áo trên người nàng, để cơ thể xinh đẹp của nàng chỉ còn lại một bộ đồ lót cận thân.

Khi Tư Đồ Phỉ Nhi bỗng cảm thấy có cơn lạnh ập vào người mình, thì mới phát hiện quần áo trên người mình gần như bị cởi ra gần hết rồi, nhưng nàng còn chưa kịp xấu hổ che đi, Lạc Thiên Hách đã bế nàng lên rồi để xuống giường lớn.

Nhìn ngọn lửa ở đáy mắt hấn, tim Tư Đồ Phỉ Nhi nhảy như đánh trống, vừa căng thẳng vừa xấu hổ, mà Lạc Thiên Hách nhận ra tâm tình nàng, tự nhủ với mình phải từ từ.

Hấn vỗ về hôn lên môi nàng, nỉ non dỗ dành bên tai nàng.

“Phỉ Nhi, đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương nàng.”

“Muội không sợ, muội tin huynh.” Tư Đồ Phỉ Nhi khẽ nói.

Dù nàng hơi căng thẳng, cũng thấy xấu hổ khi bản thân mình thế này, nhưng từ tận sâu trong đáy lòng nàng rất tin hấn, rất tin dù có thế nào hấn tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng.

Trong mắt nàng là sự tin tưởng và sự chân thành dịu dàng, khiến lòng Lạc Thiên Hách càng thêm xúc động.

Hấn thấy mình thật may mắn, có thể gặp được một người con gái lương thiện xinh đẹp, rất đáng giá để hấn quý trọng!

“Ta thật sự may mắn, cha mẹ ta đã chọn nàng làm con dâu của Lạc gia, còn nhờ ‘Bà mai’ tới cửa cầu hôn.” Lạc Thiên Hách nói thật lòng.

“Dù muội có tốt như huynh nói đi nữa nhưng làm sao họ lại chọn trúng muội chứ?” Trong lòng Tư Đồ Phỉ Nhi không khỏi tò mò, dù sao lúc trước gặp hấn, nàng cũng không biết bất kỳ người nào trong Lạc gia!

“Chuyện này, đợi sau khi chúng ta trở về, sẽ hỏi đầu đuôi cho rõ ràng.”

“Dạ.” Tư Đồ Phỉ Nhi gập đầu mỉm cười.

Nụ cười kia quá dịu dàng mỹ lệ, khiến ánh mắt Lạc Thiên Hách nóng lên, không nhịn được cúi đầu xuống hôn nàng lần nữa, đồng thời cũng tiến thêm một bước đưa tay cởi lớp vải trên người nàng.

11. Chương 11

Triền miên qua đi, Tư Đồ Phỉ Nhi vì mệt mỏi mà ngủ thêm một lát. Đến hơn nửa canh giờ sau mới từ từ tỉnh lại.

Vừa mở ra hai mắt, đập vào mắt chính là nụ cười dịu dàng của Lạc Thiên Hách.

Hắn ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt sáng khoái ngồi trên ghế cạnh bàn, không biết ngắm nhìn nàng ngủ say bao lâu rồi.

Nhìn gương mặt tuấn tú đang cười kia, Tư Đồ Phỉ Nhi không khỏi nhớ lại cuộc hoan ái lúc nãy, khiến gương mặt trẻ con của nàng ửng đỏ, xấu hổ đến mức gần như không có can đảm nhìn vào mắt hắn.

Lạc Thiên Hách say mê nhìn dáng điệu ngượng ngùng của nàng, nghĩ tới một người thiện lương xinh đẹp lại thật lòng yêu hắn, hắn không ngừng cảm ơn trời xanh đã an bài.

Nếu như không phải trùng hợp trời cao an bài, họ sẽ không đào hôn, hơn nữa còn vô tình gặp nhau ở trên đường. Nếu hắn không rời nhà, như vậy có lẽ khi hắn biết được cha mẹ lại gặt hắn tự ý hứa hôn thì ý niệm đầu tiên trong đầu chính là kháng cự, bài xích.

Nếu như thế thật, có lẽ nàng và hắn sẽ không có bắt đầu nào. Với chuyện lần này, tự đáy lòng hắn thấy may mắn ông trời đối xử với hắn không tệ.

“Phỉ Nhi, có đói không? Ngồi dậy rửa mặt, ăn chút gì đi!” Lạc Thiên Hách nói dịu dàng.

Trên ghế cạnh giường nàng đặt chậu nước sạch, mà trên bàn còn có mấy bát cháo trắng thêm ít lê, những thứ này đều do hắn chuẩn bị cho nàng trong lúc nàng vẫn đang ngủ say.

Tư Đồ Phỉ Nhi đúng là hơi đói, đã qua giờ ăn sáng rồi mà nàng còn chưa ăn gì. Nhưng nàng khi muốn đứng dậy thì lại cười ngượng ngùng, vẻ mặt có phần xấu hổ và chần chừ.

Lúc này dưới lớp chăn, nàng không có mảnh vải che thân!

Dù đêm qua hai người đã da thịt thân thiết, nhưng nàng cũng không có can đảm để lộ cơ thể mình!

“Muội. Muội muốn mặc quần áo.”

Lạc Thiên Hách biết nàng xấu hổ, hắn cẩn thận đứng dậy đi tới cửa sổ, không chỉ có chu đáo đóng kỹ cửa sổ cho nàng, còn đưa lưng về phía nàng để nàng có thể yên tâm đứng dậy mặc áo.

Tư Đồ Phỉ Nhi đỏ mặt, vội vàng đứng dậy mặc xiêm áo.

Nghe tiếng mặc áo sột soạt truyền từ sau lưng, trong đầu Lạc Thiên Hách không khỏi hiện lên dáng người nàng đẹp dễ không mảnh vải che thân của nàng, khiến người hắn như thể dấy lên một ngọn đuốc, nhưng hắn đè nén dục vọng nhanh chóng.

Chắc chắn lúc này nàng đã đói bụng, hắn phải lấp đầy bụng nàng trước, không thể ích kỷ chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của mình.

“Muội xong rồi.” Tư Đồ Phỉ Nhi khẽ nói.

Lạc Thiên Hách xoay người, trở lại mép bàn ngồi xuống.

“Đến đây, mau ăn đi! Ăn nhiều một chút, ăn xong nghỉ một lúc rồi lên đường!”

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, liền vội vàng lắc đầu nói: “Không cần nghỉ nữa, lát nữa lên đường đi luôn! Sao lại để mọi người chờ ở đây được?” Hoãn lên hoãn xuống, chỉ sợ họ lại phải ở đây dùng bữa trưa luôn.

“Lên đường muộn chút cũng không sao, nàng mệt lắm rồi, nàng cần nghỉ ngơi thêm.”

Hắn nói lời quan tâm dịu dàng, khiến Tư Đồ Phỉ Nhi không thể không nghĩ đến nguyên nhân khiến nàng mệt mỏi mà hắn nói, hai gò má đỏ tươi của nàng vẫn ửng hồng.

“Muội thật sự đã nghỉ đủ rồi, hướng hồ ngồi trong xe ngựa cũng rất thoải mái! Nếu vì muội mà hoãn chuyến đi, vậy muội sẽ áy náy lắm.” Biết hắn quan tâm đến nàng, thương nàng, vậy là đủ rồi.

“Được rồi.” Lạc Thiên Hách cũng không muốn để nàng áy náy trong lòng, đành phải đồng ý: “Vậy chúng ta dùng bữa xong sẽ lên đường luôn!”

Cũng tốt, xong việc sớm, bọn họ cũng về nhà báỉ đường thành thân sớm hơn. Hắn không thể chờ để được cùng nàng trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Dùng xong bữa xuống, Lạc Thiên Hách liền xuống lầu với Tư Đồ Phỉ Nhi.

Thanh toán xong hết mọi khoản, Chu Nghĩa đi lấy xe ngựa trước, mà Lạc Thiên Hách dẫn Tư Đồ Phỉ Nhi theo, vừa mới bước ra khỏi cửa chính của khách điếm đã liếc thấy một bóng dáng quen thuộc trên phố.

Hắn nhíu mày rậm lại, vẻ mặt có phần không vui.

“Sao vậy?” Tư Đồ Phỉ Nhi nghi ngờ nhìn theo ánh mắt hắn, bất ngờ nhìn thấy Xuân Bình.

Xuân Bình vốn ngồi dưới một cây đại thụ trên phố, vừa nhìn thấy họ, lập tức đứng dậy chạy vội tới.

Mày rậm của Lạc Thiên Hách nhíu chặt hơn, bước một bước dài che trước mặt Tư Đồ Phỉ Nhi, không để Xuân Bình có cơ hội đến gần người hắn yêu.

Với hành động của cô ta, hắn khó có thể tha thứ, nếu không sợ Tư Đồ Phỉ Nhi đau lòng, hắn không thể bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy!

“Sao ngươi vẫn ở đây? Muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi vẫn muốn tìm cơ hội hại Phỉ Nhi?” Hắn chất vấn với giọng lạnh lùng.

“Không. Không phải vậy.” Xuân Bình lắc đầu, nước mắt lưng tròng.

Cô ta biết chuyện mình có ý đồ hạ độc chủ tử bị bắt được, họ không thể nào cho phép cô ta đi theo nữa, nhưng. Cô ta thật sự không biết nên làm gì cho phải?

Lúc này cô ta cách Tư Đồ gia xa như vậy, nên về thế nào đây? Chẳng lẽ đi bằng hai chân sao? Hơn nữa trên người cô ta không có đồng nào, e rằng phải lưu lạc đầu đường đi xin ăn rồi.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn Xuân Bình, thấy Xuân Bình lời thôi lách thép, cũng lập tức nhận ra được quần cảnh Xuân Bình phải đối mặt. Nàng đi lên trước, lấy ngân phiếu tùy thân từ bọc quần áo ra, nhét vào tay Xuân Bình.

“Số tiền này, ngươi cầm đi đi!”

Xuân Bình cất ngân phiếu, vừa cảm động vừa xấu hổ, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Thấy cô ta khóc, lòng Tư Đồ Phỉ Nhi cũng cảm thấy khó chịu.

Lạc Thiên Hách nhìn thấy hết, dù hắn cho là Xuân Bình chịu vậy là đáng, nhưng hắn thật sự không đành lòng thấy nữ nhân mình yêu khổ sở.

Hắn ngẫm nghĩ trong chốc lát, đưa tay gọi Chu Nghĩa tới.

“Thiếu gia có gì sai bảo?” Chu Nghĩa hỏi.

“Ngươi giúp Xuân Bình cô nương thuê chiếc xe ngựa, bảo phu xe đưa Xuân Bình cô nương về Tư Đồ gia an toàn.” Hắn mở miệng dặn.

Bởi như vậy, Phỉ Nhi không cần lo lắng Xuân Bình gặp nguy hiểm trên đường nữa, mà hắn cũng có thể bảo đảm Xuân Bình sẽ không âm thầm đi theo họ, có ý làm hại Phỉ Nhi.

“Vâng.”

Chu Nghĩa làm việc cực kỳ gọn ghẽ đáng tin, chuẩn bị được một chiếc xe ngựa khác nhanh chóng, chở Xuân Bình đi.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn xe ngựa rời khỏi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Nàng quay đầu lại nói với Lạc Thiên Hách: “Lạc đại ca, cảm ơn huynh.”

Nàng biết huynh ấy sẽ làm như vậy, tất cả đều là vì nàng.

“Không có gì, vậy chúng ta cũng lên đường thôi!”

“Ừ.”

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, cùng hần ngồi lên xe ngựa.

12. Chương 12

Chu Nghĩa điều khiển xe ngựa, chạy ổn định về phía Đông Bắc.

Bởi vì bọn họ thay đổi điểm đến, quyết định đi hái thuốc trước rồi về Lạc gia thành thân, đám Vương Thủ không thể nắm bắt được hành tung của họ, nên bọn họ không đi đường vòng nữa, chạy thẳng đến nơi muốn đến.

Dọc đường, Tư Đồ Phỉ Nhi có phần buồn bực không vui, đắm chìm trong tâm sự.

Nghĩ tới Xuân Bình lại có ý đầu độc giết nàng, ngực nàng vẫn không khỏi trào dâng sự đau đớn, mà cho dù Xuân Bình lúc này đã đi rồi, lòng nàng vẫn có phần không yên.

“Không biết Xuân Bình bây giờ thế nào.”

Lạc Thiên Hách mở miệng an ủi: “Nàng yên tâm, phu xe sẽ đưa cô ta về an toàn.”

“Ừ, nhưng muội lo. Sau khi cô ấy về, đại ca muội sẽ không đối xử tử tế với cô ấy.” Tư Đồ Phỉ Nhi không khỏi khẽ thở dài.

Mặc dù đại ca từng hứa hẹn nạp Xuân Bình làm thiếp, muốn Xuân Bình trợ giúp bọn Vương Thủ bắt nàng về, nhưng nàng không cho rằng đại ca yêu Xuân Bình thật lòng, hẳn chắc chắn chỉ muốn lợi dụng Xuân Bình mà thôi.

Vào lúc này, Xuân Bình chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ, còn bị nàng bắt trở về, e rằng sẽ bị đại ca trách cứ và trừng phạt!

“Phỉ Nhi, nàng đừng hao tổn tinh thần vì cô ta nữa. Đối với cô ta, nàng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, không chút thiếu sót nào rồi. Cô ta cũng nên được giáo huấn vì việc làm của mình, ngày sau mới có thể hiểu được không có ý làm tổn thương bất kỳ người nào.” Lạc Thiên Hách nói lời sâu xa.

“Ừ, muội hiểu rõ mà. Cảm ơn huynh, Lạc đại ca.”

“Đừng cảm ơn ta, chỉ cần nàng đừng tiếp tục đau lòng nữa là được.” Lạc Thiên Hách nói, hẳn không nỡ để nàng buồn rầu suốt dọc đường như vậy.

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, cố gắng lên tinh thần.

Trong lòng nàng hiểu, thật ra thì như vậy là an bài tốt nhất cho Xuân Bình rồi, nàng cũng không muốn tiếp tục đau lòng, càng không muốn khiến người nàng yêu lo lắng cho nàng.

Nàng nhìn tuấn nhan của hần, nghĩ dọc đường này hần luôn quan tâm, chăm sóc, an ủi nàng liền thấy cảm động trong lòng.

Tình ý mãnh liệt dào dạt, khiến nàng không kìm lòng được ngẩng đầu lên, dè nén xấu hổ trong lòng, chủ động khẽ hôn lên môi hần.

“Dù chàng nói không cần nói cảm ơn, nhưng muội vẫn cảm ơn huynh từ tận đáy lòng vì huynh luôn quan tâm, giúp đỡ muội như vậy.”

Nàng chủ động hôn làm mất Lạc Thiên Hách nóng lên, không kìm lòng được ôm nàng vào ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi vui lòng thỏa mãn nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của hắn, hai cánh tay thậm chí bắt giắc choàng lên cổ hắn, không e thẹn chút nào đáp lại nụ hôn này.

Lạc Thiên Hách đơn thuần chỉ muốn hôn nàng, nhưng nàng đáp lại rất nhiệt tình, hương thơm của nàng rất ngọt ngào. Mà triển miên đêm qua khiến hắn nhiễm thói xấu, vì vậy vừa chạm vào nàng, hắn liền không nhịn được mà muốn nhiều hơn.

Tay hắn thăm dò vào vạt áo nàng, bàn tay lướt qua mọi nơi, đầu ngón tay thậm chí còn không đứng đắn sờ trớn nụ hoa kia.

“A. Lạc đại ca.”

Tư Đồ Phỉ Nhi yêu kiều kêu một tiếng, cảm giác kích thích khiến nơi nhạy cảm của hắn đứng thẳng lên rất nhanh, ngay cả thân thể của nàng cũng không kiềm chế được khẽ run nóng lên.

“Phỉ Nhi, đừng gọi ta là Lạc đại ca nữa, gọi ta là Thiên Hách đi!”

“Thiên Hách.”

Nghe nàng dùng giọng nói ngọt ngào gọi tên hắn, Lạc Thiên Hách cảm động, mà hồi báo của hắn chính là sờ trớn bầu ngực đầy đặn của nàng hưng say hơn nữa.

“A. . . .” Tư Đồ Phỉ Nhi rên khẽ một tiếng, vội cắn môi mình.

Với sự sờ trớn trên chộc của hắn, nàng vừa muốn hòa theo, lại không dám hòa.

“Chúng ta như vậy. . . . Có bị. . . . Phát hiện không. . . .”

Chu Nghĩa đang đánh xe bên ngoài đấy! Nếu như phát hiện họ làm “Chuyện tốt” trong xe, vậy chẳng phải là mắc cỡ chết người sao ?

“Yên tâm, ít nhất cũng phải một canh giờ nữa mới đến thành tiếp theo.”

Nói cách khác, trong vòng một canh giờ này, bọn họ sẽ không bị bất kỳ thứ gì quấy rầy. Huống chi Chu Nghĩa làm việc luôn có chừng mực, không có phân phó của chủ tử, tuyệt đối không tự tiện mở cửa xe.

Nghe hắn nói như vậy, Tư Đồ Phỉ Nhi mới yên tâm hơn chút, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ sợ tiếng kêu mềm mại của mình quá lớn để Chu Nghĩa nghe thấy.

Nàng cắn môi, cố gắng kiềm chế thở dốc, mà chỉ trong mấy động tác gọn gàng hắn đã cởi quần áo của nàng ra, cởi túi xuống, hôn lên nụ hoa trước ngực nàng.

Khoái cảm mãnh liệt trào dâng khiến Tư Đồ Phỉ Nhi gần như không chống đỡ được, nàng đành phải há miệng cắn lên vai hắn, tranh ình phát ra tiếng rên rĩ.

Lạc Thiên Hách “tấn công” sự lơ đãng của nàng, hắn thậm chí rất yêu phản ứng không thể khống chế được của nàng. Hắn tiến thêm một bước, cởi hết tất cả quần áo trên người nàng, để cơ thể xinh đẹp của nàng không mảnh vải che thân phơi bày ngay trước mắt.

Sau đó, hắn khẽ kéo tay nàng tới bên hông mình, ý bảo nàng cởi quần áo cho hắn.

.

Chạy liên tục chừng mấy ngày đường, vào một buổi sáng, họ đã tới một trấn nhỏ dưới ngọn núi cao ở Đông Bắc.

Vậy mà khi họ muốn tìm khách điểm nghỉ chân, đã xảy ra một chuyện nhỏ ngoài ý muốn.

Chu Nghĩa đậu xe ngựa xong, định vào khách điểm thì ở bên có con ngựa đột nhiên thoát cương mất khống chế, đụng phải Chu Nghĩa, giẫm lên chân hắn.

Mặc dù vết thương không nghiêm trọng lắm, Lạc Thiên Hách cũng đã băng bó trị thương, nhưng nếu muốn phục hồi như cũ thì không nên đi lại nhiều.

“Chu Nghĩa, ta tự đi hái thuốc cũng được, ngươi ở lại trong phòng, nghỉ ngơi cho tốt đi!” Lạc Thiên Hách nói, họ mới vừa từ chối phòng khách.

“Nhưng. . . .”

Chu Nghĩa nhú mày, trong lòng tự trách. Dù sao hấn là tùy tùng, nên muốn hầu hạ bên thiếu gia!

Lạc Thiên Hách nói: “Không sao, người gắng gượng đi theo làm vết thương càng nghiêm trọng, đến lúc đó không phải càng phiền hơn sao? Ta chỉ đi hái thuốc thôi, không có việc gì.”

Chu Nghĩa nghĩ thầm, chân hấn bị thương nghiêm trọng hơn thì cũng chẳng sao, nếu liên lụy đến hành trình của thiếu gia, thậm chí thiếu gia còn phải chăm sóc hấn, đó mới là tội nặng.

“Được rồi, Chu Nghĩa chờ thiếu gia ở khách điểm.”

“Ừ. Vết thương ở chân người không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi tốt sẽ phục hồi như cũ nhanh thôi.”

Lạc Thiên Hách rời khỏi phòng Chu Nghĩa, nói với Tư Đồ Phỉ Nhi: “Phỉ Nhi, ta thấy nàng cũng nên ở lại khách điểm đi!”

“Cái gì? Muội không muốn!” Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức kháng nghị.

“Nghe lời, Phỉ nhi, lần này ta phải vào hang núi gần đây tìm một loại hoa độc đặc biệt, trên đường không biết sẽ gặp phải chuyện gì, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.” Lạc Thiên Hách nói, chỉ sợ dọc đường nàng sẽ gặp bất cứ tổn thương gì.

Tư Đồ Phỉ Nhi lắc đầu, không muốn phải ở lại chút nào.

“Đã như vậy, một mình chàng đi, sao muội có thể yên tâm được?”

Dù nàng tin vào khả năng của hấn, nhưng không thấy hấn nàng nhất định không thể không lo lắng, lo nghĩ cho an nguy của hấn, như vậy chẳng phải quá giày vò rồi sao?

“Thế thì. . . .” Lạc Thiên Hách nhú mày, thật ra trong lòng hấn cũng rất mâu thuẫn.

Dù hấn không lo nàng sẽ gặp thương tổn dọc đường, nhưng lại lo nàng không ở trong tầm mắt hấn, nếu đột nhiên xảy ra chuyện gì, hấn không thể chạy nhanh đến bên cạnh bảo vệ nàng.

“Để muội đi cùng đi!” Tư Đồ Phỉ Nhi khẩn cầu: “Muội sẽ cố gắng không để mình liên lụy đến chàng.”

“Ồn góc, ta không sợ nàng sẽ liên lụy đến ta, ta chỉ sợ nàng gặp nguy hiểm thôi!”

“Không đâu, muội sẽ cẩn thận hơn, hơn nữa còn có chàng ở đây, không có kẻ nào có thể hại muội đâu!” Tư Đồ Phỉ Nhi nói, có lòng tin tuyệt đối với hấn.

Thấy thái độ kiên định của nàng, khăng khăng muốn đi theo hấn, nếu hấn kiên quyết không để nàng đi cùng, ngộ nhỡ một mình nàng theo đuôi, chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Nghĩ như vậy, Lạc Thiên Hách liền quyết định thỏa hiệp.

“Được rồi, nhưng bất kỳ lúc nào nàng cũng phải đi cạnh ta, biết không?” Hấn lo lắng dặn dò.

“Dạ, muội biết rồi!” Tư Đồ Phỉ Nhi cười rục rờ như hoa.

Nàng đương nhiên lúc nào cũng đi cạnh hấn, vì nàng không thể tách khỏi hấn dù chỉ một chút!

13. Chương 13

Sau khi rời khỏi khách điểm, Lạc Thiên Hách dẫn theo Tư Đồ Phỉ Nhi, hai người cùng lên núi.

Ngọn núi này không thể nói là xanh biếc rậm rạp, đầu tiên họ đi qua một triền núi đất vàng lớn, sau đó đập vào mắt là một khu rừng khô.

Cho dù cảnh dọc đường không đẹp như họa như thơ, thậm chí hai bên đường gồ ghề khúc khuỷu, nhưng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng rất tốt của họ.

“Cảnh trí nơi đây thật đặc biệt.” Lạc Thiên Hách nhìn trái nhìn phải, đồng thời chú ý xmuội xung quanh có được thảo đặc biệt gì không.

Tư Đồ Phỉ Nhi khẽ mỉm cười, mắt đẹp chớp chớp ánh lên sự vui vẻ.

“Từ nhỏ, muội đã ở Đông Bắc với bá phụ, phong cảnh vùng núi rừng gần đó cũng gần giống nơi này, dù không xanh biếc như phương nam, nhưng cũng mang vẻ phong tình khác.”

Nhận ra nàng có tình cảm sâu đậm với vùng Đông Bắc, thậm chí là hoài niệm về ngày xưa cũ, Lạc Thiên Hách hiểu rõ, đối với nàng, cuộc sống thật sự vui vẻ chính là ở nhà bá phụ.

“Phỉ Nhi, đợi ta tìm được hoa độc mình cần xong, chúng ta đi thăm bá phụ nàng trước, rồi mới về!” Hắc nói.

“Thật sao?” Đôi mắt đẹp của Tư Đồ Phỉ Nhi sáng lên, đáy mắt lóe lên ánh vui mừng.

Thấy phản ứng của nàng, Lạc Thiên Hách cũng biết mình không đoán sai, nàng quả thật rất nhớ bá phụ.

“Đương nhiên là thật.” Hắc mỉm cười nói: “Ông ấy vừa là trưởng bối, lại đối xử rất tốt với nàng, ta vốn nên đi bái kiến mới đúng. Mà chúng ta đã định thành thân, cũng nên báo với ông một câu, không phải sao?”

“Ừ, đúng là nên.” Tư Đồ Phỉ Nhi tươi cười gật đầu.

Thấy nàng vui vẻ như thế, Lạc Thiên Hách tiến thêm một bước, nói: “Ta thấy khi chúng ta thành thân, mời bá phụ làm chủ hôn đi, nàng thấy thế nào?”

Người chủ hôn cho Tư Đồ gia là bá phụ nàng thì không còn gì thích hợp hơn nữa, vì hắc không muốn nhìn thấy đại ca khốn kiếp cùng cha khác mẹ kia chút nào.

“Đương nhiên được!” Tư Đồ Phỉ Nhi hớn hở đồng ý, hơn nữa còn thấy hài lòng.

Đã lâu rồi nàng không được gặp bá phụ, ngoài hy vọng muốn gặp ông ấy, nàng cũng muốn giới thiệu Lạc Thiên Hách cho bá phụ biết.

Nhìn khuôn mặt hớn hở của nàng, Lạc Thiên Hách cũng thấy vui vẻ. Lúc trước hắc không biết, thật lòng làm một người vui, mình cũng sẽ vui theo.

Về sau, hắc nhất định phải dùng hết khả năng để che chở, cưng chiều nàng.

“Phỉ Nhi, về sau chỉ cần rảnh rỗi, ta sẽ đưa nàng tới nhiều nơi hơn!”

“Hay quá! Nhưng. . . . Như vậy sẽ không ảnh hưởng tới việc của chàng chứ?” Tư Đồ Phỉ Nhi hơi bận tâm.

“Không chút nào, thật ra không ảnh hưởng chút nào đến việc của ta đâu.”

“A? Chàng làm gì vậy?” Tư Đồ Phỉ Nhi tò mò hỏi, nàng chỉ biết hắc xuất thân từ thế gia dụng độc, nhưng lại không biết tí gì về việc của hắc.

“Nói thật, ta thấy hứng thú với giải độc chữa bệnh hơn là dùng độc, mà ta biết vài vị đại phu tự do tự tại, họ muốn mượn điểm mạnh giải độc của ta, tạo ra nhiều thuốc giải độc và đan dược đặc biệt hơn, bán cho các tiệm thuốc, để người có nhu cầu cấp bách có thể lấy được những đan dược này ở nơi gần nhất. Ta cho rằng đây là một chủ ý khá tốt. Một năm trước ta đã bắt tay vào làm như vậy.” Dĩ nhiên, cha mẹ hắc không biết gì hết, nếu không hắc đã bị họ cảm râm vì có an toàn hay không rồi.

Nghe hắc nói, Tư Đồ Phỉ Nhi càng sùng bái hắc hơn, khâm phục không thôi.

“Chàng giỏi quá, đúng là phúc của dân chúng!”

“Nên ta mới nói, sau này ta có không ít cơ hội đi muôn nơi, đến lúc đó mà có thể đưa nàng đi xung quanh nhiều hơn.”

“Thật tốt quá!” Chỉ tưởng tượng song túc song phi ở nơi thanh cảnh với hắc, Tư Đồ Phỉ Nhi đã thấy đầy mong đợi. “Dù là chân trời góc biển, muội đều nguyện ý đi cùng Lạc đại ca!”

Lời của nàng làm lòng Lạc Thiên Hách thấy ấm áp, cười nhìn nàng nói: “Còn gọi ta là Lạc đại ca?”

Khuôn mặt xinh đẹp Tư Đồ Phỉ Nhi hơi đỏ lên. “Gọi quen rồi chứ sao. . . .”

“Cũng là vì đã gọi quen, nên mới phải sửa lời sớm hơn! Chỉ cần sửa lâu, gọi nhiều lần, sau này sẽ thành thói quen khác.” Dù hẳn cũng không bài xích cách gọi “Lạc đại ca” này, nhưng hẳn càng mong mỗi có thể nghe nàng gọi tên hẳn hơn.

Dưới ánh mắt tràn đầy mong đợi của hẳn, Tư Đồ Phỉ Nhi khẽ gọi: “Thiên Hách. . . .”

Nghe được câu muốn nghe, Lạc Thiên Hách không kìm lòng được ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu thưởng cho nàng một nụ hôn triền miên.

Hai người vuốt ve vành tai và tóc mai trong chốc lát, hẳn mới buông người trong lòng ra.

“Phỉ Nhi, thăm bá phụ nàng xong, chúng ta nhanh về đi! Ta thật sự không thể chờ để bá đường thành thân cùng nàng, để nàng sớm thành người vợ danh chính ngôn thuận của ta.”

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, sao nàng không chờ đợi tha thiết như thế chứ?

“Vậy chúng ta tiếp tục đi, tìm sớm hơn chút, cũng có thể đến thăm bá phụ nàng sớm hơn.”

“Ừ.” Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, hỏi: “Chàng phải tìm loại hoa độc gì?”

“Ta muốn tìm hoa độc gọi là ‘cỏ lưỡi rắn’, hoa của nó nhìn như lưỡi rắn, màu đỏ tươi, chỉ mọc ở vùng núi cao Đông Bắc, muốn tìm thấy nó còn phải có ít may mắn nữa.”

Tư Đồ Phỉ Nhi nhớ kỹ loại hoa này trong đầu, nói: “Muội hiểu rồi, muội sẽ cố gắng mở to mắt, tìm giúp một tay.”

“Vậy nhờ nàng rồi.”

Lạc Thiên Hách dịu dàng hôn lên mi tâm nàng, dắt tay nàng cùng đi.

Sau chặng đường gần nửa canh giờ, họ tới một khu rừng sâu hơn.

Đường đi dưới chân, lúc mới đầu là đá vụn, từ từ biến thành đường mòn vàng đất, đến cuối cùng thậm chí ngay cả đường cũng không có.

“Phỉ Nhi, đường chỗ này không tốt lắm, coi chừng một chút.”

Lạc Thiên Hách vừa dẫn, vừa đi trước mở đường, cũng cẩn thận đẩy cành cây ra để nàng không bị bất kỳ vết thương nào.

“Chàng cũng phải để ý chút, đừng để bị thương.” Tư Đồ Phỉ Nhi cũng mở miệng nhắc nhở, không mong hẳn có bất kỳ vết thương nào.

“Yên tâm, ta biết rồi.” Lạc Thiên Hách cười nói.

Hắn biết rõ bây giờ ở cạnh hẳn nàng cần phải được che chở chăm sóc hơn nữa, vì vậy hẳn nhất định sẽ vì nàng mà chú ý bản thân mình.

Dọc đường lên, hẳn hết sức cẩn thận, chú ý động tĩnh quanh mình, dù sao lúc này họ đang ở trong núi sâu, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra?

“Mau hiện ra đi! ‘Cỏ lưỡi rắn’, đừng trốn nữa! Ra nhanh hơn chút đi!” Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nhìn khắp nơi, vừa ở sau hẳn khẽ gọi.

Nghe nàng khẽ gọi như muốn dụ đứa bé bướng bỉnh đầu hàng, Lạc Thiên Hách không nhịn cười được.

“Dù bây giờ chưa thấy ‘cỏ lưỡi rắn’, nhưng lại hái được không ít thảo dược. Nếu không hái được hoa độc kia cũng không trở về tay không.” Hẳn mở miệng an ủi, chỉ sợ kết quả cuối cùng làm nàng thất vọng.

“Sao vậy được?” Tư Đồ Phỉ Nhi lắc đầu, không hề muốn hẳn phải đi một chuyến tay không trở về. “Chúng ta ngàn dặm xa xôi tới nơi này, nhất định phải tìm được nó mới được.”

“A, vậy thì phải xmuội chúng ta may mắn thế nào rồi.”

“Không thành vấn đề, chắc chắn chúng ta rất may mắn!” Tư Đồ Phỉ Nhi lại có lòng tin.

Có thể trong biển người mênh mông gặp rồi yêu nhau, đó không phải là một chuyện dễ dàng, họ may mắn như vậy, mà nàng tin rằng sự may mắn này chắc chắn sẽ kéo dài tiếp!

Thấy nàng tràn đầy lòng tin như thế, từ đáy lòng Lạc Thiên Hách không khỏi mong đợi có thể tìm được cỏ lười rần, vì hẳn cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nàng.

Họ lại tìm khoảng hai khắc nữa, đi tới một vách núi gần đây, chợt có con chim lớn bay vút từ trong rừng ra.

Tư Đồ Phỉ Nhi lơ đãng nhìn theo con chim lớn, tầm mắt chợt bị màu đỏ tươi trên vách núi thu hút.

Mắt nàng sáng lên, nín thở mà nhìn chăm chăm vào loài hoa đỏ nhỏ nhỏ đó.

“Đằng kia. Có phải là cỏ lười rần không?” Giọng nàng hưng phấn mà hơi run rẩy.

Lạc Thiên Hách lập tức nhìn theo hướng nàng chỉ, tròng mắt đen cũng lóe sáng.

“Thoạt nhìn rất giống, nhưng vẫn phải đến gần hơn mới chắc chắn được.”

Hai người bước nhanh tới, Lạc Thiên Hách ngẩng đầu lên, neho mắt lại, quan sát chuyên chú cẩn thận hơn.

“Sao rồi? Đúng không?” Tư Đồ Phỉ Nhi nín thở nói.

“Đúng rồi.” Giọng Lạc Thiên Hách khó nén mừng rỡ.

“Vậy thì tốt quá!” Tư Đồ Phỉ Nhi không nhịn được hoan hô.

“Đúng! Thật sự là quá tốt!”

Họ không chỉ tìm được một bông “cỏ lười rần”, số này đủ để hẳn nghiên cứu chế thuốc giải độc rồi.

“Phỉ Nhi, nàng đúng là phúc tinh của ta.” Lạc Thiên Hách cúi đầu hôn xuống mi tâm nàng, dặn dò: “Nàng chờ ở đây, ta đi hái.”

“Được, chàng phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ nguyên vẹn trở lại với nàng.” Lạc Thiên Hách mở miệng đảm bảo xong, thi triển khinh công, bóng người chỉ chốc lát sau đã lên đến vách núi.

Tư Đồ Phỉ Nhi nín thở nhìn bóng hẳn, bàn tay nhỏ bé bất giác nắm chặt thành nắm.

Dù hẳn đồng ý sẽ cẩn thận, nhưng vách núi cao như thế, ngộ nhỡ có gì sơ xuất thì không thể lường trước hậu quả!

Dưới cái nhìn chăm chú lo lắng của nàng, Lạc Thiên Hách dễ dàng hái được một đóa “Cỏ lười rần”, rồi hẳn lại cẩn thận thi triển khinh công, tới chỗ một hoa độc khác.

Tất cả xuộm ra tương đối thuận lợi, thân thủ hẳn nhanh nhẹn như chim ưng, nhanh chóng, chính xác vững vàng, làm tim Tư Đồ Phỉ Nhi vốn đang treo giữa không trung, cuối cùng có thể thả lỏng.

Nàng thở hắt ra, thả lỏng nhìn Lạc Thiên Hách thì sau lưng chợt vang tiếng chim vỗ cánh bay lên.

Nàng nghi ngờ quay đầu lại nhìn quanh, trong lòng không hiểu sao đám chim kia lại đột nhiên như bị giật mình bay lên. Mà không biết tại sao, nàng chợt thấy lạnh cả sống lưng, như biết trước có nguy hiểm nào đó đang tới gần.

Nhưng vào lúc này, bụi cây phía trước hình như có tiếng động, khi Tư Đồ Phỉ Nhi đang thấp thỏm, bỗng đứng nhìn thấy nguyên nhân khiến đám chim kia bay đi——

Một con báo to lớn nhưng rất đẹp, đang nhẹ nhàng bước ra!

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Tư Đồ Phỉ Nhi tận mắt nhìn thấy báo, nhưng nàng không có tâm trạng mà khen lông nó thật đẹp, bởi vì cặp mắt tỏa sáng kia, đang lấp lánh nhìn chăm chăm vào nàng.

Đôi mắt ngập tràn vẻ đe dọa kia, làm nàng biết mình đã trở thành con mồi!

Trời ơi, nàng nên làm gì đây?

Tư Đồ Phỉ Nhi sợ hãi mặt trắng bệch không còn giọt máu, sợ hãi nuốt nước bọt, không biết tại sao lại cứ đứng bất động tại chỗ.

14. Chương 14

Thấy con báo gầm lên đe dọa, lộ ra răng sắc nhọn, nàng cảm thấy máu khắp người mình sắp đông thành băng rồi.

Nàng không dám mở miệng kêu cứu, chỉ sợ sẽ chọc đến con báo, kích thích nó lập tức nhào lên cắn đứt cổ nàng.

Nhưng. . . . Không mở miệng kêu cứu, nàng cũng chỉ có thể đợi cắn chết!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tư Đồ Phỉ Nhi không tự chủ lui lại mấy bước, cử động này quả nhiên kích thích con báo muốn săn thú, chỉ thấy mặt nó hiện vẻ hung ác, cơ thể thoăn thoắt nhảy bổ vào nàng!

“Không ——”

Tư Đồ Phỉ Nhi sợ hãi kêu lên, cứ nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng sau đấy nàng chợt bị đẩy mạnh ra.

Cơ thể nhỏ nhắn lập tức ngã xuống đất, nàng nhin đau, hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Thiên Hách đối phó với con báo kia hết sức kịch liệt, tình cảnh chấn động lòng người.

“Phỉ Nhi, lui xa ra một chút!” Lạc Thiên Hách vừa kêu lên, vừa ra sức đối phó với con báo.

Vừa nãy hắn đang hái mấy cây hoa độc thì liếc nhìn nàng, đột nhiên thấy con báo kia nhào ra từ bụi cây, quả thật hắn sợ đến mức máu đông hết lại.

Thấy con báo đang định tấn công nàng, vì cứu nàng hắn chỉ có thể dùng cảm quên mình tung người đánh tới, dù kịp đẩy nàng ra, nhưng vai phải của hắn lại bị con báo ngoạm một phát.

Con báo bị hành động của hắn chọc giận, nhanh chóng nhe răng nhếch miệng nhào tới hắn, mà đầu vai phải bị thương khiến thân thủ của hắn bị ảnh hưởng lớn, nhưng vì bảo vệ nữ nhân mình yêu, hắn biết mình không thể ngã xuống.

Tư Đồ Phỉ Nhi hoảng sợ che miệng, không dám phát ra tiếng kêu, chỉ sợ sẽ làm Lạc Thiên Hách phân tâm.

Một người một báo đối đầu vừa kịch liệt vừa thần tốc, nàng không nhìn rõ, chỉ thấy màu máu đỏ tươi, không chắc là của ai, khiến sắc mặt trắng hơn, gần như ngất đi.

Khi Tư Đồ Phỉ Nhi cảm giác như tim mình ngừng đập thì thấy Lạc Thiên Hách bị con báo đánh ngã. Mà con báo kia tức giận gầm lên, há to miệng, hàm răng sắc uy hiếp tấp tới cổ hắn.

“Không ——” Tư Đồ Phỉ Nhi giật mình che mặt, không dám nhìn cảnh sau đó.

Nỗi sợ hãi dần nín lại, nàng chỉ có thể hoảng sợ run rẩy, nước mắt càng không kìm được nữa, rơi xuống ào ạt.

Nàng không muốn hắn chết! Không muốn!

Tư Đồ Phỉ Nhi đang ở thời khắc tuyệt vọng, sau đó nàng nghe thấy tiếng kêu của động vật.

Nàng hồi hộp chần chừ mở mắt ra, thấy con báo kia như bị phồng, nhảy từ trên người Lạc Thiên Hách xuống, chỉ chốc lát sau liền chui vào bụi cỏ, dọc đường nhỏ vết máu xuống.

Nàng thở hổn hển, vẫn còn khiếp sợ, dù không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm ơn trời đất! Con báo đã đi, mà Lạc Thiên Hách còn sống!

Nàng khóc lóc chạy tới bên hắn.

“Thiên Hách. Thiên Hách. Chàng không sao chứ?”

Lạc Thiên Hách mỉm cười với nàng. “Yên tâm đi, ta không phải đã nói rồi sao? Vì nàng, nhất định sẽ giữ tính mạng.”

Vừa rồi, khi hắn đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc cầm hòn đá nhọn sắc lên, vạch vào bụng con báo, vết thương vừa dài lại vừa sâu, cũng vì một chiêu cuối cùng này, làm con báo bị trọng thương chạy trốn.

“Nhưng chàng. Trên người chàng toàn là máu.”

Mặt Tư Đồ Phỉ Nhi không còn giọt máu, xmuội ra đường như có thể ngắt đi bất kỳ lúc nào. Nàng lệ rơi đầy mặt muốn kiểm tra vết thương của hắn, Lạc Thiên Hách lại kéo nàng, không để nàng nhìn.

“Gần như đều là máu của con báo, nếu nàng không thoải mái thì đừng nhìn.”

“Nhưng.”

“Đừng lo, ta không sao, không phải ta đang rất ổn sao? Không nên ở đây lâu, nếu lại có con thú dữ khác ngửi thấy mùi máu tươi mờ đến, vậy lại phiền rồi.”

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, lại nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, trong lòng sợ hãi không thôi.

“Ừ, thật may là hoa độc cũng hái được rồi, chúng ta mau xuống núi đi!”

Họ nhanh chóng trở về, dọc đường hết sức cẩn thận, chỉ sợ lại gặp phải con thú khác tập kích, hậu quả vô cùng khó lường!

Lạc Thiên Hách và Tư Đồ Phỉ Nhi không dám trì hoãn thêm chút nào nữa, đi xuống theo con đường cũ.

Trên đường, Tư Đồ Phỉ Nhi vẫn lo lắng đề phòng, đến khi họ xuống dưới chân núi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, trong núi sâu nhiều thú dữ, nên cần to gan xuống núi, mà cuối cùng họ cũng thoát thân từ trong nguy hiểm.

“Thật may là chúng ta đã xuống núi an toàn, vừa rồi. Thật là làm muội sợ muốn chết!” Giọng Tư Đồ Phỉ Nhi vẫn chưa hết sợ hãi.

“Yên tâm, Phỉ Nhi, không phải ta đã nói rồi sao? Dù bất kỳ thế nào, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.” Lạc Thiên Hách mở miệng an ủi.

“Nhưng muội không muốn chàng dùng tính mạng bảo vệ muội! Ngộ nhỡ chàng bị làm sao. Một mình muội phải làm thế nào?”

Nàng quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn mỉm cười đầy thâm tình, nhưng có vẻ hơi yếu ớt, nhất định là do mới vừa đánh nhau quyết liệt mà mệt mỏi!

Suốt dọc đường, nàng cứ nghĩ về vết thương của hắn, nhưng hắn cứ cố chấp muốn nàng đi trước hắn, nói là muốn bảo vệ nàng an toàn, mà nàng cũng muốn xuống núi nhanh, nên không thể nhìn được vết thương của hắn.

Nhớ lại vừa rồi hắn đối phó với con báo, nàng tận mắt nhìn thấy con báo nhe răng nhếch miệng táp tới hắn mà kinh hãi và đau đớn, thật sự khiến người ta khó có thể chịu được.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không tìm được mà nước mắt lưng tròng. Nàng không hề muốn hắn bị thương, dù là vì cứu nàng.

“Chúng ta về khách điểm nhanh hơn đi, mời đại phu chữa thương giúp chàng!” Tư Đồ Phỉ Nhi cố gắng giục.

Lạc Thiên Hách nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, đáy mắt lộ vẻ lo lắng.

“Phỉ Nhi, đồng ý với ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Nếu ta có bất trắc gì, nàng cũng không được làm chuyện gì điên rồ, phải sống tốt, biết không?”

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, không đồng ý lắc đầu quày quây.

“Nói nhăng nói cuội gì đó? Sao chàng lại gặp bất trắc gì được?”

“Ta chỉ nói là nếu như. Đồng ý với ta, dù có thể nào nàng cũng sẽ sống thật tốt, được không?” Giọng Lạc Thiên Hách kiên quyết, nhất định phải nghe được lời hứa của nàng.

Một dự cảm xấu chợt náu lấy lòng Tư Đồ Phỉ Nhi, nàng nhú chặt chân mày, sự nghi ngờ trào dâng.

Tại sao hắn cứ cố chấp muốn nàng hứa? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ vết thương của hắn không như hắn nói “Không có gì”, mà là tương đối nghiêm trọng.

“Vết thương trên người chàng thế nào rồi? Mau để muội nhìn kỹ hơn đi!”

Nàng lo lắng muốn nhìn kỹ vết thương của hắn, Lạc Thiên Hách không nhìn được nữa nửa quỳ xuống đất.

“Thiên Hách? Chàng sao vậy?”

Tư Đồ Phỉ Nhi sợ hãi, vội vàng đưa tay đỡ, lại thấy khí sắc hắn rất kém, trên môi thậm chí không có chút huyết sắc nào!

Kinh hoàng mào trào dâng nước mắt, nàng nhanh chóng nhìn kỹ vết thương của hắn. Thấy rằng vết thương trên người hắn chồng chất lên nhau, hiển nhiên vết máu trên người không chỉ có của con báo, mà còn có của hắn!

Vô cùng hoảng sợ, đau đớn náu lấy lòng nàng, khiến huyết sắc trên mặt nàng càng ngày càng mất đi.

Cơ thể nàng không ngừng run rẩy dữ dội, không thể không nghĩ vết thương của hắn nghiêm trọng thế nào.

Suốt dọc đường, hắn không chịu tiết lộ thương thế của hắn, thậm chí còn cố ý không cho nàng xem, nhất định là vì sợ nàng lo lắng, mà hắn càng cố ý tránh, rất có thể chứng tỏ. Thương thế của hắn vô cùng nghiêm trọng!

Nghĩ vừa rồi hắn cố ý muốn nàng hứa, Tư Đồ Phỉ Nhi đã cảm thấy mình như bị người ta đẩy vào hầm băng, từ đầu ngón tay đến cả người nàng đều lạnh toát.

Chỉ cần vừa nghĩ tới mình có thể sẽ mất đi hắn, nàng đã thấy lòng mình như bị người ta xé rách!

“Chàng. . . . Chàng. . . .” Nàng hoảng hốt lo sợ, lệ rơi đầy mặt, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

“Đừng hoảng hốt, Phỉ Nhi. . . .” Lạc Thiên Hách lên tinh thần, thử trấn an tâm trạng của nàng.

Cũng biết nàng vừa biết được vết thương của hắn không nhẹ, nhất định sẽ luống cuống tay chân, vì thế vừa rồi hắn mới cố ý giả vờ không có việc gì, hơn nữa không cho nàng có cơ hội nhìn thương thế của hắn.

Trong lòng hắn rất rõ, mùi máu tươi trên người mình rất có khả năng đưa những thú dữ khác tới, trên đường có bấy kỳ trở ngại nào, không những mình có thể bỏ mạng, quan trọng hơn là nàng cũng sẽ bị hại theo.

Vì muốn xuống núi nhanh, hắn âm thầm điểm mấy huyết trên người mình, máu chảy chậm lại, gắng gượng xuống chân núi.

“Chàng chảy nhiều máu như vậy. . . .Sao lại bảo muội không hoảng hốt được? Chàng cố gắng đi xuống nhé! Chúng ta về thành, mau chóng tìm đại phu chữa thương giúp chàng!”

“Phỉ Nhi.”

Lạc Thiên Hách muốn nói gì đó trấn an nàng, nhưng mắt máu quá nhiều, khiến hắn yếu hơn, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Không! Thiên Hách. Không ——” Tư Đồ Phỉ Nhi hoảng sợ kêu lên, đau lòng đến mức như có người cầm lưỡi dao sắc bén được nung đỏ đâm vào ngực nàng.

Vô cùng hoảng sợ bất lực, nước mắt nàng rơi xuống, nhưng nàng bắt mình phải tỉnh táo lại.

Nàng biết bây giờ mà hốt hoảng sẽ không làm được chuyện gì, ngược lại càng làm tình hình của hắn càng thêm nguy hiểm, nàng phải nhanh nghĩ cách tìm người tới cứu hắn mới được!

Nàng ngẩng đầu lên, thấy có vài bóng người xa xa, lập tức mở miệng kêu cứu.

“Cứu mạng! Mau tới cứu người! Cứu mạng ——”

Mấy tiểu phu vào núi đồn củi nghe thấy, vội vã chạy tới, vừa nhìn thấy Lạc Thiên Hách nằm trên đất, lập tức không nói hai lời giúp một tay nâng hắn lên, nhanh chóng mang vào trong thành.

Dọc đường, Tư Đồ Phỉ Nhi nhắm mắt theo sát phía sau, nước mắt không ngừng chảy, nàng hết lòng van xin ông trời đừng tàn nhẫn như vậy, đừng để việc gì không hay xảy ra với hắn.

Nhưng nếu. . . Nhưng nếu. . .Hắn thật sự rời xa nàng. . . Nàng không biết mình có thể sống tiếp được nữa được không. . .

15. Chương 15

Năm ngày sau.

Ánh bình minh rực rỡ, chiếu vào phòng khách điểm.

Tư Đồ Phỉ Nhi cẩn thận từng li từng tí bưng một chén thuốc vừa mới sắc, đẩy cửa đi vào trong phòng. Thấy người trên giường còn đang ngủ, nàng đặt thuốc lên bàn rồi đi đến bên giường.

Mắt thấy khí sắc khi ngủ say của Lạc Thiên Hách cũng không tệ lắm, đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện vẻ nhẹ nhõm.

Năm ngày trước, nàng quả thật bị hắn làm cho sợ hãi!

Ngày đó thật may là có mấy tiểu phu giúp đỡ đưa hắn đang mất máu hôn mê vào thành, tìm đại phu cứu chữa.

Đại phu chữa thương cho hắn nhanh chóng. Bôi thuốc xong, đại phu nói, trên người hắn có nhiều vết thương sâu, là do móng vuốt của con báo, dù không tổn thương đến những bộ phận quan trọng, nhưng với vết thương nặng như vậy mà đi từ trên núi xuống chân núi, cũng phải có ý chí rất lớn mới có thể làm được.

Nghe đại phu nói vậy, nàng đau lòng không thôi. Vì nàng hiểu vì hắn muốn bảo vệ nàng mới cần răng chịu đựng đau đớn như vậy.

May mắn, tuy hắn mất nhiều máu, nhưng vì thân thể cường tráng, hơn nữa còn kịp thời cấp cứu nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Để hắn có thể dưỡng thương thật tốt, họ tiếp tục tìm nơi ngủ trọ trong khách điểm, qua năm ngày hết lòng chăm sóc, tình trạng của hắn đã tốt hơn nhiều rồi.

Trong lúc ngủ Lạc Thiên Hách như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy người bên giường.

“Chàng tỉnh rồi? Nên uống thuốc thôi.”

Tư Đồ Phỉ Nhi mau chóng bưng thuốc tới, cẩn thận thử xem còn nóng hay không.

“Phỉ Nhi, ta làm nàng vất vả rồi.” Lạc Thiên Hách đau lòng nhìn đáng vẻ gầy gò của nàng.

“Không, muội không vất vả đâu!” Tư Đồ Phỉ Nhi lắc đầu phủ nhận.

“Sao lại không vất vả?” Hắn thương tiếc than nhẹ: “Nhìn nàng xmuội, gầy đi nhiều rồi. Thật xin lỗi, mấy ngày nay làm nàng lo lắng.”

Nghe lời của hắn, Tư Đồ Phỉ Nhi nhớ lại mấy ngày trước mà lo lắng sợ hãi, đôi mắt đẹp không khỏi đỏ lên, nhưng nước mắt lại biến mất nhanh chóng, không muốn để hắn tự trách thêm nữa.

“Thật may là bây giờ không sao rồi, nhưng sau này không cho chàng cậy mạnh như thế nữa.”

Lạc Thiên Hách nhìn nàng thâm tình, lắc đầu.

“Vây cũng không được, dù thế nào, ta nhất định phải bảo vệ nàng an toàn.” Giọng hắn kiên định, vì trong lòng hắn, nàng quý giá hơn tất cả.

Tư Đồ Phỉ Nhi tràn đầy cảm động, nước mắt cũng không kìm được rơi vào chén thuốc.

“Chén thuốc vừa sắc không lâu, uống nhanh đi!”

Lạc Thiên Hách gật đầu, nhận lấy, một hơi uống hết chén thuốc to không còn giọt nào.

Nhìn khí sắc hắn lúc này cũng không tệ lắm, Tư Đồ Phỉ Nhi không khỏi nghĩ đến tình cảnh hắn hôn mê năm ngày trước, lòng siết lại.

“Dù có thế nào, sau này không cho chàng coi thường tính mạng của mình. Chàng nghĩ rằng chàng chết rồi, muội còn thể sống tốt sao?” Nàng cố gắng nói.

Nghĩ lại lúc ấy hắn ở trước mặt nàng hôn mê ngã xuống đất, bất lực và sợ hãi như rơi vào vực sâu, Tư Đồ Phỉ Nhi đến giờ vẫn còn run.

Mấy ngày hôm nay, nàng không chỉ một lần nằm mơ thấy lúc ấy hắn đối phó với con báo, mỗi lần nàng đều tỉnh lại từ ác mộng, mà sau khi tỉnh lại lệ rơi đầy mặt, tâm trạng hoảng sợ không có cách nào bình phục lại.

“Muội thật sự Không thể chịu được chàng bỏ muội đi. Muội không muốn cô đơn một mình.”

Lạc Thiên Hách đau lòng nhìn nàng, có thể cảm nhận được tận sâu trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi lo lắng.

Hắn duỗi tay về phía nàng, Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức nắm lấy, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, tình cảm trong mắt lẫn nhau nồng đậm tới mức không tan được.

“Ta đồng ý với nàng, Phỉ Nhi, dù chỉ nhiều hơn một ngày, ta nhất định sẽ sống với nàng lâu hơn, sẽ không để nàng chịu đựng đau khổ mất ta.”

Nghe hắn hứa hẹn chân thành, nước mắt của Tư Đồ Phỉ Nhi càng rơi nhiều hơn.

Hắn rất hiểu nàng, biết nàng đau khổ sợ hãi mất đi tình cảm chân thành này.

Nhưng. Nhưng nếu nàng bỏ hắn đi trước, vậy thì hắn cũng phải chịu đựng nỗi đau mất đi nàng, sao nàng lại nhẫn tâm thế được?

Chỉ nghĩ đến cảnh sinh ly tử biệt, nước mắt nàng càng không ngừng được, thật sự rất sợ ngày đó đến, nhưng sinh lão bệnh tử không có ai có thể trốn được, rồi có một ngày, họ vẫn phải gặp chuyện đau khổ như vậy.

“Bây giờ cuối cùng muội đã rõ tại sao lại có người yêu nguyện có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, như vậy ai cũng không phải chịu đựng đau khổ vì mất đi người kia.”

Lạc Thiên Hách nắm tay nàng thật chặt, nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu có thể đi Hoàng Tuyền cùng nhau, thật cũng không tiếc.”

Tư Đồ Phỉ Nhi cảm động, nhưng nhanh chóng ngắt lời: “Được rồi, đừng nói, đừng nói nữa! Việc gì phải tìm xui xẻo? Bây giờ chàng phải dưỡng thương thật tốt!”

“Được, ta không nói, nàng cũng đừng khóc.”

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, cố gắng ngừng rơi nước mắt, nàng biết hắn không muốn nàng khóc, mà nàng không muốn hắn đang dưỡng thương còn phải lo cho nàng.

“Phỉ Nhi, lên đây với ta một lúc nhé?” Lạc Thiên Hách mở miệng, mong muốn được ôm nàng.

“A? Nhưng vết thương của chàng.”

“Yên tâm, vết thương của ta tốt hơn nhiều rồi, không có gì đáng ngại, hơn nữa ta cũng chỉ muốn ôm nàng, còn những chuyện khác. Phải đợi ta có ít sức nữa.”

Ý trong lời hân, chọc Tư Đồ Phỉ Nhi đỏ mặt.

Nàng nhẹ nhàng lên giường, cẩn thận từng li từng tí tránh chạm vào vết thương của hân.

Lạc Thiên Hách ôm nàng vào ngực, cảm nhận được nàng đang thật sự ở bên cạnh mình mà thỏa mãn và yên lòng, khiến ngực hân dâng lên sự xúc động.

Tư Đồ Phỉ Nhi cũng xúc động như thế, nhớ tới nguy hiểm mà họ đã phải trải qua, nàng liền cảm tạ trời cao đối xử với họ không tệ.

Nàng không nhịn được ngẩng đầu lên, mà môi hân cũng rất ăn ý đặt lên ngay sau đó, hai người đắm chìm một lúc lâu mới tách ra.

“Ngủ một lát đi? Muội ngủ với chàng.” Tư Đồ Phỉ Nhi dịu dàng nói.

“Ừ.”

Hai mắt của họ nhắm lại, ôm lấy nhau, làm họ thấy thật yên lòng, chỉ chốc lát sau đã thiếp đi.

Vì dưỡng thương, Lạc Thiên Hách nghỉ lại khách điểm hai ngày, chắc chắn vết thương không còn gì đáng lo nữa, họ liền lên đường đi thăm bá phụ của Tư Đồ Phỉ Nhi.

Tư Đồ Khải Nam không hề bất ngờ khi nàng đến, vì trước đó không lâu bọn Vương Thủ đã đến cửa đi tìm người. Hân bắt mấy người lại hỏi cho rõ, biết Tư Đồ Chí Dương muốn bắt nàng về để bức hôn, giận đến mức ra sức đánh bọn thủ hạ, lệnh cho bọn chúng rút về ngay lập tức!

Tư Đồ Khải Nam luôn nuông chiều Phỉ Nhi, vừa nhìn thấy cháu gái bảo bối thì cười vui vẻ không ngậm miệng được, mà lại vô cùng hài lòng về Lạc Thiên Hách, hơn nữa khi ông nghe nói Lạc Thiên Hách cứu Phỉ Nhi khỏi miệng báo, không tiếc tính mạng bảo vệ nàng thì càng muốn giơ ngón tay cái lên, tán thưởng không thôi.

Họ ở lại hai ngày dưới sự nhiệt tình hiếu khách của bá phụ và vợ con rồi trở về.

Càng lúc càng đến gần Lạc gia, lòng Tư Đồ Phỉ Nhi càng ngày càng nặng hơn. Dù sao, trước kia nàng chưa bao giờ gặp cha mẹ hân, lúc này thật sự thấp thỏm với tâm trạng con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.

Mặc dù nàng tự an ủi mình rằng cha mẹ hân còn mời ‘Bà mai’ tới cửa cầu hôn, nên nhất định sẽ có ấn tượng tốt về nàng. Vậy mà, nói chuyện đính hôn xong, đại ca lại ép nàng gả cho nam nhân khác, khiến nàng phải dắt nha hoàn trốn khỏi nhà.

Mặc dù là Lạc Thiên Hách “đào hôn” trước, mới có những chuyện tiếp theo xảy ra, nhưng dù nói thế nào, Lạc Thiên Hách vẫn là con trai của họ, mà nàng ngày trước vẫn chỉ là một “Người ngoài”, sợ rằng khó tránh sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của họ với nàng!

Nàng không kìm được lo lắng, cha mẹ hân có thể thấy hối hận với việc mời ‘Bà mai’ tới cửa cầu hôn lúc trước không? Có chào đón nàng khi gả vào Lạc gia không?

Lạc Thiên Hách nhận ra nàng lo lắng, dịu dàng nắm lấy tay nàng.

“Phỉ Nhi, đừng lo, không có việc gì đâu.”

“Nhưng muội không chỉ trốn khỏi nhà, đại ca muội còn muốn gả muội cho người khác. Cha mẹ chàng. Sẽ bỏ qua sao?” Nàng khó nén thấp thỏm hỏi.

“Đừng sợ, Phỉ Nhi, cha mẹ ta là người phân rõ phải trái, nàng không sai chỗ nào, họ sẽ không trách tội nàng đâu.”

“Có thật không?” Nghe hân nói như vậy, sự lo lắng trong lòng Tư Đồ Phỉ Nhi nhất thời vơi đi rất nhiều.

“Đương nhiên là thật, huống hồ còn có ta ở đây! Tin ta, ta sẽ không để nàng chịu uất ức.” Lạc Thiên Hách hứa hẹn chân thành.

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, mỉm cười ngọt ngào với hân, mà xe ngựa lúc này cũng đang chạy vào Lạc gia.

Bọn nô bộc vừa thấy thiếu gia trở lại, lập tức đi báo tin cho lão gia và phu nhân, mà ông bà Lạc vừa nghe được tin, cũng vội chạy tới.

Khi Lạc Thiên Hách vừa xuống xe ngựa, còn chưa kịp dìu Tư Đồ Phỉ Nhi xuống thì đã nhìn thấy cha mẹ.

Nhìn thấy con trai, Lam Thái Vân liền mở miệng hét lên: “Thiên Hách, cuối cùng con cũng về rồi! Con không biết con đi khỏi nhà đã âm ỉ sống gió tới mức nào đâu!”

Lạc Thiên Hách mỉm cười, nói: “Nếu mẹ định nói chuyện cha mẹ lừa con, lén nhờ ‘Bà mai’ đi cầu hôn thì con đã biết rồi.”

“Hả? Con biết rồi?” Ông bà Lạc vô cùng ngạc nhiên.

“Không sai.” Lạc Thiên Hách gật đầu nói tiếp: “Con rất tò mò, sao cha mẹ lại muốn đến Tư Đồ gia cầu hôn vậy?” Vấn đề này, hẳn cũng muốn hỏi giúp Tư Đồ Phỉ Nhi còn đang ở trong xe, lúc này sợ rằng nàng ngồi trong xe không được, ra ngoài cũng không xong!

Hắn nghĩ thầm, không bằng hắn hỏi chuyện cho rõ trước, rồi giới thiệu nàng với cha mẹ, kể từ đó, tâm trạng thấp thỏm trong lòng nàng cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều!

“Haizz, nhắc đến chuyện này ta lại thấy bức mình!” Lam Thái Vân lăm lét nhìn trái nhìn phải, thấy không ai để ý, liền không nhịn được bức mình cầu nhậu: “Tất cả đều trách Đồ đại nương đó!”

“Cái gì? Trách Đồ đại nương?”

Câu trả lời ngoài dự đoán, không chỉ có khiến Lạc Thiên Hách kinh ngạc ngơ ngẩn, sắc mặt Tư Đồ Phỉ Nhi trong xe càng thêm tái nhợt, trong lòng trào dâng dự cảm xấu.

“Haiz, nếu không phải Đồ đại nương là ‘Bà mai’ nổi tiếng nhất trong thành, ta và cha con sẽ không tới chỗ bà ấy hỏi hôn sự, không thể tưởng tượng được bà ấy lại gây chuyện!”

Lạc Bách Thâm nói tiếp: “Rõ ràng ta với mẹ con chọn nàng dâu là tiểu thư Diệp gia Diệp Thu Sương, nhưng bà ấy lại chạy đến Tư Đồ gia cầu hôn!”

“Cái gì?” Lạc Thiên Hách nghe vậy vô cùng kinh ngạc, mày rậm của hắn nhíu lại, lo lắng Tư Đồ Phỉ Nhi ở trong xe ngựa sẽ thấy đau lòng.

Nghe lời này, Tư Đồ Phỉ Nhi ngoài khiếp sợ ra, còn có cảm giác sét đánh giữa trời quang, gáy như bị người ta đánh ột gậy.

Thì ra nàng không phải là con dâu cha mẹ hắn chọn lựa, chỉ là do ‘Bà mai’ nhằm đối tượng, như vậy hôn sự giữa nàng và Lạc Thiên Hách còn giữ được sao?

Với kẻ “Trình Giảo Kim” phá hoại như nàng, cha mẹ hắn chỉ chán ghét, bài xích, sẽ nhận nàng làm con dâu họ sao?

Những vấn đề này hiện lên, níu chặt tim Tư Đồ Phỉ Nhi, không chỉ khiến nàng hoảng loạn, càng làm lòng nàng thêm lạnh.

“Haizz, đều do Đồ đại nương mơ màng.” Lạc Bách Thâm nói: “Rõ ràng khi đó chúng ta nói liên tục với bà ấy là đến Diệp gia cầu hôn, bà ấy còn cố tình nghĩ lệch đi!”

Lam Thái Vân lắc đầu, nói: “Tư Đồ gia đấy, kể từ sau khi Tư Đồ lão gia qua đời, gia nghiệp do đại thiếu gia nhà họ tiếp quản, mà Tư Đồ công tử dù là nhân phẩm hay tính tình hình như cũng không tốt lắm, sao chúng ta có thể kết thân gia với hắn ——”

“Cha, mẹ!” Lạc Thiên Hách cắt lời họ, chỉ sợ Tư Đồ Phỉ Nhi nghe nhiều hơn nữa sẽ khiến nàng đau lòng hơn. “Thật ra, dọc đường con đi Đông Bắc hái thuốc, gặp Phỉ Nhi.”

“Phỉ Nhi? Phỉ Nhi nào?” Ông bà Lạc nhất thời vẫn chưa rõ chuyện.

Lạc Thiên Hách quay người lại, vươn tay với Tư Đồ Phỉ Nhi trong xe ngựa.

16. Chương 16

Tư Đồ Phỉ Nhi cắn môi, đáy mắt tràn đầy bất lực và lo lắng, chậm chạp không có dũng khí ra khỏi xe ngựa gặp cha mẹ hắn.

Nàng lộ ra vẻ sợ hãi và lo lắng, khiến Lạc Thiên Hách rất đau lòng, hắn nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Đừng ngại, Phỉ Nhi, có ta ở đây.”

Có ta ở đây.

Kỳ lạ, ba chữ này như ánh dương mùa xuân, tan đi tuyết lạnh trong lòng nàng, khiến ngực Tư Đồ Phỉ Nhi bùng lên sự ấm áp.

Đôi mắt đen kiên định nhưng lại dịu dàng kia, như hứa hẹn không lời với nàng—— dù đối mặt với bất kỳ khó khăn gì, hắn cũng ở cạnh nàng, không rời khỏi nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi nâng mặt lên dừng cảm nhìn hắn mỉm cười, đưa tay mình giao cho hắn, mà khi bàn tay của hắn nắm chặt lấy tay nàng thì chút e ngại và lo lắng còn sót lại trong lòng đã tan thành mây khói.

Mắt hai người quăn quít, đáy mắt và trong lòng đều có được sự an ý, đó chính là —— hạnh phúc nằm trong tay họ, nếu họ thật lòng yêu nhau, như vậy sẽ không có gì có thể chia lìa được.

Lạc Thiên Hách nắm chặt tay Tư Đồ Phỉ Nhi, dắt nàng xuống xe ngựa, nói với song thân còn đang nghi hoặc: “Cha, mẹ, vị này chính là Tư Đồ Phỉ Nhi, cũng chính là tiểu thư của Tư Đồ gia.”

“Cái gì?”

Ông bà Lạc vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Bọn họ không thể ngờ đối tượng con dâu bị ‘Bà mai’ nhầm lẫn, lại theo con trai về. Chuyện gì xảy ra vậy?

“Chào bá phụ, bá mẫu.” Tư Đồ Phỉ Nhi dù có lo lắng, nhưng vẫn chào hỏi cung kính lễ độ.

“Sao các con lại ở với nhau?” Lạc Bách Thâm kinh ngạc hỏi.

Lạc Thiên Hách và Tư Đồ Phỉ Nhi đứng sững vai, vẻ mặt thành thật: “Cha, mẹ, con sẽ không lấy Diệp tiểu thư, con muốn cưới Phỉ Nhi.”

Ông bà Lạc ngạc nhiên nhìn nhau, đáy mắt hơi do dự.

Lam Thái Vân đưa tay kéo con trai lại, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ta nói này Thiên Hách, con không cần vì ‘Bà mai’ nhầm lẫn rồi miễn cưỡng cưới cô gái con không muốn!”

“Mẹ yên tâm, con không miễn cưỡng chút nào, con và Phỉ Nhi thật lòng yêu nhau.”

Ông bà Lạc nghe vậy càng thấy kinh ngạc, nhìn thái độ kiên định kia, đây là đứa con trai trước khi rời khỏi nhà không thêm để ý đến chuyện lấy vợ sinh con đây sao?

Lạc Thiên Hách đến bên người Tư Đồ Phỉ Nhi, nắm tay nàng, không để nàng cảm thấy cô đơn.

“Có lẽ là ông trời nhất định muốn ‘Bà mai’ chọn nhầm đối tượng rồi, duyên phận khiến con và Phỉ Nhi gặp nhau. Cha, mẹ, con thật lòng muốn lấy Phỉ Nhi làm vợ, ngoài nàng ra, con sẽ không chấp nhận nữ nhân khác.” Giọng hắn nghiêm túc tỏ rõ lập trường, không muốn cha mẹ còn kỳ vọng hắn lấy tiểu thư Diệp gia gì đấy.

Nghe hắn tuyên bố nghiêm túc, Tư Đồ Phỉ Nhi cảm động đến nỗi rơm nước mắt.

“Về phần Tư Đồ gia.” Lạc Thiên Hách nhìn người bên cạnh, nắm tay nàng chặt hơn. “Phỉ Nhi là Phỉ Nhi, hành động của đại ca nàng không liên quan đến nàng. Thật ra, trong mắt con, đại ca nàng không xứng làm người nhà của nàng!”

Câu nói nặng lời này khiến ông bà Lạc ngạc nhiên, mà Lạc Thiên Hách mau chóng nói tắt cả mọi việc Tư Đồ Chí Dương làm với Tư Đồ Phỉ Nhi, kể cả việc hấn thù hận nàng nhiều năm, có ý đồ ép nàng gả ột địa chủ nhiều tuổi, thậm chí còn cả chuyện hấn cố gắng hại nàng.

Ông bà Lạc sau khi nghe xong, vừa kinh ngạc lại khinh thường với việc làm của Tư Đồ Chí Dương, còn thương tiếc Tư Đồ Phỉ Nhi vô tội bị hại.

Bọn họ nghiêm túc quan sát Tư Đồ Phỉ Nhi, thấy nàng xinh đẹp, ngoan hiền, mà người trẻ tuổi đứng cùng nhau, thoát nhìn thật xứng đôi.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau. Vợ chồng mấy chục năm, họ chỉ cần một ánh mắt là có thể biết được suy nghĩ lẫn nhau, cũng lập tức có được nhận thức chung.

Lạc Bách Thâm mở miệng nói với con trai: “Các con nếu đã thật lòng yêu nhau, ta và mẹ con dĩ nhiên sẽ không phản đối.”

“Đúng vậy!” Lam Thái Vân cũng lập tức gật đầu nói: “Tâm ý của các con kiên định như vậy, mẹ nhìn cũng mừng, nếu yêu nhau vậy thì mau thành hôn đi!”

Khiến họ hiểu rõ, từ đáy lòng Tư Đồ Phỉ Nhi xông lên một nỗi kích động rồi mừng như điên, mà niềm vui này cũng lây sang vợ chồng Lạc thị, khiến họ tươi cười rạng rỡ.

“Hai đứa các con thành thân rồi, phải sinh nhiều đứa con trắng trẻo mũm mĩm, biết không?” Lam Thái Vân cười ha ha nói.

Chỉ cần nhiều cháu trai, cháu gái, còn sợ không có cách nào có thể dạy dỗ mấy đứa cháu thành nhân tài? Huống chi chỉ mới tưởng tượng đến cảnh có mấy đứa cháu vây quanh thôi, đã khiến họ vui lắm rồi.

Mặt Tư Đồ Phỉ Nhi đỏ lên, xấu hổ nhìn Lạc Thiên Hách.

Khi ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt đều là tình ý nồng đậm không thể tan biến, mà đưa mắt thấy họ say sưa nhìn nhau, càng làm ông bà Lạc hài lòng cười toét miệng, tin rằng rồi một ngày không xa mình sẽ thành ông nội, bà nội.

Trở về Lạc gia, ông bà Lạc vui mừng hơn hở chuẩn bị hôn lễ, mà Lạc Thiên Hách sợ nàng bị nhiều chuyện rườm rà làm cho sợ hãi, chỉ cần rảnh rỗi là đưa nàng ra ngoài hóng mát.

Ngày hôm đó, bọn họ cùng ngồi trong xe ngựa, Chu Nghĩa đánh xe, định đến hồ gần đó ngắm cảnh, vậy mà vừa mới ra cửa không lâu, xe ngựa chợt dừng lại.

“Sao vậy?” Lạc Thiên Hách cất giọng hỏi.

“Thưa thiếu gia, đằng trước có người cản xe ngựa.” Chu Nghĩa đáp.

Lạc Thiên Hách sững sốt, hỏi: “Là ai?”

“Là đại thiếu gia của Tư Đồ gia.”

Nghe câu trả lời bất ngờ, Tư Đồ Phỉ Nhi giật mình.

Chỉ cần vừa nghĩ tới đại ca hận nàng sâu đậm, nghĩ tới nàng trốn nhà theo đường này, đại ca phái người đuổi bắt thậm chí không thương tiếc gì sát hại nàng, nàng liền không nhận được nhượng mày lên, không hề muốn gặp đại ca chút nào.

Dù không biết đại ca có ý đồ gì, nhưng nàng khẳng định chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.

Đang lúc lòng nàng tràn đầy kháng cự, Lạc Thiên Hách ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ về nàng, nói: “Đừng lo, Phỉ Nhi, dù có xảy ra chuyện gì, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Tư Đồ Phỉ Nhi gật đầu, sự âm u trong lòng chợt tan biến. Lúc này có hấn ở bên, nàng thật sự không còn bị hại nữa.

Hai người cùng nhau xuống xe ngựa, đối mặt với Tư Đồ Chí Dương.

“Tư Đồ công tử có chuyện gì không?” Lạc Thiên Hách hồ hững mở miệng hỏi.

“Ta tới tìm người! Phỉ Nhi, người phải về với ta!” Tư Đồ Chí Dương mở miệng quát lớn.

Tối hôm qua, hắn nghe thấy hạ nhân trong nhà nói trên đường nhìn thấy nàng và Lạc Thiên Hách, mới biết thì ra nha đầu này đã về, rồi trốn ở Lạc gia!

Tư Đồ Phỉ Nhi vừa nghe, không khỏi tức giận.

“Trở về với người? Thì ra người còn chưa buông tha muốn ép ta gả cho tên địa chủ kia? Vẫn muốn nhốt ta trong nhà, tìm được chỗ tốt người liền xuống tay sát hại ta?”

Nghe thấy chất vấn của nàng, nét mặt Tư Đồ Chí Dương trong nháy mắt cứng lại.

Vốn là, hắn luôn căm hận nha đầu chương mắt này, một lòng muốn gả nàng ra ngoài, vì vậy ‘Bà mai’ vừa tới cửa cầu hôn thì hắn liền lập tức đồng ý.

Không ngờ, không chỉ có Lạc Thiên Hách đã đính hôn rồi liền đào hôn, chạy trốn không thấy tung tích đâu, ngay cả nàng cũng không chịu theo sắp xếp tái giá với Trương Đại Phong, trốn khỏi nhà.

Hắn ngày từ đầu đã căm thù nha đầu đáng hận này đến tận xương tủy, hành động lúc này của nàng hoàn toàn chọc giận hắn, mà thù mới cộng thêm hận cũ, chỉ có diệt trừ nàng mới có thể làm hắn sướng khoái!

Vì vậy, hắn phái bọn Vương Thủ đuổi theo nàng, cũng nói cho chúng biết chỉ cần có cơ hội, thì giết nàng ngay, nhưng nếu không có cơ hội xuống tay, tìm cơ hội gặp Xuân Bình đưa thuốc độc, để Xuân Bình hạ độc giết nàng.

Vốn tưởng rằng có Xuân Bình làm nội gián, loại bỏ nàng chẳng phải là việc khó, nhưng không thể ngờ rằng Xuân Bình chẳng những thất thủ, còn bị bắt về, hắn càng không ngờ, nha đầu đáng hận này lại đi cùng Lạc Thiên Hách.

Nhìn hai người họ gần gũi, chẳng lẽ muốn thành thân?

Không được! Kế hoạch đã thay đổi rồi, dù là lúc đầu hắn đồng ý hứa hôn với Lạc gia, nhưng lúc này hắn không cho phép chuyện phát triển như vậy.

Trương Đại Phong vẫn luôn dòm trộm sắc đẹp của Phỉ Nhi, khi chuyện nàng có tướng công đào hôn đang âm ỉ xôn xao, ông ta vẫn sai người ngỏ ý muốn cưới nàng.

Không ngờ, hắn vừa mới đồng ý với Trương Đại Phong, Phỉ Nhi đã bỏ trốn, chuyện này khiến Trương Đại Phong tức giận không thôi, hắn tổn hết tâm sức mới xoa dịu được. Lúc này Trương Đại Phong nghe nói nàng trở lại, lại giục muốn cưới nàng, còn uy hiếp nếu việc này xảy ra chuyện gì thì hắn phải hứng chịu hết thảy!

Mặc dù trong lòng hắn hơi kiêng dè Lạc gia giỏi về độc dược, nhưng còn hơn là chọc vào Trương Đại Phong! Dù sao Tư Đồ gia buồn bán không khó khăn lắm, thế nhưng Trương Đại Phong không chỉ là kẻ có tiền, lại là khách hàng có quan hệ tốt với hắn, hắn không thể gây sự!

Hắn nhất định phải mang nha đầu đáng chết này về, ép lên kiệu hoa.

Tư Đồ Chí Dương nặn ra nụ cười gượng, nói: “Muội nói vậy gì đấy? Đại ca sao lại muốn tính mạng của muội? Chắc muội hiểu lầm rồi! Đi, chúng ta về nhà trước rồi nói cho rõ ràng.”

Hắn muốn đưa tay ép Tư Đồ Phỉ Nhi, Lạc Thiên Hách lập tức đưa nữ nhân mình yêu thương ra sau, hơn nữa không khách khí chút nào hất tay Tư Đồ Chí Dương ra.

“Dù người có phủ nhận, sự thật cũng không mất đi được!”

Hắn căm tức nhìn Tư Đồ Chí Dương, không hề muốn tha thứ cho con người từng định sát hại Phỉ Nhi.

“Phỉ Nhi sẽ không đi cùng người, nàng sắp thành thân với ta, sau này cũng sẽ ở tại Lạc gia, sau đó không còn chút quan hệ gì với người nữa.”

“Không sai!” Tư Đồ Phỉ Nhi lập tức mở miệng nói theo: “Người nhanh chóng bỏ cái ý nghĩ đấy đi! Ta không thể về với người!”

Tư Đồ Chí Dương cắn răng, đẩy mắt lóe lên vẻ hung ác.

“Phỉ Nhi, muội chưa hiểu chuyện đời, khó tránh khỏi bị lời ngon tiếng ngọt của nam nhân dụ dỗ, đại ca sẽ bảo vệ muội, mau về cùng ta!”

“Ta không về!”

Vẻ mặt của Tư Đồ Chí Dương càng âm trầm hơn, mở miệng cảnh cáo: “Nếu muội không chịu ngoan ngoãn đi theo ta, thì đừng trách ta tìm người của quan phủ, đến lúc đó. . . .” Hắn nhìn Lạc Thiên Hách, cười lạnh nói: “Người đào hôn trước, hôn sự này đã không còn rồi! Đến lúc đó, một mình người phạm vào tội dụ dỗ con gái nhà lành, người sẽ không hứng được đâu!”

“Cái gì?”

Tư Đồ Phỉ Nhi khiếp sợ hít vào một hơi, quả thật không thể tin được hần ti tiện như thế. “Người đứng là quá vô sỉ!” Nàng tức giận phần nộ nắm chặt tay, mắng: “Dọc đường người ra lệnh cho bọn Vương Thủ giết ta, thậm chí còn sai Xuân Bình hạ độc hại ta, nếu muốn báo lên quan phủ, người cho rằng mình có thể được lợi sao? Đến lúc đó chắc chắn quan gia sẽ trị tội người!”

Tư Đồ Chí Dương khẽ hừ một tiếng, mặt không tỏ ra sợ hãi.

“Người nói những lời này, phải có chứng cứ đấy! Người có chứng cứ sao? Không có chứng cứ, người nghĩ quan gia sẽ tin người sao?”

Hắn đoán đúng, họ không có chứng cứ, vì vậy sẽ không sợ chuyện xé ra to. Nhưng, hắn vừa dương dương tự đắc nói xong, chợt có giọng nói vang lên ——

“Ta có thể làm chứng!”

Bọn họ quay đầu lại, chỉ thấy một cô nương quần áo rách bươm, xmuội ra giống như xin ăn dọc đường. Mà nhìn kỹ hơn, họ đều kinh ngạc giật mình.

“Xuân. . . . Xuân Bình?” Tư Đồ Phỉ Nhi vô cùng ngạc nhiên, không thể tin vào mắt mình.

Tuy nàng lơ mơ đoán đại ca sẽ không đối xử tử tế với Xuân Bình vì làm hỏng chuyện, nhưng nàng cứ nghĩ rằng chỉ quả mãng một trận rồi thôi, không ngờ Xuân Bình lại lưu lạc như vậy!

“Con tiện tì này! Nói hươu nói vượn cái gì?” Tư Đồ Chí Dương cắn răng giận dữ mắng mỗ.

Đáng ghét! Hắn nghĩ thầm, nếu không giết được xú nha đầu Tư Đồ Phỉ Nhi này, thì diệt khẩu Xuân Bình cũng không cần thiết, không ngờ lúc này con tiện tỳ này lại nhảy ra cản hắn. Sớm biết thế, ngay từ đầu nên giết cô ta phòng ngừa hậu họa mới phải!

Xuân Bình lấy dũng khí, nói lại lần nữa: “Ta không nói hươu nói vượn, những lời tiểu thư vừa nói, ta đều có thể làm chứng.”

Hơn nửa tháng trước, nàng ngồi trên xe ngựa Lạc Thiên Hách chuẩn bị trở về Tư Đồ gia, Tư Đồ Chí Dương biết được nàng không làm xong chuyện, giận đến mức đuổi hai mẹ con nàng ra ngoài, không thèm để ý.

Nàng từng đau khổ quỳ xuống đất cầu xin, nhưng hắn vẫn nhẫn tâm. Vì phải nuôi sống mình và mẫu thân, nàng cũng chỉ có thể lưu lạc đầu đường xin ăn.

Vừa rồi, nàng đang định đến khách điểm gần đây xin cái ăn, thì thấy đại thiếu gia cưỡi xe ngựa của Chu Nghĩa lại.

17. Chương 17

Nàng biết đại thiếu gia nhất định muốn tìm Lạc công tử và tiểu thư, vì vậy không nhịn được núp ở một bên, nghe lén họ nói chuyện.

Nhìn tiểu thư, trong lòng nàng tràn đầy day dứt và hối tiếc vô hạn, nghĩ tới trước kia tiểu thư đối xử tốt với mình, mà mình lại ích kỷ phản bội tiểu thư, hôm nay nàng như vậy là báo ứng dành cho nàng. Nhưng nàng thật sự không đành lòng nhìn tiểu thư hiền lành tiếp tục bị đại thiếu gia hãm hại.

Dù làm như vậy, nàng rất có thể sẽ phải chịu sự trả thù, làm nàng còn thê thảm hơn bây giờ, nhưng nàng không nghĩ được nhiều như vậy. Nàng nhất định phải bảo vệ tiểu thư, không để tiểu thư chịu nhiều tổn thương hơn nữa!

“Xuân Bình có thể làm chứng, Đại Thiếu Gia không chỉ hạ lệnh cho bọn Vương Thủ, chỉ cần có cơ hội thì giết hại tiểu thư, còn sai họ đưa thuốc độc cho Xuân Bình, muốn Xuân Bình hạ độc tiểu thư!” Xuân Bình lớn tiếng la ầm lên.

“Người. Người ở đây làm nhảm gì đấy?” Tư Đồ Chí Dương quát mắng.

Hắn không tìm lại được sự tức giận, vươn tay muốn cho Xuân Bình một cái tát, Tư Đồ Phỉ Nhi thấy thế, vội vàng muốn đưa tay kéo Xuân Bình lại, nhưng Lạc Thiên Hách đã ra tay nhanh hơn.

Hắn một tay kéo lấy Xuân Bình đến bên Tư Đồ Phỉ Nhi, đồng thời ra tay bắt được tay của Tư Đồ Chí Dương.

“Người làm gì? Buông ta ra!” Tư Đồ Chí Dương hất mạnh tay Lạc Thiên Hách ra.

Lạc Thiên Hách lạnh lùng hỏi: “Người còn muốn đến quan phủ sao? Nếu nói thật, chúng ta theo đến cùng.”

“À.”

Sắc mặt Tư Đồ Chí Dương cứng đờ, vẻ kiêu căng thoáng chốc mất hơn phân nửa.

Có con tiện tì phản bội Xuân Bình đây làm chứng, hắn sao còn dám kiện lên lên quan phủ? Như vậy chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

“Dù thế nào đi nữa ta đã hứa gả Phỉ Nhi cho Trương Đại Phong, đối phương đang chờ cưới vợ đấy!” Hắn nói, dù có thế nào cũng không buông tha muốn mang Tư Đồ Phỉ Nhi về.

Sắc mặt Lạc Thiên Hách trầm xuống, nói bằng giọng không vui: “Nhưng nếu nhớ không lầm, ta và Phỉ Nhi có hôn ước trước, chuyện này có ‘Bà mai’ có thể làm chứng.”

“Cái này.” Tư Đồ Chí Dương tự biết mình đuối lý, không nhận được mà chửi rửa trong lòng.

Vốn tưởng rằng chuyện này giải quyết được, sao lại khó giải quyết vậy. Xmuội ra, không thể ép Phỉ Nhi gả cho Trương Đại Phong rồi.

“Là người đào hôn trước, ta mới đồng ý với Trương Đại Phong, cho nên tất cả hậu quả đều là người tạo ra!” Hắn chỉ vào Lạc Thiên Hách, mở miệng lên án: “Lúc trước ta đã nhận tiền sinh lễ của Trương Đại phong, ta cũng đã nhận khoản bạc này để buôn bán rồi, nếu hôn sự thất bại, khoản bạc này người nào bồi thường? Người bồi thường sao?”

“Có thể.” Lạc Thiên Hách hào phóng.

Mặc dù trước đây hắn không biết gì về hôn sự này, nhưng hắn thật sự đã “Đào hôn” rồi, nên cũng có trách nhiệm. Lại nói, nếu có thể dùng khoản bạc này đuổi người đi, không hẳn là chuyện xấu.

Tư Đồ Chí Dương thấy hắn đồng ý sáng khoái như vậy, ánh mắt lóe sáng, lớn tiếng nói: “Vậy thì tốt, một ngàn lượng bạc!”

“Cái gì? Rõ ràng là người lừa đảo!” Tư Đồ Phỉ Nhi hét ầm lên.

Lạc Thiên Hách không phải không biết Tư Đồ Chí Dương tham lam, nhưng nếu có thể đổi được sự yên ổn của nữ nhân mình yêu thì một ngàn lượng bạc này cũng đáng giá.

“Được, nhưng phải lập văn tự, về sau hai người không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, người không được mượn bất kỳ lý do gì tới quấy rầy nàng. Chút nữa, ta sẽ sai người đưa bạc đến Tư Đồ gia, bây giờ người có thể đi rồi.”

“Tốt nhất người nên giữ lời, đừng thiếu ta một hào nào, nếu không ta sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!” Tư Đồ Chí Dương trợn mắt nhìn họ, rồi mới phẩy tay áo bỏ đi.

Xuân Bình thấy chuyện đã giải quyết được rồi, đang cúi đầu muốn đi, Tư Đồ Phỉ Nhi lại lên tiếng gọi nàng.

“Đợi chút, Xuân Bình.”

Xuân Bình dừng bước, lại vẫn ngại ngùng cúi đầu, không dám nhìn tiểu thư, cũng thật sự không biết mình còn có thể nói gì nữa.

Tư Đồ Phỉ Nhi nhìn vẻ nghèo túng của nàng, thật sự không đành lòng.

Nàng nhìn Lạc Thiên Hách, đáy mắt toát ra vẻ khẩn cầu, mà chỉ cần một ánh mắt của nàng, Lạc Thiên Hách đã có thể hiểu tâm tư của nàng rồi.

Hắn ngẫm nghĩ chốc lát, mở miệng nói: “Xuân Bình, nếu người hối hận về những sai lầm trước kia, tận tâm hầu hạ Phỉ Nhi, không làm bất cứ việc gì tổn thương đến nàng nữa, ta có thể để người đến Lạc gia, hơn nữa sẽ không bạc đãi người.”

Nghe hắn nói, Xuân Bình vui mừng, không thể tin vào tai mình.

“Thật. Thật không?” Nàng lắp bắp hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Lạc Thiên Hách gật đầu khẳng định.

Hắn nhận ra được Xuân Bình rất hối hận, mà nhìn nàng lúc này, cũng thật đáng thương, quan trọng hơn là hắn chắc chắn rằng Phỉ Nhi không thể bỏ rơi Xuân Bình nghèo túng vất vả như thế được.

Quả nhiên, nghe hắn nói xong, Tư Đồ Phỉ Nhi còn vui hơn cả Xuân Bình, nàng tươi cười kéo tay Xuân Bình, không để ý người Xuân Bình bẩn thế nào.

“Còn mẹ muội nữa, Xuân Bình, mẹ muội đâu? Mau đưa mẹ muội đến đây đi!” Nàng nhiệt tình nói.

Xuân Bình cảm động đến lệ nóng quanh tròng, chưa bao giờ nghĩ mình có thể nhận được sự tha thứ của họ. Mà họ tha thứ, làm nàng thề rằng đời này nhất định phải tận tâm tận lực hầu hạ, báo đáp họ.

“Cám ơn Lạc công tử. À không, Xuân Bình nên nói là —— cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu phu nhân!”

“Đừng nói cảm tạ, chỉ cần sau này cố gắng hầu hạ Phỉ Nhi là được.” Lạc Thiên Hách dặn Chu Nghĩa: “Người đánh xe chở Xuân Bình về, đưa mẹ cô ấy về phủ đi!”

“Vâng.”

Sau khi xe ngựa lặn bánh, Lạc Thiên Hách ôm Tư Đồ Phỉ Nhi, quay lại gia trang.

Hắn tin nàng không còn hào hứng đi hồ nữa, lúc này trong lòng nàng chắc hẳn tràn đầy sự quan tâm dành cho Xuân Bình! Nàng là người dịu dàng lương thiện như vậy, khiến hắn càng muốn yêu thương cưng chiều nàng hơn.

“Thiên Hách, cảm ơn chàng, luôn che chở muội, chiều muội như thế.” Tư Đồ Phỉ Nhi cảm kích tự đáy lòng.

Dù là chuyện của đại ca, hay là chuyện của Xuân Bình, vì nàng hắn thật nhọc lòng.

“Đừng cảm tạ, tất cả đều việc ta nên làm, tướng công thương yêu nương tử, vốn là chuyện hiển nhiên!” Lạc Thiên Hách nhìn nàng cười.

Hôn kỳ của họ định vào đầu tháng sau, mau chóng trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận.

“Nhưng. Một ngàn lượng bạc. Bá phụ, bá mẫu có thể không vui?” Tư Đồ Phỉ Nhi hơi lo lắng, chỉ sợ làm trưởng bối mất hứng.

“Nàng yên tâm, không hề dùng đến bạc của họ, bản lĩnh của tướng công nàng không thấp đâu.”

Lạc Thiên Hách cười nói.

Lúc trước hắn hợp tác với mấy đại phu có chút quen biết, bán một ít đan dược do hắn đích thân luyện đến mấy tiệm buôn lớn ở phía bắc Giang Nam, đã kiếm được không ít bạc.

Dựa vào năng lực của chính hắn, chi ra một ngàn lượng cũng không có vấn đề gì.

“Hơn nữa, cha mẹ không phải là không biết hành động xấu xa của đại ca nàng, chắc chắn họ cũng sẽ nhất định đồng ý với cách làm của ta, nàng không cần lo nữa đâu, hửm?”

Tư Đồ Phỉ Nhi cảm động gật đầu. “Cám ơn chàng.”

“Lại cảm ơn?” Lạc Thiên Hách cười khở, thật sự là chịu thua với nàng hờ ra một chút là nói cảm ơn.

“Không có cách nào, muội cảm động, bất giác thốt lên thôi.”

“Ta thà để nàng dùng cách khác cảm ơn ta.”

“Cách gì?”

“Như thế này.”

Lạc Thiên Hách ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tư Đồ Phỉ Nhi hờn hờ nhận lấy nụ hôn của hắn, hơn nữa còn đáp lại nhiệt tình, nhấn nhủ toàn bộ tình ý và cảm tạ từ nội tâm qua nụ hôn sâu triền miên này.

Lúc này, nàng thật sự tin rằng mình là người hạnh phúc nhất trên cõi đời này, nếu không có huynh ấy bên cạnh, nàng thật sự không thể tin được mình sẽ gặp phải số mệnh gì?

Nếu không gặp huynh ấy, có lẽ chính nàng đã bị đại ca ép gả cho tên địa chủ mà mình không muốn gả kia. Hoặc là, đã bất hạnh bị đại ca sát hại bị thảm rồi!

Hiện tại nàng bình an, hạnh phúc như thế, tất cả đều là vì có hắn bảo vệ, cưng chiều, sao trong lòng nàng lại không tràn đầy cảm kích được?

Nàng thề trong lòng, cả đời sẽ làm nương tử tốt của huynh ấy, dùng cả đời để yêu báo đáp huynh ấy, đến chết cũng không đổi. . .

18. Chương 18

Ánh nắng tràn ngập bầu trời, Lạc gia từ trên xuống dưới cực kỳ náo nhiệt, trong ngoài tràn đầy tiếng cười, ăn mừng song hỉ lâm môn của họ.

Việc hỉ thứ nhất, là vài ngày trước đó Lạc Thiên Hách đã dùng “Sen lười rần” và nhiều loại hoa độc độc thảo điều chế ra loại thuốc có thể lấy độc trị độc, thể gian đã có thêm một loại độc được giải, là tin vui của dân chúng trong thiên hạ.

Việc hỉ thứ hai, dĩ nhiên chính là chuyện Lạc Thiên Hách và Tư Đồ Phỉ Nhi bái đường thành thân ngày hôm nay.

Bá phụ của Tư Đồ Phỉ Nhi đích thân tới từ Đông Bắc, cùng ông bà Lạc làm chủ hôn bên tân nương.

Bái đường xong, Tư Đồ Phỉ Nhi được hỉ nương và nha hoàn đưa vào hỉ phòng, mà Lạc Thiên Hách ở lại nâng chén với các vị tân khách.

Đại sảnh tràn ngập không khí vui mừng dào dạt, tiếng chúc tụng không dứt bên tai, mọi người liên tiếp nâng chén mời rượu Lạc Thiên Hách, rất muốn hắn uống say, cuối cùng cha mẹ hắn không nhịn được nhảy ra cản rượu, muốn mọi người đừng làm trở ngại đêm động phòng hoa chúc của con trai và nàng dâu, để họ mau chóng có cháu trai.

Lời nói đùa này, chọc cười tân khách, cũng làm mọi người quyết định “Bỏ qua cho” Lạc Thiên Hách.

Khi Lạc Thiên Hách ngà ngà say về phòng, bất đắc dĩ nói cho Tư Đồ Phỉ Nhi nghe chuyện này thì nàng cười đến đau cả bụng.

Nàng biết cha mẹ hẳn vẫn kỳ vọng có thể có cháu trai thừa kế gia nghiệp, thật ra thì sao nàng lại không muốn mau chóng mang thai chứ?

Chỉ là tưởng tượng có thể có con của nàng và Lạc Thiên Hách, ngực nàng đã trào dâng cảm động rồi, mong mỗi họ sớm ngày được làm cha, làm mẹ.

Nàng cười ngọt ngào rực rỡ, khiến Lạc Thiên Hách nóng rực, uống rượu hợp cần với nàng xong, hẳn cởi hỉ phục rườm rà trên người nàng xuống, ôm nàng lên giường.

“Phỉ Nhi, nàng có sợ con của chúng ta trở thành cao thủ dụng độc không?” Lạc Thiên Hách mỉm cười hỏi.

Tư Đồ Phỉ Nhi không hề do dự lắc đầu, đáp: “Không sợ chút nào, vì ngoài dụng độc ra, phụ thân là chàng chắc chắn sẽ dạy con cả y thuật nữa!”

“Đương nhiên rồi. Có bản lĩnh dùng độc, nhất định phải có cả năng lực giải độc, mới không sợ ý hại người. Không chỉ như vậy, nhất định còn phải để con hiểu, không nên có ý hại người.” Lạc Thiên Hách ngừng lại, chợt cười nói: “Nhưng nói không chừng con chúng ta tư chất bình thường, không dạy được!”

“A, đó cũng là số mệnh của con, tất cả sẽ tốt thôi.” Tư Đồ Phỉ Nhi cười nói.

Nàng không hề lo lo về chuyện đứa bé có tư chất bình thường. Theo nàng, sự chính trực và lương thiện còn quan trọng hơn mọi thứ.

“Tựa như duyên phận của chúng ta sao?” Lạc Thiên Hách hôn môi nàng. “Vừa nãy báai đường khi nàng còn đang phủ khăn, không nhìn thấy bà mai vui mừng thế nào đâu!”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật, việc bà ấy làm sai bị truyền ra, ảnh hưởng việc buôn bán của bà ấy, lúc này chúng ta thành thân, bà ấy liền đến nơi la hét là vì mình tốt phúc mới có thể thúc đẩy được mối lương duyên này.”

“A, cũng đúng, nếu không phải là bà ấy nhầm lẫn, nói không chừng chúng ta sẽ không thể ở bên nhau.”

“Không đâu, ta tin rằng duyên phận của chúng ta đã được trời định. Dù có thế nào đi nữa, chúng ta cũng nhất định sẽ gặp nhau trong biển người mênh mông.”

Nghe hẳn nói vậy, Tư Đồ Phỉ Nhi mỉm cười cảm động.

Nụ cười kia quá ngọt, quá đẹp, quá mê người, khiến Lạc Thiên Hách kim lòng không được cúi đầu hôn môi nàng, nụ hôn triền miên này bắt đầu vén lên đêm động phòng hoa chúc kiêu diễm nồng nhiệt của họ . .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-mai-diem-sai-bai>